

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Anacreon's Digte,

udgivne, oversatte og oplyste

ved

S. Meisling,

Doctor i Philosophien og Rector for Helsingøers lærde Skole.

Indbydelseskrift

til den aarlige Examen i Helsingøers lærde Skole.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

1826.

I n d l e d n i n g.

Anacreons Levnet. — Forsøg til at afbevise de Besskyldninger, som ere gjorte mod Digterens personlige Character. — Undersøgelse om Ægtheden af Anacreontea. — Den Anacreontiske Metrik. — Ud-gaver og Oversættelser af Anacreons Digte.

Hvor Leieren Anacreons Fødested ligger, burde vi ikke kunne være i Tvivl om; og dog har der endogsaa med Hensyn paa dette Spørgsmaal hersket Uenighed, eftersom man finder tvende Byer af dette Navn, hvoraf den ene ligger i Jonien, den anden i Paphlagonien. Skjondt imidlertid Udskillige have fulgt den sidste Angivelse, som Porphyrion *) har antegnet til Horaz, er det dog baade rigtigere, og tillige af Flere antaget, at han er født i Teos i Jonien, paa Kysten af Ægæerhavet, og at han just deraf har sit sædvanlige Navn *Ἀνακρέων ὁ Τήϊος*, Teius poeta, og at hans Digte, saavel som hans Digtemaneer kaldes *Musa Teia* **).

Efter som vi ikke besidde hans Levnetsbeskrivelse, forfattet i Oldtiden, med mindre man vilde regne derhen et Arbeide af Chamæleon Heracleotes, hvilket desuden er gaaet tabt, er det vanskeligt at bestemme Noget om hans Levnet; og det synes, som om de Gamle, der satte saa høi Priis paa hans Digte, ikke have synderligen anseet det fornødent, at optegne, hvad der angif hans Levnet. Det kan være, at det forekom dem, som om baade

*) Til Oðernes I. xvii. 18. Teon urbem esse Paphlagoniæ, Salustius indicat, quum de situ Pontico loquitur.

***) Horatii Epod. XIV, 10. — Ovid. Libr. Trist. II, 364.

hans, og de fleste øvrige Digteres Levnet, just formedelst deres stille og aandige Syfler, indeholdt alt for faa Mærkværdigheder, til at fortjene at optegnes; eller ogsaa — hvad der turde ligge Sandheden nærmere — at deres Værker ere gangne forlorne, som have behandlet Saadant.

Just derfor vil det falde noget vanskeligt, at afgjøre med historisk Sikkerhed, hvilken af de fire Mænd, som Suidas nævner, Scythinus, Eumelus, Parthenius og Aristocritus, er hans Fader, eller om Cætia er hans Moder. Ja ville vi endogsaa følge de fleste, som antage Scythinus, saa kunne vi dog ikke tilveiebringe nogen videre Oplysning om ham, med mindre vi, efter den sædvanlige ucritiske Maneer, ville anholde den første den bedste Jambograph, eller Historieskriver af dette Navn, og derpaa, som Engellænderen Barnes har prøvet, tilbyde ham Anacreon, liig en Dragedukke, og paadutte ham Fadernavnet med en Critikers hele Paastaalighed. Shakspeare's simple Fader maatte i det mindste med Beskedenhed modsigte sin Landsmands dristige Forudsætning, at en stor Poet maa nødvendigens have haft en meget lærd Mand til Fader, eftersom han har kunnet bevæge sin *Ἰεὸν πατρίωτα* til at tage den profaiske Taage fra hans lille Hodes Dine. Og sandt og vist er det, at Scythinus, om han ellers er den rette, kan have haft Intet tilfældeds med hine Videnskabsmænd, uden Navnet, og dog, skjøndt selv en ulærd Mand, været Fader til den i digteriske Evner ham langt overlegne Søn.

Har imidlertid Barnes villet forsyne ham med en lærd Fader, have Andre ikke undladt at give ham Ahner, for at ogsaa fra denne Side vor Digter intet skulde mangle. I Platos Charמידes *) yttre Socrates sig med Noes om dennes anselige Byrd, og tilføier: *ἡ πατρίωτα ὑμῖν οἰκία, ἡ Κριτίς τῆ Δρωπίδος, καὶ ὑπ' Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγυκεκωμιασμένη, παραδέδοται ὑμῖν, ὡς διαφέρεισα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ.* Af denne Digtale har man villet udlede hans Slægtregister meget fornemt fra Codrus, ladet ham blive i Familie med Solon, ja tillige paa mødrene Side med Pisistratus. Uheldigviis gaae imidlertid disse Digterens imagines i Lyset, ved en rigtigere

*) Opera Platon. ed. Francofurt. Vol. II. 157.

Fortolkningsmaade; efterfom man letteligen feer, at Talsen kun er om et Digt, fom faavel Anacreon, fom Solon, har forfattet bemeldte Familie til Ære; og at meget af flige digteriske Leilighedsfager fra vor Lyriker's Haand er gaaet tabt, derom kunne vi være ganske overbeviste. Alligevel formene Barnes og Anna Lefèvre, at denne Genealogie er uomstødelig, skjøndt jeg ikke indfeer, at den kan fraae sig mod de Modgrunde, fom især deleshed Bayle har opstillet imod den *).

Hvad hans Levealder angaaer, da er det langt fra, at man derom har været enig; hvilket alene af Cuidas kan sees, hvor Vulgaten har γέγονε Ὀλυμπιάδι νβ'—οἱ δὲ τὰττισιον αὐτὸν κατὰ τὴν κε' Ὀλυμπιάδα, hvilket Sidste Lanaquil Faber vil have rettet til ξβ', og Maittaire til νε' **). Det synes imidlertid at være temmelig afgjort, at han levede omtrent ved den 55de Olympiade, eller henved 555 Aar f. Ch. F. samtidigen med Cyrus den ældre, Croesus, Solon og Tarquinius Superbus. Just derved falde tillige alle de elskovsfulde Sammenstød mellem ham og Digterinden Sappho bort, fom man har moret sig med at udspinde, efterfom bemeldte Digterinde levede omtrent ved den 44de Ol.

Den første Mærkelighed i Digterens Levnet indtræffer i den Tid, da Harpagus, udsendt af Cyrus den ældre, bringer de frafaldne Joners og Colers Stæder igjen under Aaget. Teierne efterlignede, fom bekjendt, Phocæerne, og, da de besad en ikke ubetydelig Flaade, styrede de, medens Harpagus indtog Teos, lige over til den, allerede forhen af Timestus fra Clozomenæ anlagte, Bye, Abdera. Efter nogen Kamp med de Indfødte, sætte de sig fast, og nyde derefter en Rolighed, fom gav den unge Digter Leilighed til at gjøre sig endnu mere bekjendt ved forskjellige

*) Sagen er ikke af Bigtighed, og kun den, fom Tvisten maatte interessere, henviser jeg til en Sammenligning mellem Barnesii Vita A. S. V-VIII. og Vie d'A. par Madame Dacier pag. 4 (hvor det glæder hende, qu' A. étoit de grande naissance et que sa mère étoit cousine germaine de la mère de Pisistrate) med Bayles Dictionaire Vol. I. n. 203. no. k.

**) Faber i hans Datters Udgave af A. pag. 257. — Maittaire i Anacreons Levnet pag. 51.

Digte, end han allerede under Krigen var bleven ved Grabsfange over adskillige, i Krigen faldne, anselige Leiere. Fra nu af synes det, som om vor Digters Nøds udbredte sig stedse mere, saavel i Grækenland, som ogsaa i Asien, og det er vel fra denne Navnkundigheds Begyndelse, at man kan ansætte hans Bekjendtskab med den Samiske Tyran Polycrates*). Heller ikke kan man nægte denne Fyrste, hvis mageløse Lykke tog en saa høist bedrøvelig Ende, Sands for videnskabelig Stræben, og gavmild Stemsning mod litteraire Mænd; hvorfor det var let at begribe, at Anacreon, den muntre Digter, maatte finde Bisfald hos en Fyrste, hvis φιλομουσία ikke var ubekjendt.

Han flyttede nu ganske til Samos, hvor han indyndede sig i saa høi Grad hos Landets Fyrste, at hans Dmgang ikke har været uden Indflydelse paa dennes Character. At han har gaaet ham tilhaande med Raad, synes efter Herodots Udsagn, der lader ham være tilstede, da Droetes's Gesandter havde Audience, ikke utvovligt; og denne historiske Omstændighed vilde jeg gjerne udhæve som et gavnligt Bink for dem, der i Anacreon saa gjerne finde kun en ubetydelig, blot efter Nydelsler jagende, Bellsyfling. Ja maa ikke selve Maximus Tyrius**), som er saa flink til at udbrede ufordeelagtige Anskuelser af Digterens personlige Character, tilstaae, at Anacreon ikke lidet bidrog til at mildne det Haarde, der ikke sjelden fandtes i den Samiske Selvherfers Character? Ja skulle vi fæste Liid til en Anekdote, som i denne Anledning fortælles, da har Polycrates viist sig særdeles gavmild imod ham, og allerede ved Ankomsten foræret ham den ikke ubetydelige

*) Πολυκράτης, ὁ Σάμιος, ἐν Μύσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα, τὸν Τήιον, καὶ διὰ σπυδῆς ἤγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν. Denne sin Beretning (var. histor. IX, 4) gjentager Helian senere (XIV, 25), hvor han taler om de Besonninger, som lærde Mænd have erlanget. Ogsaa Herodot (III, 121) omtaler denne Tyrannens noiere Forbindelse med Digteren, og tilføier: Πολυκράτεια τυχεῖν κατακείμενον ἐν ἀνδρεῶνι, παρεῖναι δὲ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον.

**) I hans Dissertat. XXI. eller pag. 218 i Davissi Udgave.

Gave af fem Guldtalenter *). Dog finder Madame Dacier med Rette Fortællingen om de søvnlose Nætter, som Digteren maatte opleve for de fem Talenters Skyld, noget overdreven, og jeg tilføier, at den, med Hensyn paa hans sorgløse Stemning og livsfroe Væsen, er psychologisk unaturlig. Det er vel ikke usandsynligt, at det er en, med en Anden virkelig indtruffen, Begivenhed, som man senere har overført paa den mere berømte Digter. Desuden, tænker jeg, maa man huske paa, at hans despotiske Velgjørers Gavnildhed vel ikke saa lige har yttret sig i Pengeform, hvis man ellers kan bygge paa Herodot **), som just udhæver denne hans Pengebegjærlighed, som det, der senere blev en Årsag til hans Død.

Dette sit Hoflevnet fortsatte Digteren nu længe i Polycratid Slot; og der skal han ofte, hvad jo ogsaa var at vente, have taget sin Fyrste til Gjenstand for sin Digtning. Dog er ogsaa dette et mærkeligt Beviis paa, hvor meget af Us Arbejder er gaaet tabt, eftersom vi i de Digte af ham, vi nu eie, ikke finde Polycrates omtalt paa et eneste Sted ***).

Ved et Tilfælde begav det sig, at vor Digter forlod Polycratid Hof, endnu forinden den sørgelige Catastrophe indtraf med denne Fyrste. For end nemlig denne, fangen af den Persiske Satrap Droetes, blev forsfæstet ****), drog Digteren, ifølge Plistocrati Søn Hipparchid Anmodning, til Athenen, for der at opslaae sin fremtidige Bopæl. Alligevel ere der Andre, som paastaae, at han forblev hos Polycrates, indtil dennes Død, og at han først efter hiint Uheld har begivet sig bort fra Samos; uagtet saavel denne Formening, som tillige Schneiders †) Paa-

*) Saaledes beretter Stobaeus (Eclog. ethic. c. 91, i Zürichser Udg. pag. 508): Ἀνακρέων δωρεὴν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν, πέντε τάλαντα, ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτοῖν, ἀπέδωκεν αὐτὰ, εἰπὼν, ὃ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος.

**) Ἰμείρετο γὰρ χρημάτων μεγάλως. III, 123.

***) Τῷ τῳ συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτῷ μνήμης. Strabo, ed. Casaub. p. 638.

****) Herod. III, 125. Cicero de finib. bonor. V, c. 30.

†) Anmerkungen über den Anakreon pag. 267.

stand, at han fra Samos er flygtet til Ephesus, synes mig at bygge paa særdeles løse, og derfor uantagelige, Grunde.

Hvad det Første angaaer, da siger jo vistsnok Herodot, at M. var tilstede, da Gesandterne kom; men der gif jo dog en ikke ubetydelig Tid hen fra det Dieblif, da Droetis Udsendinge droge fra Sardes til Samos, og indtil den uheldige Stund, da Polycrates lod sig lokke i Fælden. Desuden synes det mig saare antageligt, at Digteren, som dog ikke kunde virke betydeligt mod Polycrates Pengeorm *), har længe haft Ahnelse om den Snare, som den lettroende og pengebegjærlige Fyrste lod sig hilde i; og at han derfor itide har søgt at frelse sig fra den Livsstraf, som Polycrates elleve andre Raadgivere maatte udstaae, i det de bleve hængte ved Siden af deres Fyrste. Især er det mig ubegribeligt, at Pausanias **) Udsagn skal kunne vise, at Digteren levede bestaaende med Fyrsten, og ikke forlod ham, før i dennes Dødsstund, da Herodot jo bruger *παρῆναι* paa det anførte Sted just om en temporair og tilfældig Samværelse.

Hvad den anden Paastand angaaer, eller hans Flugt til Ephesus efter Tyrannens Død, da er denne Reise, tænker jeg, aldeles greben af Luften. Jeg vil ikke tale om det Enfoldige i at undflye til Ephesus, som just laae i Jonien, og hvor Digteren maatte være fuldt saameget udsat for Efterstræbelser af Droetes, som paa Samos; og heller ikke om, at vi af Historiens senere Gang faae at vide, at Darius, efter at han strax var bleven uderrettet om Sagens sande Sammenhæng ved Tyrannens modige Datter, misbilligede, ja endog afstraffede Droetes, hvorved Anacreons Sikkerhed snart maatte blive betrygget. Men — hvad der er værre — her er jo ikke et eneste historisk Beviissted, som omtaler denne Flugt. Dette troer Schneider jo rigtignok at have fun-

*) Thi Polycrates Godgjørenhed mod Templer, f. Ex. det paa Den *Ἰθηνά*, hvorom Scholiasten til Theocrits XVII, 70. taler, og de flere *ἀναθήματα*, hvilke Herodot omtaler, bevise, just fordi de ere *ἀναθήματα* : beregnede paa Gudens Naade, og altsaa paa Egennytte, intet om hans Characterforandring i Pengeanskuelser.

**) Πολυκράτει τυραννῶντι παρῆν ὁ Ἀνακρέων. I, 2. pag. 6 i Kubns Udgave.

det i den 57de Ode, der isaafald skal være digtet til Diana af den landflygtige *U.*, da han opholdt sig i Ephesus, og da *Byen* blev haardeligen betrængt af *Droetes*. Dette *Beviis* falder imidlertid bort, naar man betænker, at denne Ode neppe er af vor Digter, og det saa meget mere, som Oden er en Hymne; thi allerede *Scholiasten* til *Pindar* *) har bemærket, at *U.* ingen Hymner har digtet. Hertil kommer, at det omtalte Digt dreier sig aldeles om Ordet *Ἰρεοκαρδίωv*, hvor baade *Lanaquil Faber*, og selve *Herphæstion*, som har opbevaret os den, læse *Ἰραυ* (eller ogsaa *ι*) *καρδίωv* **), hvilket giver netop den modsatte Mening, og viser til Trods for *Schneiders* Ahnelse om Nød, at Digteren med *Noes* omtaler *Borgernes* Krigsdaad. For endeligen at sætte *Kronen* paa det Hele, saa yntes i den hele Ode ikke paa fjerneste Maade om *Grunden* (selv om den første Læsemaade var den rigtige), hvor fore de ere saa forfagte, og det bliver altsaa vilkaarligt at forudsætte *Droetes*, som *Beleirer*, og *Anacreon* som beleivet.

Vi forlade nu de angivne *Tabler* om hans Flugt til *Ephesus*, og finde det ikke forunderligt, at han, om end ikke af andre Grunde, saa dog af den, hos en Digter ikke saa ganske sjeldne, Lyst til Forandring, har allerede tidligen ombyttet *Polycratis* Hof med *Hipparchus*. Jeg vil ikke engang bringe det Smigrende i denne sidstnævnte *Fyrstes* Tilbud i Anslag, skjøndt dette dog uimodsigeligen maatte yttre i det mindste nogen *Indflydelse* paa en Digter, hvis *Sensibilitet* ogsaa i den Henseende turde være mere pirrelig end *Andres*. Thi vi behøve ikke derfor at spørge, om vi da ville have vor livsfroe *Græker* anseet for en *vrippen*

*) Til *Isthmic*. II, 1. 'Ανακρέοντα γῦν ἐρωτηθέντα, Φασί, διὰ τί ἢκ εἰς θεῶς γράφει ὕμνους, ἄλλ' εἰς παιδας; εἰπεῖν, ὅτι ἄτοι ἡμῶν θεοί εἰσιν. Lad Bemærkningen nu ogsaa dreie sig om en *Anecdote*, saa seer jeg dog ikke nogen Grund, til at vrage en *Grammatikers* Udsagn, som sikkert har havt store Samlinger af *Anacreontea* at domme efter, end vi. Viist er det, at det, som *Barnes* vil byde os som *Hymni Anacreontici*, deels ikke ere Hymner, deels ikke Hymner efter *Oldtidens* Begreb.

**) *Hephæst. Enchir.* pag. 69, samt med Hensyn paa *Scholierne* pag. 73 i *Paus's* Udg. — *Fabers* Emendation og Forsvar for dens Rigtighed findes i *Madame Dacier's* Udg. pag. 267.

Mester Arouet, eller en særfindet Jean Jacques, der sjelden kunde finde sig med Glæde i den udvortes gode Stilling, som Lykken forundte dem. Hvad bevægede vel Theocrit til at ombytte Pto: lomæi Philadelphii pragtfulde Hof med Hiero's mere sparsomme: lige? Vare ikke ogsaa her Digteren og Tyrsten, selv fra yngre Dage, forbundne? Og dog forlod han det, uden at Nogen skal kunne angive os de Grunde, som muligen gif med ham selv i Graven. Det vil være forgjæves at løfte det sunkne Forhæng, for at opdage de fine Traade, som i det ofte zarte og fintfølende Digterhjerter faaer den store Digter til at synes svag som Menneske, og til at forskyde, eller i det mindste med en tilsyneladende Letfindighed at bortbytte, hvad der i yngre Dage var ham kjær. Ikke som om det var et af de Træk, vi helst maatte ønske os hos den høitbegavede Digter, men kun for at gjøre opmærksom paa, at vi kunne forklare os mangen paafaldende Omstændighed i en Oldtidsdigters Levnet, naar vi gaae psykologisk tilværks, langt lettere, end naar vi, fjernende os fra hans Personlighed, lade os lede blot af Auctoriteter, og uden Critik bygge paa det første det bedste Udsagn, som ikke engang paa Historiens Vægtstaaal kan tillægges nogen Betydendhed.

Endnu kort før Polycratis bedrøvelige Endeligt blive vi Vidne til et af hine sjeldne, men skjonne Særsyn i Culturhistorien, at Magten søler sig underordnet Manden, og at, som senere i Ferraras Egne under Esterne, eller i Florenz under Medicerne, Tyrsten selv viser Digteren Hyldest. Bevæget af Agtelse for A. og rørt ved den høie Navnkundighed, hvori han stod som Lyriker over det ganske Hellas, sender Pisisstrati Søn, Hipparchus, et 50aaret Etib, for, med høitideligt Gesandtskab, at afhente ham fra Samos til Athenen*). Herhid kom han omtrent i sit 37te Aar; og først efter at han i en ærefuld Stilling havde tilbragt 7 Aar i Athenen, under en skjon Nydelse af Livet, og i

*) Saaledes opregner Socrates i Platos Hipparchus (p. 228 C.), foruden andre hæderlige Handlinger af Hipparch (saasom at han bragte Homers Digte til Grækenland), ogsaa den, ὅτι ἐπ' Ἀνακλέοντα, τὸν Τήιον, πεντηκόντορον εἰλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν; en Efterretning, som Ælian (var. histor. VIII cap. 2) næsten ordret gjentager.

virksom digterisk System, drog han enten før, eller, hvad der er mig rimeligst, noget efter at Hipparch var bleven myrdet af Harmodius og Aristogiton, bort fra dette Videnskabelighedens og, selv under et tilsyneladende Despotie, ogsaa Frihedens Sæde. Thi med Nette siger Socrates hos Plato, at først efter hans Død maatte Athenienserne, under hans Broder Hippias, føle, hvad Tyrannie var, og at de under de foregaaende Pisistratider havde levet, som i den gyldne Tidsalder (*ὡσπερ ἐπὶ Κρόνῳ βασιλεύοντος*). Det var derfor naturligt, at, ligesom Anacreons Lyra led for dens første Beskytter, den saaledes heller ikke var stum for saa ædel en Fyrste, som den sidste; og at Digterens Fortjenester bleve paaskønnede af Regenten, kunne vi skjønne deraf, at Sangerens Brist blev paa hans Befaling sat paa Acropolis ikke langt fra et besjægtet Væsens, Digterinden Sappho's *).

Hvorhen han nu har vendt sig, er ikke let at afgjøre, især: desleshed. dersom man forlanger en paa sikre historiske Angivelser bygget Beretning. Mogle lade ham drage til Teos for der at overgive sig til Landvæsenet, og Bestyrelsen af en Gaard, som hans Fader skal have efterladt ham. Men Beviset derfor er i en ynkelig Maade svagt, nemlig den 37te Ode. Bistnok beskriver Digteren der, med en Thomson: Bøstift Nøiagtighed, en Foraarsscene, der er vel saa vakker, som nogen af dem, som disse nyere Digtere have produceret; men paa samme Maade kunde man ogsaa af Horazes deilige Solvitur acris hiems slutte sig til, at ogsaa han havde truffet sig tilbage fra Rom og levede af Ugerdyrkning, efter som der i begge Ode bliver talt lige meget derom.

Derimod lade Andre, og dette turde være det Sande, ham drage til Abdera, hans tidligere Hjemstavn (*Ἀβδηρα, καλὰ Τηίων ἀποικία*), som nu senere var bleven grundlagt og beboet af Teiere. Hertil kommer, at Veien maatte fra Athenen være ham langt nærmere didhen, end til Teos; ligesom den nye Colonie jo ogsaa burde være ham i behagelig Erindring fra hans

*) Om disse Billedstøtter, som endog stode ved Xanthippus og Pericles, taler Pausanias i første Bog, 25de cap., pag. 59 i Kubus Udgave.

tidligere Dage. Didhen synes han altsaa at være dragen efter sin fyrstelige Vesknytters Død; idetmindste kan ingen historisk Angivelse bevise, at denne Angivelse er uantagelig; og i denne Bye synes han i en behagelig No at have tilbragt sine sidste Alderdomsdage; hvorfor jeg, dersom Barnes ikke saae saa alvorlig ud derved, vilde troe, at han gjæfkes med Anacreon, naar han paa hans gamle Dage lader ham gifte sig i Abdera *). Det bedste Beviis paa den fredelige Tilværelse, som Digteren her har været i Besiddelse af, er, at han opnaaede den høie Alder af 80, eller, efter Andres Udsigende, 85, ja efter Enkeltes endog 90 Aar **).

Dog kan jeg ikke troe, at den Dødsmaade, som man ***) har tildeelt ham, skulde være den sande, at han nemlig er bleven kvalt af en Biindruetjerne. Deels ligner denne vidunderlige Dødsmaade vel meget de andre unaturlige Catastrofer, som man har tildeelt adskillige af de øvrige græske Digtere, og deels synes det at være i sin Orden, at en senere Digter mellem dem, som findes i Anthologien, tildeelte ham en Død, der stod i Harmonie med hans hidtil formeentligen førte Levnet. Maa skee er Sagnet derfor opfundet af en senere Poet, for at give ham selv Leilighed til en antithetisk Gravskrift, i samme Smag, som det, vi have af Coelius Rhodiginus (hvis det ikke snarere skulde være Celso

*) Det er naragtigt nok, at han bygger det formeentlige Giftermaal blot paa Digterens 14de Dde; thi paa den Maade er det vel ikke vanskeligt, at anbringe en kritisk Mariage med Oldtidens Digtere. Crell har i sin velskrevne Tractat de Charientismo Anacreontis, sive de eo, quod in A. venustum et delicatum est, §. 21, spoget tilbørligen over Barnesii Indsald.

**) Valerius Max. (libr. IX. c. 12. ext. §. 8) udtrykker sig om Digterens Alder noget ubestemt, da han blot siger: *statum vitæ humanæ supergressus est*; men Lucian, i Afhandlingen om Marcobii, siger tydeligen: *Ἀνακρέων, ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα.*

***) Dog ere disse Data af en noget sildig Tid, saasom Plinius (libr. VII. c. 7), hvor han løseligen omtaler dette, som et Sagn, og Valerius Max. (l. c.), der er formeget Anecdotsamler, til i Alt at være paalidelig.

Calcagnini), hvor Bacchus, paa en meget søgt Maade, bliver opbragt paa sin egen Druer, "in vatem tantum quæ fuit ausa nefas." Det Hele synes saa meget mindre troligt, som bemeldte Dødsmaade angives om en anden bekjendt Digter fra Oldtiden, Tragikeren Sophocles *). Det vilde dog grændse noget til det Utrolige, om tvende, lige efter hinanden levende, Digtere skulde have den samme og heel uventede Dødsmaade, især da Flere af Oldtidens Poeter anvises en ligesaa sælsom Maade til at gaae ud af Verden paa.

Just ved at lægge Mærke til hans høie Alder, som ved de sikkreste Angivelser er bestyrket, troer jeg at kunne gjøre en passende Overgang til denne Indlednings anden Afdeling, som vil handle om Digterens moralske Character. Denne Undersøgelse, der synes at smage noget af Autodaféer og San Benito'er, skulde ogsaa være bleven aldeles udeladt af nærværende Afhandling, hvis ikke alt for mange af Anacreons christelige Fortolkere havde med saa megen Iver stræbt at faae ham i det mindste ineffligie spiddet, at jeg anseer det for urigtigt for nogen Udgiver af A. at forbigaae dette Spørgsmaal aldeles. Dog vil denne Undersøgelse falde, som den bør, langt kortere ud i nærværende Udgave, end den almindelig pleier, saasom hos Franz Nobortell, Corn. de Pauw, og isærdeleshed hos Sulzer **), der ret synes at have anstillet den con amore; ikke at tale om den ucritiske Esterklang, som vi i danske Bøger finde derom. Den hele Overførsel, som man maa undres over at være bleven opkastet, hører til de ligesaa delicate, som usikre, Foretagender, især da Spørgsmaalets Besvarelse aldeles ikke gaaer den digteriske Læser an. Desuden bliver det hos en Oldtidsforfatter vanskeligt at bestemme noget afgjørende derom, efter som Vidnerne, paa hvis Udsagn Dommen skal bygges, ere som oftest af meget tvivlsom Auctoritet. Hertil kommer, at

*) Saaledes hedder det f. Ex. i et af Simonidis, den Yngres, Epigrammer: Ἐσβέσθη, γηραιὲ Σοφοκλῆες, ἀνδρὸς αἰδῶν, Οἰνωπῆ Βάκχῃ βότρυον ἐρεπτόμενος.

***) Den Første i de arte corrigendi antiquorum libros pag. 2; den Anden i Indledningen til sin Udg. Traject. ad Rhen. 1732, og den Sidste i Theor. d. sch. Wiss. Artif. Anacreon.

det falder noget besynderligt, at anfille dette Inquisitionssforhør just om den Digter, som ifølge sin lyriske Aand maatte give flere aabne Sider, end enhver Anden; hvorfore vi ikke paa den Grund alene kunne uden videre, som Sulzer behager, characterisere ham, som "ein feiner Wollüstling, der sein ganzes Leben dem Bacchus und der Venus gewidmet hat."

At det vil holde haardt, at bestemme en Lyrikers personlige Character, naar man ikke har andet at holde sig til, end Selskabsfange (σκόλια), eller slige Digte, hvori han udtalte blot en siebliffelig opbrusende Glædesstemning, eller i hvilke han opoffrede endeel af sin egen characteristiske Aands: Eiendommelighed for at forhøie den selskabelige Glæde, derpaa kan jeg neppe anføre et mere talende Exempel, end Germaniens elskværdige Høstly, dette skjønne Monster paa gehaltfuld og dyb Sentimentalitet, af hvem vi dog besidde de meest Anacreontiske Sange, som existere i den nyere Litteratur. Det skal dog vel ikke altid være en virkelig Bellman, der skriver Fredmans Sænger, eller med andre Ord, ikke altid den virkelige Søn af Bacchus, der skriver smukke Dithyramber? Mon da Noget kan nægte Sandheden af et lignende psykologisk Tilfælde, at Carlino, den største Spiller i Arlechinmasken, som Verden har eiet, leed selv saa meget af Melancholie, at han spurgte Læger tilraads, og af en Saadan, som ikke kjendte ham, blev tilraadet at see — den muntre Carlino spille? Den nyfigne, inquisitoriske Læser paa vor Tid kan man derfor retteligen tilraade, med hiin tydske Digter, hvem man om adskillige Secler vil kunne stille for en lignende Net, naar man blot gaar efter hans Drikkeviser og Elskovssange: Freund! laß sie ruhn, die Todten. Men lykkeligviis ere de Kilder, hvoraf Medlemmerne i denne himmelige Net skulle øse deres Beviser, blevne dem i Tidernes Løb saa urene, at hine ikke kunne hente mere til Digterens Anklage, end vi kunne fremføre til hans Forsvar.

Det synes dog at ligne vel meget en overdreven zelotisk Iver, naar man seer Anacreons Fortolkere og Biographier anfille en Art Catechisation over hans religieuse Anskuelser, for at udfinde, om ham ialmindelighed tilkommer det Hæder navn af σοφός, som Plato tillægger ham. Uden at ville indlade os i en ligesaa

trættende, som unyttig Detail i denne. Henseende, kunne vi dog glæde Læseren, som ikke ganske kjender Acterne, med den trostelige Efterretning, at vor Digter stedse har bestaaet sig vel, og at han altid er bleven befunden, at besidde, ut paganus scilicet, ikke uantagelige Anskuelser i det Religiøse. Mindre heldigt gaaer det ham, naar han quæstioneres in puncto amoris, og her opstaae, mener man, farlige Vidner imod ham; saavel hans egne Oder, som Theocrit (det 16de Epig.) og Maximus Tyrinus, der samtlige lægge for Dagen, at han har fundet Bathyllus smuk, holdt Lovtaler over Eleobuli skønne Dine, sjunget smukke Digte over Smerdis' yndige Haar, kort (som man heel ucritisk, naar man behandler en lyrisk Digers Arbejder, har paaftaaet) lagt Kjærlighed for Dagen til skønne Ynglinge *). At man tillige har anket over, at han, i det mindste i sine Digte, var Fruentimmernes afgjorte Slave, synes dog at være saa rigoristisk, som man kan forlange det af nogen gnaven Criticus i en Alongeparuyt; thi vil man forlange lyriske Digtere uden Sands, enten i Livet eller i deres Digte, for Skjønhed og Kjærlighed, da faaer man ogsaa engang Love i Æsthetiken, der kræve Sørgespil uden Laarer og Lystspil uden Giftermaal. I det mindste burde man ikke bebyrde vor Digers Samvittighed med den formeentlige Kjærlighed til Sappho, eftersom hun havde omtrent et halvhundrede Aar paa Dagen, dengang vor Digter gif ind i sine Ungdomsaar.

Om hans Kjærlighed til Ynglinge vil man kunne svare, tænker jeg, det Samme, som Læsning **) har anført til Forsvar for Horaz, angaaende en lignende Bestyldning, at han i sine Digte sikkerligen vilde have opstillet ædlere Anskuelser af Kjærlighed, dersom den Tidssalder, i hvilken han levede, selv havde

*) Maximus Tyr. handler derom, som det synes med en Art hadff Stemning mod Digteren, paa flere Steder, saasom dissert. VIII. pag. 69 ed. Davis., dissert. X. pag. 110 og dissert. XXI. pag. 218. Hovedstedet, som jeg vil anføre, for at man selv kan see, hvor liden Bewiiskraft det indeholder, hedder: μέτα δὲ αὐτῆ τὰ ἄσματα τῆς Σμερδίου κύμης, καὶ τῶν Κλεοβύλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας. Hvor mange lyriske Digtere paa samme Maade kunde blive fordømte, falder let i Pine.

**) G. F. Læsings Werke (Berlin 1825) Vol. IV, 226, 227.

Kjendt til noget Edlere *). Dog maa jeg paa Anacreons Begne protestere mod Lesſing, naar han, efter den gjængse philologiske Maneer, vil sværte vor Zeier, for at gjøre sin Romer, hvis Bedning han har paataget sig, desto hvidere. Saa alle Oder til Lycidas eller Ligrinus i Horaz skulde være Efterligninger, eller ogsaa reent oversatte fra tabte Digte af vor Lyriker til Bathyllus? Nei! gif det løs paa den blotte digteriske Stræben, og var Hjertet ikke selv med i Spillet, da veed jeg virkelig ikke nogen Grund til, at den romerske Digter skulde udkaare sig just den ene Gjenstand til at afcopiere, fra hvilket Meget maatte afraade ham; og desuden har hans Ungdoms Epicureismus vel heller ikke ganske sikket ham for at tage Deel i den Slags Udsvævelser, som Augustus maatte ved Forordninger stræbe at hæmme.

Saaledes behøve vi ikke, for at værne om vor Digters Eftermæle, at drage Socrates med sin Alcibiades ind i Sagen, imod hvilket muligen Flere end een Aristophanesven turde have Noget at indvende. Heller ikke ville vi urgere de Cretensiske Love,

- *) Ihenſeende til denne besynderlige Egenhed af Oldtidens Udsættelser, hvis Oprindelse kan hentes fra det hyppige Syn af skjøne Ynglinge i de gymniske Kampe, fra den bedre Deel af det kvindelige Kjønns ringe Omgang med Mandfolkene, og endelig fra en ældgammel Vane, som var kommen fra de hyppige Afstater, bør man vel skille imellem trede Arter. Den ældste var den asiatiske urene Skarlighed, der ansaaes overalt for Iastværdig: ja selv i det hyppige Athenen blev den forfærdigt anset for uret, og den elendige Forfører straffet med Døden. Derimod vendte sig den mere dannede Græker til aandelig Nydelse, og saaledes opstod den anden Art, som var særdeles ædel. Ved senere Lovbestemmelser blev det endelig til en Art Venſkab, eller tomt Ceremoniel, hvor Alt løb ud paa at bævre, begave, eller ved forskjellige Moerskaber at underholde og fornøje skjøne Ynglinge af anſelige Familier. At det forresten enkeltviis kunde tage en mere uædel Retning, hvor et Hjerter og Mangel paa Sands for noget Edlere vare med i Spillet, vil forresten Ingen nægte; men værsom bør man være, naar man har med Digtene at gjøre, at man ikke skal forvekle deres egen Personlighed med den poetiske Fremstilling; især da de mange om Eleobuli smukke Dine kunne være vel saa uskyldige som Petrarca's over Laura's.

der tyde hen paa et ædlere Samliv med ellselige Ynglinge, Thebanernes hellige Phalarx, der næsten Alle faldt ved Charonea, eller den Virgilianske Skildring af Forholdet mellem Nisus og Euryalus. Jeg vil alene spørge, hvorfor vi i vor Bedømmelse skulle være strængere mod denne Lyriker, end mod enhver anden af hiin Tids Grækere, hos hvem en livligere opvakt Sands for den legemlige Skjønhed, samt idelig Betragtning af den ved de hyppige gymnastiske Øvelser, maatte fremkalde en dybere Følelse end paa vor Tid, hvilken isaafald maatte blive meest eiendommelig for en Digter? Hvo giver os desuden Tilladelse til at antage Alt, hvad en Poet monne fremstille, som om det var hans eget Hjertes Hemmelighed? Denne vilde han vel neppe fremlægge til den hele Verdens Skue: en Omstændighed, som just tyder hen paa det ureelle, og det blot fingerede i den opstillede Situation. Vil man da paastaae, at der altid var en virkelig Corydon med i Spillet, naar selv en verecundus Virgilius gjorde sig til en forelsket Alexis? Det kan overhovedet tjene til et Beviis paa, hvor almindelig denne Netning har været, og hvorlidet man ansaae den som noget forargeligt, at selv den Digter, som altid pleier at kaste et Dække over Naturen, hvor den synes at blotte sig, dog ikke har forsmaaet at bruge den, som en digterisk Gjenstand.

”Men vi slutte jo heller ikke fra hans Digte; thi i dem findes intet Anstødeligt”, vil man sige; ”men vi stole paa de Gamles Udsagn.” Og hvilke ere da disse? Hvor findes da den Daddel, som man er dristig nok til at paastaae, at Enkelte af de Gamle skulle have udtalt over Anacreon? Skal da den eneste, Maximi Lyrii, Auctoritet, som synes ret con amore at være gaaet løs imod Digterens personlige Character, aldeles overveie ikke blot en Athenæi, Elians, men selve en Platos Vidnesbyrd? Endogsaa hiin Platoniker, til hvem disse, den nyere Tids κακόζηλοι, holde sig saa ganske, anfører jo Intet, uden de almindelige Klager over, at han sang om Smerdis' Haar, Cleobuli Dine og Bathylli Ynde, ja han lægger jo endog til, næsten som han vilde vise os, at det ikke gik ud paa nogen directe Beskyldning: πάντων ἐρεῖ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας — og dette vil man lægge en lyrisk Digter til Last? Kan endelig Alt, hvad der sammenstræbes af Maximi samtlige Anecdoter, staae sig imod denne ene,

ret hjertelige, Yttring af Ælian om vor Digter, og just i Anledning af den samme Emerdis, som man anfører saa tidt? *Ἀνακρέων*, siger han *), *ἐπήγεσε* (hvorhos man bemærke, at saavel her, som hos Maximus selv, Talsen kun er om poetisk Lovpriisning) *Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ τῆ Πολυκράτεος· εἶτα ἤσθη τὸ μαιράκιον τῷ ἐπαίῳ, καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, εὐ μάλᾳ ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἔ τῆ σάματος· μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω, πρὸς θεῶν, τὸν ποιητὴν τὸν Τηῖον, μὴδ' ἀκόλασον εἶναι λεγέτω*: og dog kjendte Ælian vel ligesaa godt som Andre de tomme Opdigtelser om hans Character, som han i ædel Harme ikke engang værdiger at omtale. Hvad Plato **) tænker om vor Digter, have vi ovenfor anført, naar han taler om *Ἀνακρέοντος τῆ σοφῆ*, en Lovtale, der i Platons Mund synes at besidde en langt mere udstrakt Betydning end det blotte doctus, det sædvanlige Til lægsord til den dygtige Digter.

Og nu Cicero ***), som de anføre saa tidt, hvad bemærker vel han, som kan skade vor Digters Eftermæle? *Anacreontis quidem poesis tota est amatoria*, siger denne Forfatter, som jo dog var i Besiddelse af langt flere Digte af A. end vi, og som desuden, nærmere hiins Levealder, havde sikkere Data, til ogsaa i denne Henseende at bedømme vor Lyriker, end vi. Den hele Beskyldning er altsaa den, "amatoria est ejus poesis"; og dog gad jeg vide, hvad, til enhver Tid og hos ethvert Folk, Digteren, med sit klare Øie for Skjønhed, med sin varme Følelse til at modtage dens Indtryk, med sin livlige Phantasi til at udfolde den i sin hele Eiendommelighed, hvad han, siger jeg, heller har fystet med, end med at fremstille i sin Digtning Skjønhed, og den, med denne saa naturligen forbundne, Kjærlighed. Det er dog vel ikke i Syden alene, hvor en Properz synger om sin Cynthia, eller i senere Dage en Petrarca om sin Laura; selv i Scotlands Høilande synger Singal om sin Ungdomskjærlighed, og selv

*) Æliani var. histor. IX, 4.

**) Plato kalder ham endvidere: *ὁ ἠδιστος, ὁ χαριεῖς, ὁ μελιχρῶς, ὁ καλός*, Udtryk — og dette af Plato — som lidet passé sig til Digte af en uset Wellstikling.

***) Quæstiones Tusculanæ IV. cap. 33.

i Grønland digter en *Saraca* om *Beibe*. Og nu — lade den begejstrede, livsfroie Lyriker indstevne for Cicero's Domstoel, Mandens i den høie Alder, hvem stufede politiske Drømme om republicanst Frihed, pirret, men ikke opfyldt, Forsængelighed, Misfornøielse med en forulykket Søn, flette Udsigter for Fremtiden, tvang, som han selv tilstaaer, at kaste den philosophiske Rappe om sig, der vel ikke var en cynist *τρίβων*, men dog lignede vel meget horrida *Stoicorum toga*, i hvilken man maatte gaae koldt forbi Alt, hvad andre Smaaamnestker (stulti) kunde bilde sig ind at være godt — sandelig her eller intetsteds havde Digteren Tilladelse til at excipere Forum; thi Cicero var det i det mindste ikke, og allermindst i den sildigere Deel af hans Liv, hvem *Aphrodite* og *Gratierne* vilde have udkaaert til at bedømme deres digteriske Yndling.

Hvad nu hans formeentlige Tilbøielighed til *Bacchi Gaver* angaaer, da gaaer det nok Robortell, *Pauw* og *Sulzer*, der flytte den *ἰρόνος*, *ἐν ᾧ προκαθίζοντες δικάζουσι*, fra *Æsthetikens* til *Moralens* Gebeet, omtrent som det gif de zelotiske Athenienser, den Gang de viste sig som ligesaa gode *Moralister*, som flette *Æsthetiker*, og, til Trods for det Objective i den dramatiske Digtning, idømte *Euripides* en Mulct, fordi han lod *Hippolyt*, ved en *reservatio mentalis*, sige: "Min *Lunge* svoer, men jeg har Intet svoeret," eller naar vor egen *Lidsalder* har skrevet paa *Byrons* Regning, hvad han, som dramatisk Digter, lagde den gudsfor-gaaede *Rain* i Munden. Disse ere nu dramatiske Digttere; men ere de episke slupne bedre? *Laudibus arguitur vini vinosus Homerus*, siger *Horaz*; og han vilde vel ikke gjort sig lystig over den latterlige *Beskylldning*, at gjøre gamle *Fader Homer* til en *Drukkenboldt*, fordi han med en *Sydlanders* *Varme* taler ofte i sine Digte om *ἡδύποτον, μελιχδέα οἶνον*, hvis *Jungen* havde besiddet *Dumhed* nok til at undfange *Ideen*. Naar dette nu forholder sig saaledes med disse Digtarter, hvo vil da vente, at *Repræsentanten* for den lettere Art af den tredie *Hovedafdeling* i de *Gamles* *Poesie* skulde gaae *Ram* forbi, han, der maatte som *Lyriisk Digter* oftest komme tilbage til denne *Gjenstand*, og derfor snarest maatte blive udpeget som *Bacchi* altfor *nidkjære Tilhænger*? Og dog turde det, som vi saae *Tilfældet* var med *Holty*, gaae

Digteren i dette Tilfælde, som Selvmordere; de, som tale meest om at dræbe sig, ere de mindst farlige, og ere som oftest just de, som ere meest bange for at døe. Den, som taler meest om sit Heltemod, er gjerne den største Eujon; Holberg, med alle sine kaade Equivoquer og amoureuse Skildringer, endte dog Livet, som en indgetogen Hebersvend, og Digteren, der synger allermeest om Viin, er ofte den meest afholdne.

Ja sikkerligen er det en talende Sandhed, og Noget, som med Rette kan regnes til de *καλὰ, ἢ πάλαι τοῖς ἀνθρώποις ἐξέρχεται, ἐξ ἂν μανθάνειν δεῖ*, naar Apulejus *) gjør om Platos Elskovsvers følgende Bemærkninger, som saa ganske bidrage ogsaa til vor Anacreons Forsvar: tanto sanctiores habendi sunt, quanto apertiores, tanto pudicitius compositi, quanto simplicius professi. Namque hæc et id genus omnia dissimulare et occultare, peccantis: profiteri et promulgare, *ludentis* est; quippe natura vox innocentiae, *silentium* maleficio distributa. Var ikke dette Tilfældet, og bedømte de bedre Mennesker ikke den lyriske Digter fra denne liberale Synspunct, da maatte nok alle Nationer lade sig noie med de Drikkeviser, de for Diebliffet maatte være i Besiddelse af, efter som Gaa vilde have Mod til, blot for at forhøie den selfkabelige Glæde, eller for at opmuntre til en friere Nydelse i venskabeligt Samlag, at gaae ikke blot den æsthetiske Kunstcritik imøde, men endogsaa udsætte sig for en smagløs Efterverdens Autodafé, hvor, af Mangel paa ham selv, i det mindste hans Eftermæle blev udsat til Skjændsel.

Overbøvedet forekommer det mig, som et af de Fjænneste Beviser paa Værdien af det philologiske Studium, at det i saa lang en Række af Aar har vedligeholdt sin høie Betydning, uagtet saa Mange af dem, som just burde bevise, at de havde hentet deres bedre Væsen fra dette, have viist sig saa indskrænkede — for ikke at sige smagløse — at den mindre Erfarne let kunde forledes til at skrive paa Studiets Regning, hvad dog udelukkende tilhører de Studerende. Ofte indskrænkede, men næsten altid inddrukne af en sløv, uelskelig og fast ubevidst Beundring for det Store i de Bærker, som de troede sig kaldede til at udvikle og oplyse, gif de

*) Apul. Orat. de Magia pag. 15 ed. Bip.

kun altfor ofte uden om det Hele, isædetfor at trænge ret inderlig ind i Digterens Ideer og Stemning. Ikke istand til at følge Forfatteren, eller omfatte hans aandelige Eiendommelighed i Forbindelse med hans Tidsalders Retning som et sluttet Heelt, bare de sig ikke sjelden ad som Manden hos Cicero, der, for at vise, hvor kostelig den Bygning var, som han havde i Sinde at overlade Lysthavende, gif bestandig med en enkelt Muursteen af Huset i Kommen. Ja det skulde sandeligen undre mig, om Nogen, efter at have pligtmæssigen gjort sig bekendt med de mangfoldige Sposizioni til Oldtidens Digterværker, ikke mangengang har maattet tænke paa Manden med Muurstenen. Glosse i Mængde, og modbydeligt Paralleljægerie, hvor dog ofte kun den Enes Smagløshed løb parallel med den Andens; Jagen efter at opdage Digterlaan, hvor Poeten neppe var trængt; grammaticalske Spidsfindigheder og isærdeleshed kritiske Phantasier i Mængde — fort sagt, ewige Variationer paa: ach! wenn die Könige bau'n, haben die Kärner zu thun. Hvor ofte bleve ikke her, i disse uhyre Stabler af critisk og exegetisk Apparat, de blotte Teglstene betragtede som en herlig architectonisk, skjønt udført, Bygning; den blotte Bælgtræder forvevlet med den kostelige Orgelspiller. Lad der endogsaa være mangen fortræffelig Commentator, som der jo vissest findes, der levede i de Gamles Land, (og hvo tænker ikke her paa den misstjendte J. H. Voss?) hos hvem Bogstavet ikke havde qvalt Manden; saa er det dog hyppigt, at vi maae sande det Lieckste Billede i den poetische Journal om Shakespeares Commentatorer; idet vi maae tilstaae, at det passer kun altfor ofte ogsaa paa den største Deel af Oldtidens Fortolkere. See vi fra Texten, siger han, ned i Noterne, da tykkes det os ikke sjelden, som om vi reise i en yndig Egn, og midt i den stille Natur støde paa en Hob berusede Bønder, som i vild Arrighed slaae løs paa hinanden, uden at Nogen af dem fægter for Andet, end at hans Mening skal paatvinges dem Alle.

Skulle vi saaledes lee eller harmes, naar vi see, hvorledes Anacreons Fortolkere eller Biographier staaede sig heel klageagtigt, for at modbevise en Beskyldning, som deels ikke er sand, da den ved historiske Data ikke i fjerneste Maade kan bevises, deels, om den endogsaa var sand, aldeles ikke gaaer Læseren af Digtene

an. De gaae ud fra den ligesaa ulogiske, som i dette Tilfælde ubeviiislige, Forudsætning, at Digteren maa endeligen have været en Dranker, eftersom han synger Viser til Vinens Berømmelse; og efter at have trohjertigen antaget dette, som først skulde bevise, søge de paa bedste Maade at hjælpe ham paa Venene igjen; dog mere til Ære for deres gode Hjerte, end til Roes for deres gode Forstand. Saaledes (for blot med et Par Exempler at vise, hvor sælsomt de bære sig ad) gjør Een os opmærksomme paa, at *μεθύειν* er egentlig *μετὰ τὸ θύειν*, og tilføier ydermere til vor Beroligelse, at Hølzlin har til Apollonius Rhodius (II, 1150) beviist, at man efter Dffringen havde Lov til at nyde nogen Wiin (hilarioribus se mutuo poculis invitare), formodentlig ligesaa godt, som man efter Middagsmaden har Lov til at holde sin siesta. En Anden giver os at betænke, at *μεθύειν* er det hebraiske *רָצוּ*, ad satietatem bibere, et quidem ita, ut hilaris fias et lætus, og ikke en Tomme videre. Horn bliver endelig over al Maade glad, ved i den 55de Ode at have fundet den originale Dpfskrift, hvorefter Digteren blandede sin Wiin, naar han i denne siger til sin Dpvarter: *τὰ μὲν δὲ κ' ἔγχει ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνος κυάδους*. Dog selv denne, meget antagelige, Composition af 5 mod 10, kan Horn dog ikke andet end forvanske, formodentlig for at betrygge end mere sin Lyriker's Eftermæle, naar han tilføier, ipsius Anacreontis potum, quando genio indulgeret, mixtum una parte vini fuisse cum binis ternisve aquæ, hvor den sidste Deel aldeles hører Horn til. Ja den nyeste Ud: giver af Anacreontea, Mehlhorn, for hvem Anacreon forresten synes at svæve omkring som et underligt Laagebillede, der snart synes at have Realitet, og snart opløser sig i Dunst, maa tilstaae (209): fuit ista temperatio Anacreontis admodum *sobria*, ita ut neque nimis fervidum neque languidum vinum præberet, i hvilken Dom forresten languidum neppe staaer i sin ægte latinske Betydning.

Efter at have tilveiebragt disse Oplysninger, vilse vi nu forlade dette Spørgsmaal; og vi kunne dette saa meget desto lettere, som ingen historisk Omstændighed bestyrker de opkastede Tvivl. Kun Misforstaaelse af den lyriske Digtears Natur, i Forbindelse med ligesaa misforstaaede Udtryk hos en Digter, som

Simonides junior, eller en Compilerator, som Suidas, have kunnet fremlede en Undersøgelse, som aldrig fortjente at anstilles, og i hvilken allensals Udsagn, som, foruden Platos og Elians, især Athenæi *) hæderlige Vidnesbyrd, kunne opveie Alt, hvad man har villet hente af saa løse Udtryk, som Suidæ οἰνοπότης. Han maa nu forresten forblive i den Eviges Dom, og hvad han end monne have været i Livet, Naturens gode Søn, eller dens Rebel, saa lade vi hannem nu sove i Fred, og gaae over til vor Undersøgelses tredie Afdeling, hans Digte.

Dmtale de tabte af disse, eller vel endog dem, som han siges at have digtet, ville vi ikke, eftersom det Meste af hvad han virkelig har skrevet, er blevet et Offer for Tidens fortærende Tand, og det bliver derfor kun en tom Klang for Øret, naar man opregner under hans Navn Famber (3: Satyrer), Elegier, Epigrammer og en betydelig Mængde Hædersdigte saavel til Hipparch som til Polycrates. Ja hvad har man dog ikke ladet A. digte! Selv en versificeret Botanik lader man ham forfatte, uagtet jeg ikke veed noget Arbeide, der mindre qualificerede sig for den usystematiske og levelystige Anacreon, end dette. Men det faaer ikke at hjælpe, mener iblandt Andre Barnesius **); har en Anacreon engang skrevet en Bog περι ριζοτομικῆς, saa kan man anføre mangfoldige Beviser paa, at det er vor Lyriker, og aldeles ingen Anden. Af disse Argumenter vil jeg til yderligere Beviis paa det, jeg nylig anførte om enkelte Commentatorers Smagløshed, anføre tvende, som kunne tjene instar omnium. For det første, siger han, er Apollo jo Præsæs for Poeter, men tilige ogsaa for Medici; hvorfore det er let at indsee, at en god Poet — maa ogsaa være Medicus, og omvendt en Chirurg tillige kunne skrive Vers. For det andet var Anacreon, den lyriske Digter, en god Ven af Democedes, practiserende Læge paa Samos, og — altsaa har Digteren sikkert været Botaniker. For

*) Ἄποπος δὲ Ἀνακρέων, ὁ πάσῃν αὐτῷ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης· τῇ γὰρ μαλακίᾳ καὶ τῇ τρυφῇ ἐπιθῶς ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασι διαβέβληται, ἢ εἰδύτων τῶν πολλῶν, ὅτι νήφων καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν. Athen. Deipnosoph. Casaubon. Udg. pag. 429.

**): Barnesii vita Anacreontis i hans Udg. p. 59.

det tredie skrev den engelske Doctor Medicinæ Blackmoore ganske fortræffelige Vers; derfor — er det omvendt meget rimeligt, at Anacreon har været botanisk Poet eller poetisk Botaniker.

Men lad ham nu ogsaa have digtet Alt det, som man vil tildele ham, hvorom vi paa vor Tid kun lidet kunne tale, saa bleve vist langt kosteligere Ting af vor Digter, end det vi nu eie, brændte, under de Byzantinske Keisere, formedelst en overstadig zelotisk Nidjærhed. Det er nemlig bekjendt, at allerede ved Enden af det 6te Aarhundrede Clericorum christelige Iver gif særdeles løb paa Oldtidens lyriske Digtere, og Forfattere som Johannes Sarrisberiensis *) og flere lægge Gregor den Første til Laast, at han har brændt vigtige Bibliotheker med Oldtidsværker. Vi have ligeledes tilbage en vigtig Yttring af Leo den Tiende, at han, som Dreng, skal have hørt af Demetrius Chalcondylas, at de græske Clerici stode i den Grad i Anseelse hos de Byzantinske Keisere, at for deres Skyld hele Oldtidsværker, af hvilke han opregner 12, blandt hvilke Anacreon, ere blevne brændte **). Motivet til denne Herostратiske Handling maa nu have været hvilket det vilde, enten overchristelig Nidjærhed, eller, hvad der ogsaa turde være Tilfældet, Auctorforsængelighed, saa er Tabet dog vist og betydeligt.

Uden altsaa at ville indlade os paa at undersøge det, som ikke lettelig lader sig undersøge, efterdi det rimeligviis for evigt er tabt, gjøre vi hellere Overgangen til Hovedspørgsmaalet angaaende vor e Anacreontea, hvilket har bragt ikke blot disses Udgivere, men endogsaa de øvrige Philologer i en ikke ringe Uenighed, nemlig om disse Digte ere af ham selv eller ikke. Ja sikker-

*) De nugis Christianorr. II. cap. 26. Mere herom findes i den tydske Oversættelse af Gibbon on the decline and fall of the rom. empire VIII, 303.

***) Sischer har i den 3die udgave p. LVI denne Notice, som han har hentet fra Petri Alcyonii libr. prim. de exsilio. Samme Udsagn af Giovanni di Medici (Leo X) findes i Amoenitates litterariæ VII, 93. Menenius synes især at tyde hen paa Clericorum poetiske Efterligninger af den lettere Anacreontiske Poesie; og han tilføier, at de, for at ikke deres egne Fabrikaters Mangler skulde stikke altfor skjærende af mod Originalerne, valgte at brænde de sidste.

ligen maa det forbause os, og afgive et fornyet Exempel paa Menneftenes afvejlende Dom om det Skjonne *) og paa den evige Regel, de gustibus non esse disputandum, naar man fra den ene Side hører stærke Bravoraab, som ere indsprængte med Ciozfanii festivissimus Anacreon! Drafenborch's elegantissimus poeta! Brouckhuysens dulcissimus Anacreon! Calmasii lepidissimus poeta! Hemsterhuys' mellitissimus Anacreon! Scaligers, Trillers og Christ's trefemmige elegantissimus Anacreon! Ja midt under disse Glædesudbrud høre vi jo endog Lubini djærve Forsikkring: eum omnes Musæ, Veneres et Charites suo nectare usque adeo imbuerunt, ut, qui ejus lectione non magnopere delectetur, ille, velut Timon aliquis, nimis ἀμύσος et tetricus, cum Heraclito perpetuo plorare merito jubeatur.

Hvad høre vi derimod fra den anden Side? Der blive disse Smaadigte ikke alene forfaste som poetiske Sager, der ikke ere en Anacreon værdige (galant Mangel paa Galanterie!), men ere, for at bruge et Udtryk af den myndige Kobortellus**), en Critiker fra det sextende Aarhundrede, insulsi hominis lusus, en Compliment, som vel kan staae ved Siden af Martin's ***): "diese Gedichte haben viel jüngere Wiglinge zu Verfassern." Denne Tvist kunne vi bedst, om end ikke bilægge, dog i det mindste betragte, ad den historiske Vei; og jeg bemærker derfor foreløbigen, at jeg troer, man kan inddele i denne Henseende Critikerne i trende Partier: i deres, som antage alle Anacreontea

*) Et andet ikke mindre sælsomt Exempel paa det Samme giver den 50de Dde os. Schneider finder den ganske fortræffelig, ja udraader endog: Wie Winkelmann seinen Laocoon, so betrachte ich diese Dde, die in ihrer Art fast die einzige aus dem Alterthume ist, allezeit mit der größten Entzückung, und bewundere die ernste Schönheit der Gedanken und des Ausdrucks. Saaledes dommer den omfattende Kjender og smagfulde Bedømmer af græsk Sprog og Litteratur, Schneider; og hvad siger nu den ikke mindre berømte Rich. Brunck? Sequioris est ætatis carmen et Anacreonte prorsus indignum.

***) De arte sive ratione emendandi antiquorr. libros, pag. 17.

***) Ueber die Sonnenuhren der Alten (Leipz. 1777) pag. 23.

for ægte, deres, som antage dem alle for uægte, og endelig de Moderates, hvem det forekommer, som om Noget i disse Poesier smager af Copie, Forsøg i Anacreontisk Digtmaneer, kort ikke andet, end hvad man kunde kalde *μελέται ποιητικάι*, og derfor af ringere Gehalt; men at Noget synes paa den anden Side at være den berømte Lyriker aldeles værdigt.

Forinden vi gaae videre, maae vi dog gjøre den Bemærkning, at man tydeligen seer, at der (for ikke at tale om Digterens Elegier, Epigrammer og Lovsange over Tyrster) har tillige eksisteret en ordentlig Samling af Anacreontea, som var den egentligste Aarsag, hvorfor han blev stemplet som classisk og fortrinlig Lyrisk Digter (*ὁ Τῆρος μελωδός, senex lyricus* *). At denne Samling endvidere maa have været indeelt i forskjellige Bøger, seer man af Suidas **), som bestyrker den græske ordsprogelige Talemaade *τὰ Ταντάλης τάλαντα ταλαντίζεται* (han er saa rig, som Tantalus) med det Tilføiende: *κέχρηται δὲ τῆ παροιμίᾳ Ἀνακρέων ἐν τρίτῳ*. Ligeledes omtaler den Scholiast til Horaz, som Cruquius har udgivet, i sin Anmærkning til Oernes I, xxvii. v. 1. den tredie B og af de Anacreontiske Sange og navnlig deri den 60de. Denne Inddeling i Bøger kjende rigtignok vore nærværende Haandskrifter ikke til. Alligevel troer jeg ikke, at man blot deraf kan udlede noget bindende Besviis mod vore Anacreontea's Ægthed; deels fordi vi have saa ganske saa Codices til vor Digter, og deels fordi en saadan Samling af almeenyndede og muntre Sager, der vare i Alles Hænder, gjerne kunne have eksisteret under en forskjellig ydre Form (saaledes som Martial jo allerede i hans levende Live beretter i I, 3., at hans Digte faaes under forskjellige Former tilkjøbs), uden derfor i Henseende til det Indre at have været ueensartede.

Men lige som vi paa den ene Side maae erkjende, at denne Samling har længe været til, hvilket man letteligen skjønner af Horazes bekjendte: *nec, si quid olim lusit Anacreon, delevit ætas*; saaledes er det paa den anden Side lige saa vist, at

*) Lucian i *Μακροβίων* i Hermsterhuys' Udg. Vol. II, 475. — Ovid. *Libr. Trist.* II, 364. — Strabo i 14de Bøg eller pag. 638 i Casauboni Udg.

***) Suid. *Lex.* ed. Kusteri Vol. III. pag. 334.

den maa have undergaaet betydelige Forandringer. Dette bliver os især indlysende af Strabo (l. c.), paa hvis Tid der eksisterede Oder, der vare alene bestemte til at lovsynge Polycrates, og af disse er der i vor Samling aldeles intet Spor at finde. Dette var altsaa Tilfældet paa Strabos Tid, som levede under Augustus; men nu kan man nok tænke sig, hvor ringe Udbyttet maatte blive for Constantinus Cephalas, naar man erindrer sig det, som ovenfor er anført at være ndøvet af den græske Clerus. I den Samling, som han i det tiende Aarhundrede efter Christus foranstaltede af græske Epigrammer, optog han saa mange Anacreontea, som dengang vare at overkomme, nemlig 58 Stykker, og efter dennes Codex er det, at den lærde Henricus Stephanus (Etienne), som har givet os flere inedita græca, udstyrede sin Udgave (Parisiis 1555. 4to).

Men her træffe vi paa cardo rei, eftersom Mogle (selv den betænkfomme Fischer, der i sin første Udgave antog alle Anacreontea for ægte, i den anden derimod alle for uægte) ere saa stærke Tviplere, at de ikke ere utilbøielige til at troe, at Stephanus aldrig har haft nogen Codex, saaledes som han jo ellers beskyldes for, deels af Forsængelighed, deels for, som Franskmænd, at hæve sig over den Tids tydske Bogtrykkere og Udgivere, at have ofte givet sig ud for at bruge Codices, han i Grunden aldrig havde seet. Og dog behøvede man, som mig synes, alene at læse Stephani Ytringer, saavel om denne, som om en anden Codex, hvoraf han var i Besiddelse, hvilke han lægger for Dagen i et privat Brev til Petrus Victorius, og som Fischer selv anfører (Præf. XXII. n. 33), for at indsee, at hvor Alting beskrives med en saadan Nøiagtighed, der kan Talen aldeles ikke være om noget Bedragerie. Desuden forjages al Tvivl ved den Codex Palatinus fra det 10de Aarhundrede, hvilken Pauw, Dorville, Barnes og Brunck have deels seet og deels ladet collationere. I denne indeholdes nemlig ganske de samme Digte, som findes hos Stephanus, kun i forandret Orden, saaledes som man kan finde den hos Mehlhorn, der, naagtet man ikke kan indsee til hvilken Nytte, uden til at besvære Brugen af hans Udgave, har fulgt den *).

*) Hvorlunde denne vigtige Codex senere er, som det synes, aldeles forsvundet under Forslytning af de, fra alle Kanter af Na-

Den Første, der saaledes forkastede Alt, var, foruden No: bortell, Lanaquil Faber *). Ham fulgte Corn. de Pauw, denne Comet i den lærde Verden, for at bruge Schneiders Udtryk, der aldrig viste sig uden en Hale af critisk Fritankerier og beundringsværdig Dumhed, og han gjorde det endnu værre, idet han, som Hardouin, ansaae den græske Digters aandfulde Arbejder, ja den hele Samling af disse zarte Smaastykker, som Munketidsfordriv i et Kloster. At den driftigere Rich. Bentley **) nærede en Mening, som ikke er meget forskjællig fra disses, er vel mindre at undres over, end at den betænktsomme Hemsterhuys ***) har kunnet finde sig foranlediget til at bifalde den. Da imidlertid denne Hypotheses Forsægttere have opstillet forskjællige Grunde til at bestyrke den, vil det, for Interessens og Fuldstændighedens Skyld, blive nødvendigt, tilbørligen at udvikle, og, om muligt, gjendrive den.

A. "Hvoraf kommer det", sige de, "at af de Fragmenter og Vers, hvilke saavel af de ældre Skribenter, som Grammatiker anføres som hentede fra Anacreon, slet intet findes i de Ode, som Stephanns har udgivet, naar man undtager den syttende Ode, som Gellius har, og det syvende og ottende Vers af den 38te Ode, som findes hos Hephæstio"? Herpaa kan svares, at man maa erindre sig, at disse Skribenter ere ikke mange, og tillige den vig:

poleon sammenførte, litteraire Skatte, men som senere maatte tilbageleveres, handler Mehlhorn udførligen (Proleg. 2. 3.), og om Codexen selv Levesque i Notices et Extraits etc. Vol. V. pag. 465.

*) Valesiana (Parisiis 1694) pag. 128.

**) Saaledes som han i det mindste yttre sin Mening i det Brev, som Brunck har ladet indrykke i sin Anacreon. Mere med stærk Spydighed mod de Andre, end med tydelig Udvikling af sin egen Mening, yttre F. A. Wolf sig saavel i Fortalen til hans udg. af Marcellus = Talen pag. VIII. som senere i hans Analekten I. pag. 26 no. 34.

***) Aristophan. Plutus ed. Hemsterh. pag. 483. Cfr. Javernizzi's Udg. Vol. X, 49. Forresten bør man angaaende Bentleys Ansættelse eftersee hans Horaz. Od. II, XVII, 14. samt Mehlhorn i Udgaven af Anacreon pag. 62.

tige Omstændighed, at Polyloger og Polygrapher, som Plutarch og Lucian, hvilke dog citere saa ofte og saa gjerne, næsten intet Saadant anføre, men alene Samlere og Compilatorer, som Athenæus, der ingenlunde ere os sikker Borgen for, at de Digte, som de anføre, ere virkelig af den Forfatter, som de navngive, saaledes som Tilfældet just er her, idet Fragmentet λα' anføres som Anacreons, da det derimod med al Rette bør tildeles Hermesianax. Desuden falder det vel i Sinene, at naar det er Factum, som Ingen har nægtet, at særdeles meget af Anacreontea er tabt, Citaterne da hyppigst maae ramme de Værker, som vi ikke længere besidde, eftersom just disses Omfang er størst. Til dette kommer endnu, at τὰ καλεσθέντα Ἀνακρεόντεια, som er den fjerde Deel af de poetiske Arbejder, som tillægges vor Auctor (ἐλεγεία, παροιμία μέλη og ἰάμβοι), udgjorde just den mindste Tjerding, og selv af denne mindre Deel vide vi jo, hvor lidet vi besidde. Ligeledes lægge man Mærke til, at, naar Athenæus og slige Samlere vilde anføre loca probantia i saa gjængse Materier, som angaaende Viin, Kjærlighed og Livets forhøjede Nydelse ved disse, der da fandtes hos de Gamle saa mangfoldige andre Forfattere, hos hvilke de kunde hente disse, at de ikke behøvede udelukkende at ty til Anacreon, og at just derfor saa Meget af det, som vi nu besidde af Digteren, alene af den Grund er blevet uanført af de Ældre. Naar endvidere Aulus Gellius *) yttre sig saa fordeelagtigt om den Dde, som han har bevaret os, er det vel heller ikke urimeligt, at han maa have kjendt de øvrige Smaadigte, som vi nu eie, og tillige have fældet samme hæderlige Dom om dem, eftersom de fleste staae i Intet tilbage for hiin i poetisk Værdie.

B. Det andet Beviis, som man henter fra den romerske Digter, Horatius, synes mig at være paa en utilbørlig Maade hentet fra Lusten. Man gaaer nemlig ud fra det, som skulde bevises, og paastaaer, ifølge denne petitio principii, at Horaz har været en særdeles ivrig Efterligner af Anacreon; og, efter:

*) Oblectati sumus versiculis *lepidissimis* Anacreontis senis, quos equidem scripsi, ut interea labor hic vigiliarum et iniquis suavitate paulisper vocem atque modulorum acquiesceret. Noct. Att. XIX. 9. Conradi Udg. Vol. II, 473.

som nu sjelden eller aldrig Partier, Wendinger eller Udtryk, som af ham skulle være laante fra hin, forekomme, saa — maae vore Anacreontea være vægte! Jeg veed nok, at Lessing *) paastaer, at Horaz har især copieret Anacreon; men jeg mindes dog ikke, at den romerske Lyriker paa noget Sted har opstillet denne Græker, som sin Original, skjøndt han dog ofte nævner Alcæus, Sappho, Simonides og Archilochus, som sine Mestere. Desuden burde man, som jeg troer, lægge nogle Mærke til, at det er Melpomene, som Horaz saa tidt anraaber som sin Sanggudinde; thi just derved har Digteren aldeles tydeligen udpeget os det, som vi især skulle vende vort Øie hen til, naar vi vilde bedømme ham, som Lyriker. Den Livsphilosophie, der er ham saa egen, den i Detail gaaende klare og høist fornuftige Reflection over Livets Gang og Forhold, denne dybe Alvor midt i hans Epøg forholder sig til Anacreons lette Flugt, som den satte og affilede Verdensmands Skjæmt, der er sig sin sikke Tact bevidst, forholder sig til den muntre Ynglings, der mere lader sig lede af Diebliffets raske Indgivelse, fort — som en Grev Rochester til Pagen, eller som Melpomene selv, for at bruge Horazes eget Billede, naar hun er nødt til at staae ved Siden af Musen for det satyriske Drama. Herhid hører Wolpers **) Skildring af Anacreon i hans forresten værdieløse Afhandling, hvilken, skjøndt tildeels copieret efter Andre, dog ikke ueffent træffer det Digtige: Anacreon, siger han, temporis fugacis gaudia captans, et rerum et hominum a se remotiorum incurius, hilare pectus illico, cum lætitia quasi exestuabat, in cantus effudit. Quare caveas ne spem altiore de poematiis illius concipias. Omnis enim gravitas et spiritus quodammodo divinus ab eis aliena sunt. Simplicitate et hilaritate magis delectant, quam compositionis arte, sen-

*) Men hvor løst er dog ikke hans Beviis. 14de Epode, siger han (sämtlich. Werk IV, 226), er laant fra Anacreon; og nu det herlige Argument: "Man kann zwar nicht das Lied des Griechen aufstellen; und wenn Horaz einzelne Zeilen nicht auch dem Anacreon, so hat er sie wenigstens der Sappho abgesehen." Saa for Smeden rettes Bager!

**) Commentatio de antiquitate carm. Anacreont. Lips. 1825. pag. 10—11.

tentiarum magnificentia et dictionis ubertate alliciunt. Animum suaviter afficiunt, neque vero mentem graviter commovent. Nil artificiosi in eis; nil, quod longius petitum sit: omnia secundum naturam simplicissime adumbrata. Denne æsthetiske Anskuelse af Digteren har jeg saa meget hellere anført, fordi den sparer os et heelt Ufsnit om den Anacreontiske Digtningens Eiendommelighed; eftersom Alt, hvad Degen i sin lange Tale über Anacreons Dichtkunst (Pag. 3—72), Herder i sin Sammenligning mellem Anacreon og Gleim (Fragmente zur schön. Litterat. 2te Samml. 339) og Schneider i Anmerkungen über den Anacr. (Pag. 3—37) fortæller om Anacreon og — Petrarca (?), findes her hos Wolper i Udtog. Af dette vil man altsaa have indseet, at den romerske Lyriker er i Aand, Retning og Form saa aldeles divergerende fra Grækeren, at der alene af den Grund ikke kan ankes over, at man finder intet Spor til vor Græker hos Romeren. Desuden maa man betænke, at, eftersom saa Meget er gaaet tabt af Anacreon, denne Indvending rimeligviis ganske vilde været kuldkastet, dersom Tiden havde levet os mere af hans Arbejder. Det er tillige altid forekommet mig, som om Horazes Efterligning er saare forskjællig fra hans Lidsjævning Virgilii Maade; idet han ligesom amalgamerer det Efterlignede og ligesom indælder det med hans egen digteriske Personlighed, hvorimod den Virgilianske Efterligning indlader sig hellere paa en næsten troe Oversættelse. Just derfor er det, at jeg anseer det for meget usikkert, at ville fastsætte noget bestemt paa alle Steder, om Horaz er original, eller har laant.

C. Den tredie Indvending mod Anacreonteorum Ægthed hentes fra Strabo; thi hos ham have vi i det Foregaaende seet, at den Beretning fandtes, at Anacreons Digte vare fulde af Lovtaler over Polycrates, hvoraf nu ikke findes en Stavelse. Det Samme var Tilfældet, som vi saae, med Maximi Tyrii Yttring om de encomiastiske Smaaadigte til Cleobulus, Emerdis og Bathyllus. Undtage vi den Sidste, om hvilken enkelte Oder lyde til Priis, saa finde vi rigtignok ikke et eneste Sted, hvor hine blive omtalte. Dog betænke man tillige, at Lovtaler over nogle Tyrster, hvilke desuden de frihedskjære Græker ikke alle saae i det fordeelagtige Lys, som Digteren, der havde dem saa meget at

takke for, eller Beskrivelser over nogle, for de Fleste ubekjendte, Ynglingers Stjønhed, ikke kunde have for Datiden den Interessé, som de Sange, ved hvilke Bordets Glæder bleve kryddrede for de sanglystne Græker, og i hvilke Menneskene bleve opfordrede til at nyde Livets Goder i deres hele Fylde. Derfor kunde hine encomiastiske Sange af denne begribelige Grund meget let gaae tilgrunde, medens disse bleve bevarede. Desuden maa man ogsaa betænke, at de omtalte pyntelige Hæderssange opbevaredes og eksisterede mere i blotte Afskrifter; hvorimod disse, som Tilfældet jo er overalt paa vor Klode, bleve, som kjære Ledfagere paa et hvert Sted, gjemte i den levende vox populi. Og just denne varme Interessé for de lyriske Selskabsange maatte meget bidrage til at sikke dem for Tidens fortærende Tand, saa at den ikke kom til at gnave saameget paa dem, som paa hine. Paa denne Maade — og denne Omstændighed anseer jeg for at være af den høieste Vigtighed i den hele Undersøgelse om Anacreontea — kunne vi tillige forklare os, at de, just ved denne Yndest og ved den hyppige Brug, lede et og andet Meen, eller fik en og anden Tilfats, som Digteren vel ikke altid vilde have tilraadet, og bleve overhovedet, selv i saa gamle Tider, af de Syngende — altsaa ikke blot af Librarii — interpolerede. Denne Omstændigheds Sandsynlighed lære vi jo endnu i vore Dage at indsee, idet Selskabsange, eller lyriske Digte af den Almeeninteressé, som de Anacreontiske, naar samme, som i hine Tider, eksistere kun i Afskrifter, erholde saa mange Tillæg og Varianter, at Auctor bliver stundom sat ud af Stand til at gjentjende sit eget Varn.

D. Vi komme nu til den fjerde Grund, som udgjør Modstandernes Hovedhjørnesteen, og denne er Digterens Dialect. Det er nemlig fra Suidas bekjendt, eller, rettere sagt, fra Aristophanes, at Anacreon digtede i den joniske Dialect, hvilket da ogsaa var at formode, eftersom han var fra Teos. Nu paastode de Ældre, og til disse tillader jeg mig ogsaa at regne Fischer, at der næsten aldeles intet Spor findes hos vor Digter til Jonismer, en Paastand, hvis Ufandfærdighed vi lidt længere nede skulle komme til at indsee. Ja, hvad mere maa undre os, Barnes og Brunck paatog sig endogsaa den Umage, at restituere Jonismerne der, hvor disse syntes dem at mangle; ret som om hver Dialect

var saa afpælet i og for sig selv, at intet kunde fra den ene snige sig over i den anden. Da imidlertid dette Spørgsmaal er saa vigtigt, og tillige saa omtvistet, kan det ikke være den yngre Philolog ufjært eller uvigtigt, førend vi gaae nærmere over til Anacreons Jonismer, at høre, hvad vor Tids meest udmærkede Philologer dømme derom.

Hvad Xenophon siger om Athenienserne, at de, formedelst Handelsforbindelser med alle Nationer, fik et Sprog, som bestod af en Blanding af disses samlede Bestanddele, gjælder ogsaa, siger Jacobs *), om det poetiske Sprog, saasnart det enkelte Digtslags gik uden for den Provinds, hvor det først var blevet uddannet. De tragiske Digtere havde givet Tonen an, idet de antog doriske Former, før derved ligesom at adle det tragiske Sprog, hvorhos det heller ikke manglede paa Jonismer, hvoraf selv hos Profaiserne fandtes Spor. Var nu dette Tilfældet med det tragiske Sprog, om hvilket Porson selv tilstaaer: *licentiæ, quam in dialectis sibi permiserunt tragici, fines accurate constituere, perdifficile est*; saa maatte det gaae endnu værre til med de elegiske Digtere, som, mere frie og mindre regelbundne end hine, tumlede sig saa vide omkring i de forskjelligste Ideer og Gjenstande. Egentligen bandtes Dialecterne dog til de Provindser, hvor de bleve talte; men da nu, først under Alexander, siden under Romerne, Friheden gik til Grunde, maatte det Specielle hos Folkene, og tilligemed dette ogsaa hos Dialectformerne formindskes, og da nu Dialecterne ikke længere hørtes saa bestemte i det daglige Liv (saaledes, tilføier jeg, som vi i den 10de Ode finde

*) S. Jacobs i Fortalen til sin Anthologie Vol. I. pag. XL. Hvad forresten de ovenanførte Forfattere Suidas og Aristophanes angaaer, da siger den første i Artiklen *Ἀνακρέων*: *Ἰάδι πάντα ἔγραψε διαλέκτῳ*, og hos den comiske Digter (Thesmophoriazusa 161—63) spørger Agathon Mnesilochus: *har du nogentid seet en Poet, som saae ud som en raa Bøndekarl? Σκέψαι, ὅτι Ἴβυκος καὶ Ἀνακρέων ἐμιτροφόρον καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς*, et figurligt Sprog, som man let seer tyder hen paa Dialecten. Iøvrigt finder man de oven anførte Uddrag om Jacobs' Anskuelse af Dialectforholdet i hans Anthologie paa det anførte Sted, hvor han ogsaa anfører de Hermanniske Ytringer.

en Attiker, der lader en Dorismus løbe ind med), men kun i det ældre Skriftsprog, saa maatte det snart blive Tilfældet, at eet og samme Skribent kunde bruge forskjellige Dialecter. Naar saaledes Callimachus bruger baade den joniske og doriske Dialect, saa var det ikke saa meget af Livet han havde hentet det, som, ved Flid og Læsning, fra Skribenternes Værker. Just deraf kom det, at man ved indblandede Dorismer søgte at hæve den joniske Blødhed, og ved tilfattede Jonismer søgte at mildne den doriske Haardhed. Hvor forskjellig er saaledes ikke Dorismen hos Bukolikerne og Elegikerne? Hvorfor er den saa blød hos Pindarus, Ibycus, Simonides og Bacchylides, uden, som Gregorius Corinthus siger: *διὰ τὸ μὴ Δωριεὺς εἶναι τῇ φύσει τῶς ποιητῶς, χρῆσθαι δὲ μόνον διαλέξει **). Om Pindar siger Hermann **), at han lagde det episke Sprog til Grund, og tilfattede af det doriske saa meget, som enten Metrum forlangte, eller som han troede bidrog til den ydre Værdighed, uden at indlade sig i den ængere Dorisme, eller den, som kun af Enkelte var bleven brugt. Det er derfor høist sandsynligt, at Digterne, som lode sig mere lede af deres Dre for Tact, end strænge grammatikalske Regler, umærkeligen blandede mangen Dialectform sammen, for at numeri elegiaci ikke skulde formeget nedtynges af en dorisk *πλατειασμός*, eller slappes formeget ved Jonernes bløde Former.

Disse Betragtninger kunne forresten naturligtviis ikke saa meget urgeres paa Anacreons egne Digte, som paa de enkelte Copier, der maatte have listet sig ind blandt de ægte; endstjøndt man dog alligevel bør antage, at Anacreons joniske Dialect er mildt forsat med Dorismer, omtrent som Pindars doriske med Jonismer, og det er derfor, at den nyeste Udgiver af Anacreontea, Mehlhorn, tør tiltroe sig Ret til at tvivle om saadanne Oders Ægthed, hvor Dorismerne ikke paa en særegen Maade kunne undskyldes, eller skrives paa Librariorum Regning.

Da dette Spørgsmaal er saa vigtigt, troer jeg, at man ikke alene vil undskyldes, men endogsaa bifalde, at jeg anfører som et Corollarium tvende meget mærkelige Yttringer af Hermann,

*) Gregor. Corinth. de Dialectis ed. Lips. pag. 372.

**) Observationes de græcæ linguæ dialectis pag. VII.

deels fra den anførte Afhandling *), deels fra et af hans Programmer. Non idem est, siger han paa første Sted, utrum historicus, an orator, an philosophus loquatur. Quamquam in his hoc tamen commodum accidit, quod quisque ejus gentis, ex qua ipse est, lingua, eaque pura utitur. Quod longe aliter est, si ad poetas animum adjeceris. Qui cum nulla cujusquam gentis dialecto utantur, neque judicari ex illis dialectis, neque ubique idonea pro iis testimonia præbere possunt. Og paa sidste Sted hedder det: nullum poetæ genus est, quod puram cujusquam gentis linguam exprimat.

Efterat vi saaledes have seet, at denne Dialectforblanding tildeels laa i Sprogets historiske Gang, maae vi tilføie, at ogsaa Afskriverne have megen Skyld deri. At dette er Tilfældet just med Anacreon, er let at bevise; thi hvorfor skulde Afskriverne ellers i 9de Dde kunne skrive i eet og samme Digt baade *λαλιτέρων* og *ἑλευθέρων*? Hvorfor skulde man ellers finde *η* sat over *α* i *Σιδωνίαν* (Od. 35. 4) eller ombendt *α* over *η* i *χορευτήν* (Od. 47. 2), hvis ikke de selv følte, at de ikke vare ganske enige med sig selv om, hvilken Dialect de helst skulde følge? Hvorledes kunde ellers Brunck (quo jure er forresten et andet Spørgsmaal) forandre i den 54de Dde *κάρρα*, som findes i Codices, til *κάρη*, og hvorledes kunde han ellers tilføie: *librariis forte tribuendi plerique dorismi, qui in hisce reliquiis occurrunt*? Da nu desuden, som vi ovenfor saae, Digterne i den senere Tid gif en Middelsvei i at forene det Bløde og det Haarde, den joniske og den doriske Dialect, var det meget begribeligt, at der her maatte aabnes en friere Mark for librariorum Uvidenhed, og for den, med denne saa ofte forbundne, ubegrændsede Higen efter at emendere. Dette er jo ogsaa Grunden, hvorefter selv hos Theocrit, som dog følger en mere marqueret Art af Dorisme, Codices dog i Intet afvige fra hinanden mere end i Dialectbestemmelsen. Til Beviis herpaa vil jeg blot anføre Theocrits *Aïtes* (XII), som næsten i alle Codices findes i den doriske Dialect, men som

*) Man sammenligne hans anførte Afhandling l. c. med Programmet fra 1809 de Pindari dialecto pag. IV.

D. Heinsius, med Valckenaers Bifald, har omsat aldeles i den joniske; ja hvad mere er, i den meget gamle Pariser-codex af Theocrit staaer anført *Ἰάδι ἢ Δωρίδι*, som viser os tydeligt, at Grammatikerne selv have været uenige om den Dialect, som de i den Idyl burde følge. Var nu dette Tilfældet med Digte af saa betydeligt Omfang, og som mindre, ifølge deres Natur, vare udsatte for vilkaarlig Forvanskning, kan man let begribe, hvorledes det maatte gaae Smaadigte, isærdeleshed da Sporene vare kun svage, som angave den Dialect, som deres Digter havde fulgt.

Da vi saaledes paa det klareste have indseet de Grunde, hvorfor Jonismer kunde hos vor Lyriker svinde, og Dorismer derimod komme frem, behøve vi ikke at benytte os af Degens Argument *), at Digteren kan have forfattet de Stykker, som han havde bestemt for et særegent Instrument, i den ikke-joniske Dialect. Vi ville blot bemærke, at man dog ikke tør vente sig, at enhver enkelt Ordform skal indeholde en Jonisme, og det saameget mindre, som vi, ved at følge de enkelte Skribenter i en vis Dialect, ville finde, hvilke Nuancer disse ere underkastede, naar vi, til Exempel, sammenligne en Theocrit med en Bion, en Herodot med en Homer.

Efter som Hovedstedet om Anacreons Jonismer er det ovenanførte hos Suidas, have Nogle formeent, at de skaffede sig en lettere Udvei til at forklare sig det formeentlige Savn af disse ved at give Suidæ Ord en anden Forklaring, end den, man ellers har tillagt dem. Man har derfor sagt, at *Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ* hører blot til de tvende første af ham anførte Arter af Anacreontisk Poesie, nemlig *Ἐλεγεία* og *Ἰάμβοι*, men ikke til *τὰ παροιμία μέλη* eller til *τὰ καλόμενα Ἀνακρέοντεία*. Denne Forklaringssmaade, vil man imidlertid let indsee, ligner altformegnet et Alexandersværds, som vil overhugge den gordiske Knude, naar man ikke besidder Evne til lempeligen at løse den. Saameget er imidlertid vist, at den Inddeling i Bøger — fem eller tre — som de Gamle have kjendt, er aldeles afvigende fra den, som i vore nuværende Haandskrifter lægges til Grund; og denne Omstændighed, naar man ikke vil utilkorligen lægge Vægt paa *librariorum*

*) Ueber Anacreonts Leben und Dichtkunst pag. 36.

altsfor anmassende Forandringer, giber os dog nogen Mistanke om, at hine Samlinger af Anacreontea, som Suidas har kjendt, maae dog noget have afveget fra vor nuværende.

Ja jeg vil ikke nægte, at jeg altid har troet, at den Samling, som vi nu have, er et forenet Uddrag af de bedste, som fandtes i begge hine Samlinger, baade i *παροιμία μέλη* og i τὰ καλέμενα Ἀνακρεόντεια. Jeg bevæges nemlig ikke ved den Indvending, som man isaafald kunde gjøre, at Udfskilligt af de sidste dog ikke ganske syntes passende til det muntre Bordliv. Just dette er jo et herligt Træk ved Grækerne, at de, ved en dem eien: dommelig Lethed (*παίζειν*, ludere), vidste næsten spøgende (saaledes som vi see den Socratiske Philosophie hos Xenophon, og tildeels hos Plato) at behandle det Dybeste og Høieste i Mennekelivet, lige som de (saaledes som begge Symposierne paa det klareste bevise os) vidste at hæve deres lette Samkvæmspøg ved en Folie, eller hævende Baggrund af det Høie og Alvorlige. At man overhovedet ikke altid sang om Viin og Kjærlighed i Oldtidens Samlag, see vi baade af Odysseens Θ . 62 og af Æneidens I, 740, for ikke at tale om de mange yngre Digtere, som igjen copierede disse; og derfor kan man ogsaa til vort nærværende Spørgsmaal udvide den Bemærkning, som Heyne gjør, i Anledning af Virgils *crinitus Iopas*, og sige: "traduxisse ex suis temporibus ad vetera videtur poeta." Et Beviis paa dette, troer jeg ogsaa at have fundet deri, at Aulus Gellius anfører just den 17de Ode, som et Mynster paa den fineste Vittighed, og tilføier den Bemærkning, at han har hørt den affynges af Græker, ved Accompaniment af Instrumenter, i et lystigt Gilde; og dog synes, efter vore Anskuelser, hverken Ideen, eller især Udførelsen at være den, der ganske egnede sig til Affyngelse.

Ud denne Vej, mener jeg altsaa, at vi komme til et dobbelt Resultat; deels nemlig, at Suidæ Yttring kan bestaae med sin sædvanlige Fortolkning, saaledes, at de af ham omtalte Jonismer for størstedelen sigte til de i vort Excerpt udeladte Stykker, hvor hos tillige Afskriverne sikkerligt formindskede Antallet paa dem i de Stykker, vi have tilbage; deels at den Samling, vi nu eie af Anacreontea, er et Excerpt af begge forudgaaende Ἀνακρεόντεια og παροιμία μέλη. At et enkelt senere Digt kan deriblandt have ind:

sneget sig, og at enkelt Mand kan have tilladt sig ved Afhyngelse eller ved Afkrivning at indskyde senere, som indeholdt Criteria paa en yngre Tid, hvo vil undres over det, naar vi paa den ene Side see, at tydske lyriske Digte, som i vore Dage reciteres offentlig i Danmark, faae hele Stanzler tilføiede af en dansk Auctor, for at passe til et af ham beregnet Diemed, og naar vi paa den anden Side see, at Digterens egne Udgivere, som jo burde være nænsomme over hans Text, emendere den udtryffeligen ved Ord, som de selv tilstaae ere senioris ætatis.

Drage vi altsaa disse, som oftest temmelig let kjendelige, Stykker bort, indseer jeg ikke, hvorfor vi skulle, med de allernyeste, men derfor ikke allerbedste, Fortolkere, spotte over de Ældre, der troede at erkjende det Dørige, som Anacreons eget Arbeide. Jeg kan overhovedet ikke andet, end gjøre den tænkende Læser opmærksom paa den latterlige Cirkel, som disse nymodens Interpreter begaae. Det, som de Ældre antog som ægte, fordi indre Criterier ikke modsagde det, og fordi det i lyrisk Gang udtalede den Aand, som de Gamle angive som Anacreontisk, forkaste hine enten aldeles, eller idetmindste for den største Deel. "Den Dde, fige de, duer ikke; den heller ikke; den tredje er A. uværdig; den fjerde bør strax skjæres bort; thi Digteren maa ærgre sig i Skygernes Rige, naar han hører, at vi tillægge ham saadanne Digte; og han var jo altså digterisk begavet, til at han skulde have forfattet den efterfølgende femte Dde." Saaledes lyder Raisonnementet hos disse Critiker. Som ægte antage de enten aldeles intet, eller idetmindste høist ubetydelige Stykker, som i digterisk Værdie aldeles ikke kan maale sig med det, de forkaste — saasom begge Maleroderne. Hvorpaa bygge de da? "Vi have ikke noget smukt tilbage af A.; og det, vi have af ham, er ham ikke værdigt." Hvor fik de da Maalestokken, hvorefter de rette sig? Vi maae jo dog først være i Besiddelse af noget ægte (men det ville de Fleste af de Allernyeste ikke antage) og tillige, vel at mærke, noget ubetinget Skjønt, som vi kunne lægge til Grund for vor Slutning; mangler nu dette, hvad bygger man da paa? Have vi af en gammel og udmærket Maler et ægte, med Lyft og Held udført Malerie tilbage, da ville vi med mindre Vanskelighed kunne adskille fra dette andre, som ere ham underfundte; have vi det ikke,

og kun forte historiske Angivelser af hans Maneer, hvor let kunne vi da ikke træde ham for nær, og med indbildt Kjenderdom forkaste det, som han virkelig har skabt, fordi vi, læggende større Betydning ind i hine historiske Angivelser end vi burde, stode i den vrang Mening, at det, som han præstereede, maatte endnu være skjønnere, end det, som vi forefinde.

Vi vende tilbage til Modstandernes Hovedargument, den formeentlige Mangel paa jonisk Dialect, og vi ville da indsee, at denne Mangel aldeles ikke eksisterer, uagtet det paa samme Tid er uimodsigeligt, at, om dette end var i høiere Grad Tilfældet, og vor Digters Sprog var endnu mere, end det virkelig er, indsprængt med Atticismer og Dorismer, sligt dog ikke vilde være saa overvættets forunderligt hos en Mand, der tumlede sig saa meget paa Reiser, og som opholdt sig saa lang Tid paa de forskjelligste Steder i Grækenland. Hvad der gjælder om Theocrits Jonismer, hvilke man saa omhyggeligen har omdannet til Dorismer, og hos hvem man har været saa forbausset ved at finde de første, at man fradømte ham hele Digte, fordi de yttrede sig i jonisk Sprogcharacteer; dette gjælder ogsaa om Anacreon, eftersom Begge reiste meget omkring, og opholdt sig meget paa Steder, hvor man brugte ueensartede Sprogformer. Ophold, endogsaa af flere Aar, i Athenen, paa Samos, i Thracien, og i Jonien, maatte dog let kunne give hans Digte, alt som de bleve forfattede paa disse forskjællige Steder, et særegent Snit i den poetiske Diction; og jeg seer ikke nogen billig Grund til, at Wolper i den Anledning bør høre saa ilde af Mehlhorn. Overhovedet bør man holde sig meget til den vigtige Omstændighed, at de tvende Vers hos Hephæstio og Scholiasten til Aristophanes (l. c.) samt Aulus Gellius: Den indeholde slet ikke flere Jonismer end de øvrige Digte; og dette maatte jo dog have været Tilfældet, dersom alene hine vare ægte Fostre af vor Lyriker, som han formeentligen skal have digtet blot i jonisk Dialect. Former, som *δάφνα*, *μελαιναίς*, *μάχαις* κ. τ. λ., hvilke forekomme i disse saa Linier, som man ikke paa fjerneste Maade kan betvivle at være af Anacreon, tyde dog ikke hen til en puur og aldeles ublandet Jonismus.

Men ligesom man i Alt pleier at gemme det Bedste til sidst, saaledes har jeg ogsaa opbevaret Hovedmomentet mod hiiu

Hjørnesteen til Enden af dette Afsnit; og dette gaaer ikke ud paa noget mindre, end at det aldeles er usandt, hvad man paaftaaer, at den joniske Sprogcharacter ikke er at finde i vor Lyriker's Dder. Det er nemlig kun en, med Driftighed udtalt, Paaftand af Corn. de Pauw, som man maa undres over, at den forsigtige Fischer *), som ellers gaaer frem med den største Betænkksomhed, gjentager, at der er næsten aldeles ingen Jonismer at finde hos vor Joner. Og dog er det kun Hensyn paa Rummet, som forbyder os at opregne de mangfoldige Exempler, som hos denne Digter forekomme paa η brugt istedetfor α ; paa Contractionen $\epsilon\omega$ istedetfor ϵ ; paa Undladelse af Aspiration af τ , uagtet der følger en spiritus asper efter; paa opløste Former paa $\epsilon\omega$ istedetfor den sammendragne Maade; paa den hos Jonerne saa hyppige Vocalforlængelse, saa som: $\nu\delta\sigma\sigma$, $\mu\delta\nu\sigma\sigma$; kort der gives næsten ingen Nuance i den joniske Dialect, hvoraf man jo finder hos Anacreon de talrigste Exempler; og dog vil man af formeentlig Mangel paa disse gjøre Digtene, hvori de findes, til underfødte Børn af vor Auctor!

E. Som den femte Beviisgrund har man endnu tilføiet een, som synes mig at falde omkuld af sig selv; og denne har jeg allerede til Theocrit beklaget, at blive saare misbrugt af de nyere Critici. De gjøre det nemlig til en criticisk Grundsetning, at ethvert Digt, hvori der forekomme enkelte Homeriske Ord og Wendinger, skal være forfattet af svagere Esterlignere, som søgte at skjule deres egen Nøgenhed med fremmede Fjedre; hvorhos de tilføie den Bemærkning, at en saadan Ulandsfattigdom ikke er tænkkelig hos Digtere, som Theocrit og Anacreon. Den sidste Bemærkning er sikkerligen sand; og det havde været godt, om Critici, som saa ofte ere lamme Paralleljægere, vilde erindre den især da, naar de støve efter de fatale poetiske Laan, som de hos de gamle Digtere ere saa redbonne til at oplede, og for alting mindes, hvad Læsning, hvis Philologie altid var understøttet af Smag og ægte Critik, siger i Laocoon (93): Was sollen wir mit

*) *Orationis jonicæ vestigia quum fere nusquam compareant in iis odariis, quæ a Stephano emissa sunt, quis non dubitat de antiquitate eorum? Fischer i hans anden Udgave, Præfat. pag. XIX.*

dergleichen Erläuterungen, die aus der klarsten Stelle den Dichter verdrängen, um eine frostige Nachahmung durchschimmern zu lassen? Men paa den anden Side burde de tillige minde sig, at Homer ikke alene var Bibel i Skolen, men ogsaa almindelig poetisk Lecture for den dannede Klasse, og at denne Digters Former og Udtryk derfor letteligen maatte hæfte sig fast, formedelst den idelige Brug, i Hufommelsen. Det senere Digtersprog fornægtede heller ikke sin Homeriske Oprindelse, og det bliver deraf forklarligt, at Homerisk Sprogcolorit ikke kan ubetinget tyde hen paa digterisk Armod, eller paa tvungne Laan; saa at den gamle Varde fra Jonien, om han end levede op igjen, neppe derfor kunde tilegne sig vedkommende Digt selv og dets Idee, om ogsaa et enkelt Udtryk eller Bending turde anerkjende ham, som den ægte Besidder. Denne ringe, ofte tilfældige Lighed tyder snarere hen til Reminiscenzer, der efter Tingenes Gang vare saare forklarlige, og, hvad mere bør lægges Mærke til, som oftest ubevidste.

F. Vi komme nu til det sidste Argument, om hvilket jeg kan med Cicero sige, et numero et genere postremum; thi her synes Fortolkerne mig at være uenige af lutter Enighed. Man anfører nemlig, at der i vore Anacreontea findes Udtryk, som enten vare ubekjendte paa Forfatterens Tid, eller som i det mindste bruges hos ham i Betydninger, som de først erholdt efter hans Levealder. Jeg vil ikke tale om den Usikkerhed, der endnu, af Mangel paa Forarbejder, naar man undtager Passows Begyndelse dertil, hersker i Bestemmelsen af de græske Ord's Historie, naar de nemlig begyndte at bruges, og naar de tillagdes denne eller hiin forandrede Betydning; ligesom jeg ogsaa maa oprigtigen tilstaae, at jeg anseer ethvert Argument, som udelukkende bygger paa et enkelt Ord, en enkelt Bending, Construction eller Udtryksmaade, for vaaklende, eftersom Critikeren derved tillægger det Formelle, og, hvad mere er, en ubetydelig Enkelthed i det Formelle større Digtighed, end Forfatteren selv har havt isinde. Derimod vil jeg ikke fragaae, at der i Oden findes enkelte Udtryk, som turde pege hen til en senere Tid; saasom den 36de Odes *ῥητόρων ἀνάγκας*, hvor Rhetorernes Kunstgreb, deres Forelæsninger og Theorie, vistnok gjøre en skjærende Indvirkning, naar vi tænke os Anacreons Dage, der gif saa langt forud for Periclis og So:

phisternes Tid. Jeg vil endog tilføie, at Udtryk, som *τοῦτέστιν* (*opus anaglyphum*, ophøiet Arbeide) og *χαράσσειν* (*opus diaglyphum*, indgravet, fordybet Arbeide), som ere hinanden aldeles modsatte, blive i en enkelt Ode brugte som eensbetydende, ja endog (XLIX. 6) simpelthen brugte istedetfor *ποιεῖν*. Men selv ved at indrømme dette har man intet cederet i Hovedsagen; thi derom kan Ingen tvivle, naar han med Opmærksomhed har læst vore Anacreontea igjennem, at jo enkelt Ode, enkelt ringe Partie hører til en yngre Tid, paa samme Maade som omvendt Ingen vil kunne betvivle, at ægtorphiske Levninger findes imellem de nu forhaanden værende Orphiske Liturgier. Paa denne Maade kan ingen Uenighed opstaae, i det vi indrømme Modstanderne, at ved Afssyngelse, ved tidlig Interpolation, ved overkloge Afskriveres Tilfætninger, ere hist og her enkelte poetiske Sager komne til, som tyde hen til den yngre Tid, da Vedkommende levede; men vi paaftaae tillige, at disse Tilfætninger kunne aldeles ikke nedsætte Værdigheden af de virkelige Anacreontea, ligesaa lidet som Niobes Gruppe ophører at være antik, fordi den restaureres af en yngre Tids Kunstner.

Jeg troer overhovedet, at man kan tænke sig vore Anacreontea, som et Excerpt af de ældre Samlinger, som kjendtes af Horaz og af Strabo, kun hist og her lidt interpoleret i Tidens Løb af de forskjellige Grunde, som jeg forhen har anført. Anhanget derimod, saaledes som det jo ogsaa af Fischer, Degen og nyligst af Boissonade, er deelt (dog ikke af Mehlhorn, hos hvem Alt løber sammen), bestaaer, som det synes, af Arbeider af imitatorum servum pecus fra senere Perioder, hvor man baade stræbte at copiere ham, og tillige anfaae det for en Bagatel at bruge Ord, som afvege aldeles fra hans Tidsalders Sprog. Om Anhanget ville vi altsaa ikke tale, eftersom Alle er enige om dettes Uægthed, og da allerede Forfatterens Navne, som vi tildeels vide, vise bort fra Digterens Levealder; kun angaaende de ægte Anacreontea ville vi gjøre følgende Bemærkninger. Det gamle Epiphonema, *habent et sua fata libelli*, gjælder allermeest om Tyriske Bagateller, som, da de baade ere smaae, og tillige i Alles Hænder, letteligen maae undergaae Forandringer, som de større Digte ere sikrede for. Smag og Behag gjorde tillige meget; endogsaa den Sang, som vandt de Flestes Bifald, var dog ikke istand til at skaffe sig Alles,

og just derfor maatte enkelte Excerpter eller Smaasamlinger opstaae, af hvilke vi bør ansee vore Anacreontea for at være een.

Dog vogte man sig meget for at misbruge de enkelte Interpolationer, eller tilsyneladende senere indskudte Smaating, den stundom lidt afvejlende digteriske Værdie af de lyriske Digte (og hvor findes den nyere Lyriker, af hvem Alt er lige værdifuldt?), den ikke altid lige bestemte Metrik, og endelig den tilsyneladende Copie af en forudgaaende formeentlig Original, til at forkaste endogsaa det, som er uimodsigeligen digtet af vor Auctor. At lægge dette paa Hjerte, bliver os desto vigtigere, naar vi betragte vore Dages vannus critica, og især naar vi ere Vidner til den Slags kritiske Sigtning, som Mehlhorn *), og endnu langt mere Wolper anvende paa de Anacreontiske Digte. Denne Sidstes Critik ligner næsten paa et Haar den Rheinholdske Theocritcritik, og naar man har betragtet isærdeleshed de to første Grundpiller, som han opstiller, da kan man ikke andet end tænke paa Schneiders Ytring **) om Triller: Seine Verbesserung werden wir aus eben dem Grunde verwerfen können, als er sie gemacht hat. Er wußte keinen davon zu geben; also verlange man von uns viel weniger einen. Det er nu 35 Aar siden, at den fortræffelige J. H. Voss, Luises Digter og Virgils Commentator, to Titler, som ingen Statscalender saa let skal vise Magen til, udgav sin, ved litterair Illiberalitet afgangne, Bog "Ueber des Virgilischen Landgedichts Ton und Auslegung", og dog passer hans Materie (Pag. 78) af en philologisk Critiker paa sit Værksted, som om Reinhold, Wolper et legio havde siddet for ham. "Dieses", indfører han en Critiker, som taler, "verstehe ich nicht; aber so verstünde ich's; man lese so! Jenes scheint mir weder so, noch

*) Selv Mehlhorn, uagtet han i en høi Grad har en Rem af Huden, yttreer om Wolper, i sin forovrigt meget brugbare og bifaldsværdige Udgate (Leipzig 1825) pag. X: quam gratiam apud viros doctos hac scriptione inierit, viderit ipse; mihi quidem, si juvenilem scriptionem adhuc premere voluisset, suæ famæ melius consulturus fuisse videtur; en Dom, som de ovenfor anførte Exempler upaatvivleligen vilde bestyrke.

**) Anmerkungen über den Anacr. pag. 93 i Anledning af Trillers Emend. til Dd. 23'.

so, recht verständlich, wenigstens schwach oder ungeschicklich, also ist es grammatische Einschaltung. Der Vers kann zur Noth fehlen; weg damit! Er steht anderswo noch einmahl; weg damit! Er scheint sogar gegen die Sprache; kein Wort weiter, er muß weg! Das Comma dorthin, so fügt es sich anders, folglich besser! Dies Wort für jenes, dieser Buchstab für jenen, giebt auch einen Sinn, den man auch anderswo findet, folglich einen bessern, folglich des Dichters Sinn."

Overhovedet synes den Slags Critiker at have et vist, mistænkeligt, Særkjende, idet de ligne visse Folk, som sværge allerhæftigst paa det, som de føle ved sig selv, at Vedkommende vansteligst ville troe; idetmindste er det kun paa den Maade, jeg kan forklare mig de hæftige Kraftudtryk, hvormed disse nyeste Critici ere saa gavmilde, og som ellers ikke synes at være passende i Undersøgelser om saa fjerne Lieder, hvor ingen Lidenskabelighed bør kunne opvækkes, og hvor Undersøgelsen desuden bør anstilles med den største Nolighed. Af en saadan Mistillid til sin egen Sag, og af den dunkle Følelse hos Auctor, at Ingen kan billige hans Anskuelser, forklarer jeg saadanne enragerede Domme, som den, hvormed Wolper affærdiger den 18de Ode, hvilken andre, men mindre æsthetiske, Folk have fundet meget vakker: *pessima Ode, homine stupidissimo dignissima imitatio suavissimi carminis*, ligesom den 51de Ode tilskrives *misello cuidam poetillæ*. Overhovedet ere hans Paastande af den grundige Art, at Modstanderne have Ret til simpelthen at anvende Cicero's Ord til Cruciæ paa dem: *quoniam verbo arguit, verbo quoque negare licet*. Er det vel andet end tomme Ord, naar et Digt bliver, som det 41de, anseet som nægte, fordi det træffer sig, at fire Vers begynder deri med et og det samme Bogstav? Naar den 35te Ode forkastes, fordi U. umuligen kunde indlade sig paa, at skrive et Digt efter et, forhaanden værende, Malerie, uagtet dette jo er Tilfældet med enkelte lyriske Partier af Horazes Oder, og uagtet dette hos andre Forfattere ligeledes finder Sted. Naar den 32te Ode forkastes, fordi Digteren, ved at udføre den Idee: "Jeg har Kjæresten i den hele Verden", nødvendigviis maatte omtale forskjellige Lande, men just derfor faaer Niis,

fordi han kan for meget Geographie *)? Naar den 46de Ode forkastes, fordi Ideen er: "I Kjærlighed formaae Penge Alt", da han jo dog, tilføier man, sendte de fem Talenter tilbage til Polycrates? Ja saa stor er saadanne Critikers Mangel paa logisk Dømmekraft, at de forkaste Digte, hvori den logiske Folgeslutning viser sig allertydeligst. Naar Digteren derfor indleder sit Dnske, at kunne blive forvandlet til Eet eller Andet, som satte ham i Berørelse med sin Elskede, med den Beretning, at jo alle: rede Niobe, og især Philomele vare blevne forvandlede, og at sliq Metamorphose kunde finde Sted endnu paa Digterens Tid, saa er den Ode efter Wolpers Mening "Anacreonte prorsus indigna; quis enim talia serat?" Da jeg imidlertid er bange for, at Læseren skal tilraabe mig selv det Sidste, idet han allerede har meer end nok af sliq nymodens Critik, vil jeg nu ende dette Ufsnit, hvis Hensigt var at gjøre opmærksom paa, hvor slet den philologiske Critik er bestædt, naar den er i saadanne Hænder; og at beklage, at denne "Schneidecritik", som J. H. Boss kalder den i Slutningen af sin Commentar til Virgils Georgica (Pag. 920), stedse synes at komme i flere saadanne Hænder. Slige scriptio-nes bebude vistnok nye Undersøgelser (hvilke burde paa vor Tid kunne gjøres, efter de betydelige Fremskridt, som man ikke kan nægte, at der er gjort af den nyere Tids Philologer saavel i Metrik som i Grammatik); men hvilket Dyk og de indeholde, vil man see af et eneste Exempel, som jeg, istedetfor mange, vil forelægge. Mod den 15de Ode nævner Wolper en overvættes stor Tvivl (*suspicionem mihi injiciunt verba τὰ Γύρω*); eftersom Digteren ingenlunde maa tillades at fremstille Gyges (denne for sin Digdom saa berømte Konge), men burde have brugt Croesus, som vi jo Alle kjende: omtrent som Dryden, der tager Merianen ud af Virgils Hænder for at give ham Roser og Lilier, men derpaa betænker sig og giver ham en Myrthe. Denne Dydagelse, som

*) "Quid cum Anacreonte geographicæ scientiæ ostentatio, eademque haud sine labore in auxilium vocata? Quid lepidi in amoribus istis innumerabilibus Gades, et Bactrorum atque Indorum fines transgredientibus?" De antiqu. carm. Anacr. pag. 20.

forresten var saa interessant, at det ikke lønede Umagen, at gjøre den, finder man alligevel allerede hos Born *), hvorfra den af Wolper ordret er hentet; og gaae vi endnu et Skridt høiere op i Tiden, saa finde vi den aldeles saaledes, som Born har den, iforveien hos Schneider **).

Forinden vi gaae over til at slutte vor Indledning med den fornødne Oversigt over de vigtigste Udgaver og Oversættelser, er det nødvendigt, at indvie et Afsnit til en Udvikling af den Anacreontiske Metrik, forsaavidt Noget kan med Bestemthed siges derom i saa stor en Afvigelse af Forfattere, som have behandlet denne Gjenstand. Allerede Horatius ***) synes ikke at nære nogen god Fordom om den Anacreontiske Metrik, og han lægger ikke utydeligt for Dagen, at den bygger paa temmelig løse Grundsaetninger. Uagtet man burde troe, at denne Lyriker, som sikkerlig kjendte det Techniske i sin Kunst, burde være at bygge paa, har han dog maattet høre ilde i denne Anledning i vore Dage. Man har truffet paa Skuldrene over hans Uvidenhed (*haud mirum, cum multis viris Romanum quoque poetam in errorem incidisse*), ja man har næsten ligefrem yttret, at det var en ubodelig Skade for den, ellers fortræffelige, Lyriker, at Tiden ikke havde forundt ham, at kunne læse Hermanns *Elementa*. De foregaaende Seclers, især det sidste, Udgivere af Anacreon er det ikke gaaet bedre; og Barnes, der i sin Tid bildte sig endeel ind af sin Indsigt i Metriken, vilde tage værre affted, end han fordm rasede mod Baxter, dersom han fik at høre, at man i vore Dage affærdiger hans Anskuelse med et haanligt vel *refutare ejus commenta, inutile videtur*.

Han og de Ældre — det vil sige, indtil Hermanns *Elementa rei metricæ* frembragte en metrisk, og tillige en, derpaa

*) I hans Udgave (Lips. 1789) pag. 63.

**) Anmerkungen über den Anacr. pag. LIV og LV.

***) Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
 Anacreonta Teium,
 Qui persæpe cavâ testudine flevit amorem,
 Non elaboratum ad pedem.

(Epod. XIV. 9—13).

bygget, critisk Revolution — antog, at det Anacreontiske Metrum ($\tau\acute{o}$ καλόμενον Ἀνακρεόντειον) bestod af Jamber, og var en jambicus dimeter catalecticus. Ifølge denne Anskuelsesmaade, som Hephæstion *) dog synes at give Hævd, scanderede man da

$\underline{u} \quad \underline{u} \quad \underline{u} \quad \underline{u}$ (\sphericalangle). Denne Scansionsmaade have imidlertid de Nyeste forkastet, og anført til Grund, at det aldeles ikke gaaer an i det jambiske Metrum, at begynde anden Fod med en lang, eftersom Saadant kun i de ulige Fodder kan finde Sted. Ligesom nu Hephæstion vilde have dem henførte under den jambiske Hovedafdeling, saaledes vilde Servius **) anbringe dem under jonici a minore eller de stigende Joniker, efter følgende

Grundschema $\underline{uu} \quad \underline{\quad} \quad \underline{\quad}$, $\underline{uu} \quad \underline{\quad} \quad \underline{\quad}$. Men eftersom de Anacreontiske Vers kunne modtage mange Modificationer, saa existere de ogsaa, mener han, under følgende Former $\underline{\underline{uu}} \quad \underline{\quad} \quad \underline{\quad}$ $\underline{\underline{uu}} \quad \underline{\quad} \quad \underline{\quad}$

eller $\underline{\underline{uu}} \quad \underline{\quad} \quad \underline{u} \quad \underline{u} \quad \underline{\quad}$. Denne sidste Maade beder jeg Læseren lægge Mærke til; deels fordi den er den hyppigste, og deels fordi den jo i Hovedsagen, \circ : i Brugen, falder sammen med den Hephæstionske, som jeg maa tilstaae, at jeg har lagt til Grund for min Oversættelse. Den tredie Anskuelsesmaade er endelig Marcus Varro's ***), og denne bifaldes af Hermann selv i hans Elementa rei metricæ (474), efter hvilken det Anacreontiske Metrum bestaaer af to jonici a majore, eller synkende Joniker, \circ : en Dactylus med et Forslag af en lang Stabelse. Denne Scansionsmaade optog især Moebius, og han tillod sig derfor en Mængde Textforandringer, hvorfore han ligesom Wolper, der

*) Saaledes yttreer han sig, foruden paa flere Steder, pag. 30 i C. de Pauws Udgave af hans Bog de metris: καταληκτικά δὲ δίμετρα, ὡς τὸ καλόμενον Ἀνακρεόντειον
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πύρεσσι γὰρ, μαχέσθω.

**) Anacreonticum, siger han i Putschii Samling af Grammatiker pag. 1823, constat dimetro acatalecto, ut est hoc: $\underline{F}\underline{u}\underline{g}\underline{e}$, \underline{virgo} , $\underline{fug}\underline{e}$ \underline{munus} || Veneris.

***) Som findes hos Terentianus Maurus i Putschii Samling 2447.

tillod sig det Samme paa sin Viis, har, under Form af en critisk Høg over Høg, faaet sin behørigte Reprimande af Mehlhorn *).

Alligevel er det meget naturligt, at den metriske Grundcharacter maa betydeligen være bleven nuanceret, deels efter Digterens Lykke, deels efter Gjenstandens Bestaaffenhed, deels efter den Tid, hvori Digtet kan være affattet; eftersom vi ingenlunde kunne være saa rigoristiske, at ville paastaae, at aldeles intet Uægte har indsnegtet sig mellem vore Anacreontea, og at ikke en enkelt Ode skulde, om end ikke just være skrevet i, dog lade sig scandere efter versus politici, en Art Vers, som anerkjendte saa eller ingen Love. Jeg vil efter de nyeste Metriker angive den Scansionsmaade, som man nu følger, at sige i det Hele taget; thi hvormegent f. Ex. Mehlhorn afviger i det Enkelte fra Wolper, ja stundom fra Hermann, seer man i Ms. Udgave Præfat. p. X. et klart Beviis paa. Oderne 3. 4. 7. 8. 21. 43. 44. 45 lægge følgende Række til Grund: $vv | \overset{'}{v} - v, \overset{'}{v}$, hvor man seer, at den joniske Form a minore træder frem i forma Trochaica, og kun sjældnen i sin egen; tillige bemærker man, at den dobbelte Fortact (anacrusis) hverken pleier at forandres til Trochæus eller Jambus. I Oderne 1. 2. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 17. 19. 33. 38. 40. følges samme Metrum, kun med den Forskjæl, at Digteren bruger en enkelt Fortact, som bestaaer af en kort eller lang Stavelse, saasom $\simeq | \overset{'}{v} - v, \overset{'}{v}$. I Oderne 5. 6. 22. 25. 26. 27. 29. 36. 39. 53. findes det Samme med mere Ustadiighed iagttaget, og især har man lagt disse til Last, at baade den enkelte og dobbelte Fortact efter Behag bliver brugt; en Omstændighed, som man har tildeelt den Vigtighed, at saadanne Ode bleve Anacreon fradømte, isærdeleshed, naar Fortacten var trochaisk, hvilket efter det ovenfor Anførte antoges at være noget, der var fremmed for Anacreon. I den 18de og 20de følges de saakaldte versus politici, et ganske eget Slags Vers, som ikke anerkjendte den af de Ældre fulgte Prosodie, bestod af femten Staveller, lutter Jamber, og havde en Cæsurr efter den ottende, samt Accent

*) Hiin affærdiges i Prolegomena pag. 13; Denne i Præfat. pag. X.

paa den næstsidste Etabelse af Verset. Scansjonen for den 34te Ode angives af Mehlhorn saaledes $\overset{/}{\text{u}}\text{u} - \text{u} - \overset{/}{\text{u}}$: dog har det 5te og 6te Vers været underkastede endeel Forandringer, skjøndt de formodentlig bedst kunne modtage denne Scansjon $\text{uu} - \text{uu} - \text{u}$, medens de to sidste Vers opløse sig i lutter Jamber $\text{u} - \text{u} - \text{u} - \text{u}$. Den 30te forklares som en Art Pherecratiüs med en monosyllabisk Anacrusis, og lyder saaledes: $\bar{\text{u}} \overset{/}{\text{u}} \overset{/}{\text{u}} \text{uu} \overset{/}{\text{u}} \overset{/}{\text{u}}$, hvorved den kommer saa aldeles til at ligne en Pherecratiüs, at den kun der ved adskiller sig fra hiin, at denne kun kan begynde med en Jambus eller Spondæus, da hiin derimod ogsaa kan begynde med en Trochæus. I min Oversættelse har jeg maattet behandle den som en reen Pherecratiüs.

Disse Scansjonsmaader har jeg troet at burde anføre, uagtet de vissteligens ikke overalt ere uomstødelige, og de tillige ei af Alle angives paa den anførte Maade. Hvilken jeg, paa nogle Undtagelser nær, har i min Oversættelse fulgt, vil man ovenfor have seet af Hephæstion, og dennes Rigtighed bestrykes tildeels ved en Anonymis Skrift, som findes omtalt i Du Canges Glossarium *), og som har handlet *περὶ μέτρων*. Τὰ Ἀνακρέοντεια, siger han, ἐπιδέχονται μὲν Ἀνάπαισον, καὶ δύο Ἰάμβους, καὶ μίαν περιπτήν συλλαβὴν ἀδιάφορον; ligesom han ogsaa paa et andet Sted bemærker: τὰ Ἀνακρέοντος ἢ πρώτη χάρα ἐπιδέχεται Ἀνάπαισον ἢ δευτέρα καὶ ἢ τρίτη τὸν Ἰάμβον, ἢ τετάρτη ἀδιάφορον. Dog kan jeg ikke forlade denne Afdeling, som har den Anacreontiske Metrik til Gjenstand, uden at tale om den nye Opdagelse, som Mehlhorn i sin Udgave fra forrige Aar troer at have gjort, og som i flere Henseender, deriblandt i Mangel paa Hold, ligner den Sinkenstein'ske Hypothese, om at man bør skjære det bucoliske Hexameter over i et stort Stykke paa 4 Fødder og et lille paa 2. Han bygger paa en Uttring hos Hermann (479), at Udskillige af vore Anacreontea ere digtede ikke κατὰ εἶχον, som Grammatikerne kalde det, men κατὰ σχέσιν (omtrent som vore Stanzeformer), o: at man kan spore Stropher ikke blot der, hvor forskjellige Ver-

*) Vol. 1, pag. 727, sammenlignet med Scholiaften til Hephæstio, Pag. 88 i Pauw's Udgave.

seformer sammensættes til et heelt System, men ogsaa der, hvor alle Vers ere af een Art, saaledes som Tilfældet tildeels er i den 39te Ode. Paa denne Mening bygger han nu sin Hypothese, at næsten alle Anacreontea have været digtede i Strophe: eller Stanzas Form; og at man kun med Opmærksomhed bør gennemføre Hypothesen, for at restituere de Oder, som ved Tiden ere løbne sammen, til den oprindelige Strophebygning. Vistnok er det, at han faaer hist og her en for Diet ikke ubehagelig Stropheform ud; men derimod følger han aldeles ikke Vosses billige Raad: "daß man es beim chirurgischen Gutachten lassen soll, ohne den Text geradezu durch Auslassungen und scheußlichen Klammern zu verunstalten." Maa man efter Behag tage fra og lægge til, kan man til Rod ogsaa spille det chinesske Gaadespil; og har man Lov til at støde enkelte Vers ud, naar de ere for mange til den opstillede Strophebygning, og sætte Stjerner der, hvor de ere for faa, som om man vidste bestemt, at der var paa vedkommende Sted Noget gaaet tabt, da er det vel ikke saa vanskeligt, at udføre en Idee om Anacreontiske Stanzer. Hvor vilkaarligt, ja ret med den nymodens yndede kritiske Frækhed M. i den Henseende behandler Texten, saaledes som fordm Procrustes behandlede den Vandrende, faaer vi i Noterne til vor Lyriker Leilighed til at indsee.

Vi ville nu gaae over til at betragte Udgaverne af Digterens Arbejder, og da finde vi, at Stephani, nu sjeldne, Udgave (Parisiis 1554. 4.) er editio princeps. Til dette sit Arbejde foiede han særdeles udmærkede, ligesaa lærde som smagfulde, kritiske Noter, som i mange Tilfælde bære endnu Prisen for den nyere Tids. Han tillagde ogsaa en latinisk metrisk Oversættelse af de første 30 Oder; dog skal jeg ikke kunne sige, om den franske Oversættelse, som han lover i Brevet til Petrus Victorius, er udkommen eller ei. Fra nu af og lige ned til Baxter, naar man blot undtager Morells Udgave (Parisiis 1556. 8.) fulgtes Stephani Recension, hvorhos saavel i Stephani egen, som i Morells Edition, samt i nogle af de nærmest paafølgende, findes Eliæ Andreæ latiniske Oversættelse af Anacreontea. Imellem Stephanus og Baxter ligge adskillige Udgaver, som tildeels ere vigtige fra den exegetiske Side. Til disse høre Eilhard. Lubini (Moskoo 1597) med en latinisk Me-

taphrase; F. Herm. Flonders, en Løbingsk Professor (1622), som tilføiede nogle Noter; fremdeles Lanaquil Fabers (Saurmure 1660 og 1680. 12.), som er udstyret med en særdeles lærd Commentair; ved hvilken Tid ogsaa Longepierre de Neicqueleine, en burgundisk Adelsmand (Longopetræus), udgav sin Edition (Paris 1680), som er ledsaget med en fransk Version.

Den første, som nu gjorde Forandringer i Stephani Recension, var Wilh. Baxter i sin Udgave af Digteren, som udkom London 1695. 8.; dog skeete disse Forandringer uden Codicum Medhjælp, ved den blotte Conjecturalcritik; og Fischer har ikke Uret, naar han beklager, at han "paucissimis in locis assequutus est veritatem." Med større Sikkerhed, nemlig ved Hjælp af den gamle Vaticanercodex omtrent fra det 10de Seculum, udgav den ligesaa lærde, som smagløse Josua Barnes vor Digter (Cambridge 1705. 1721. 1731. 8.). Denne Hovedudgave indeholder en, meget diffus, Levnetsbeskrivelse af Digteren, Texten forbedret efter Palatinercodexen, endeel hidtil ukjendte Fragmenter (hvoriblandt mange quisquilæ), samt en Commentair, der liden af den Tids, og vi kunne vel tilføie, ogsaa vor Tids philologiske Hovedfeil, unødvendig Vidtløftighed og utaaelig Citationsfyge. Maittaires Udgave, som falder samtidigen, er, uagtet cum notis variorum, mere at ansee for et typographisk Forsøg, end af Betydning for vor Digters Text eller Fortolkning. Den kom ud i London 1725, og kun 100 Exemplarer bleve aftrukne; dog seer jeg, at den senere (1740) er bleven oplagt paany, men at de 100 Exemplarer, som ogsaa da bleve de eneste, som man trykte, ere forblevne i Engelland. Tabet synes imidlertid ikke at være stort, da den af Kyndige ansees for et Værk, som har større ydre Omfang og Pragt, end eiendommelig Værdie. I den paa følgende Udgave af Corn. de Pauw (Traject. ad Rhen. 1732) gjentages Stephani fortrinlige Commentair tilligemed Pauws egne Noter, der udmærke sig ved streng Behandling af Digterens Arbeid og haarde Udfald mod de øvrige Critiker, hvilket igjen foranledigede især Dorvilles noget plumpe Gjen-

mæle *), for ikke at tale om Schneiders og Degens idelige Spotterier over ham.

Endelig kom en særdeles fuldstændig Hovedudgave, der, uden at danne nogen ny Recension, da han ganske lægger den Baxteriske Text til Grund, dog indeholder et kostbart critisk og exegetisk Apparat, nemlig J. F. Fischers, 1754, 1776, 1793. 8. Men eftersom Alt, hvad Mennesker gjøre, er heel skrøbeligt, saa lykkedes det heller ikke denne Udgiver at vinde udeelt Bifald; thi deels lagde man ham haardeligen til Last, at han havde bygget paa en saa usikker Recension som den Baxteriske, og deels er hans Commentatormaneer til Anacreon ganske i samme Smag som den til de fire Platoniske Dialoger. Selv i de ubetydeligste Ord gaar han lexicographisk tilværks, udvikler paa den Naade Ordets mangfoldige Betydninger, som naturligtviis ikke forlangtes i det opgivne Tilfælde, henviser os til næsten tallose Steder, og lige kloge gaar vi ofte fra ham med en Hob Citater, som vi selv kunne efterslaae, og som vi stundom til vor store Harme endda finde at være urigtige. Imidlertid maa man dog paa den anden Side tilstaae, at Fischer med sin velbekjendte Jernsidd har samlet det Meste af hvad der til hans Tid var præsteret til Anacreon, og at man i denne uhyre moles finder dog Stof, som kan videre forarbejdes. Men at han fra den æsthetiske Side var saare lidet kaldet til at fortolke en Digter, og at han kan afgive os et Beviis paa, hvor vigtigt det er for en Udgiver af en Poet, ikke blot at bringe betydelig Læsning og Sprogstands med sig, men ogsaa digterisk Tact, for ikke at forledes til at ansæe en smagløs Copie for en skøn Original, derom kan følgende Bemærkning underrette os, som jeg har udhævet, for at man kan see, hvorledes en Philolog yttre sig, naar den rene Humanitet, som vi burde lære hos de Gamle, forstener sig til det iiskolde Pedanterie. Komme vi nemlig ikke uvilkaarligen til at tænke paa Stygotius, naar vi høre Fischer yttre sig saaledes om nogle af de nyere Lydskeres Arbejder med Hensyn paa

*) *J vannus critica* pag. 557—575. Om Pauw og hans Udg. samt Tvivl om Anacreonteorum Ægthed, see man endvidere *biblioth. des Sçavans* VIII p. 101—126. og *le Clerc biblioth. choisie* II. 335—346.

Anacreon *): "Hagedornii, Sulzeri, Rammleri, aliorumque ejusmodi hominum, quos ætas vocare nostra æstheticos scilicet solet, de Anacreonte ejusque poematis sententias nec attingere placuit. Fuerunt enim illi fere Latinarum non minus, quam Græcarum litterarum ita imperiti atque expertes, ut Francogallorum maxime aliorumque barbarorum voces sequuti sint. Mere søleligt kunde nok ikke især deleshed Rammler blive straffet for sin Martial, som, uagtet den har faaet Hævd paa Bisfald, dog er et maadeligt Værk, end idet Fischer, ved en næsten aristophanisk; holbergsk Hyperbol, lader os see, hvorledes Lydsfflands berømte Rammler sidder med en fransk Anacreon, for at lette sig Indsigten, eller, rettere sagt, for at stave sig frem i den græske.

Omtrent ved denne Tid falder en Udgave af en Joh. Lud. Holst (Lips. 1782. 8), som maa fortræffeligen kunne bruges som Ledetraad, naar man vil foredrage den rigtige Maade i critisk og exegetisk at behandle de Gamle, eftersom denne Udgave viser os klarligen, hvorledes de ikke bør behandles. Ijenseende til Utydelighed, tildeels oprunden af et mageløst slet Sprog, slet Critik og maadelig Exegese, men fremfor Alt faad Arrogance, som mere end Auctors egen Tilstaaelse beviser hans unge Alder, har denne Udgiver leveret et Arbeide, som inellem det, som er præsteret til Anacreon, søger sin Lige.

Næsten paa samme Tid (1781) udgav Abbed Spaletti i Rom den vaticanske Codex i Kobberstik, ligesom den ogsaa 1784 kom ud i sædvanlig Tryk. Følgende Aar (1785) blev Anacreon paa det pragtfuldeste udstyret fra Bodoni's Presse i Parma, uden at dens indre Værdie svarede til den typographiske Pjunt;

*) Overhovedet maa man ikke lade sig vildlede af Fischers Dom over Værker, som angaae Anacreon; thi ere de ikke skrevne paa Latin, kan man være temmelig sikker paa, at de synke i Værdie efter hans Mening, ja selv de bedste, som Schneiders herlige Anm. über den Anacr., due da intet. Ogsaa Mehlhorn har lagt Mærke til dette, og forklarer saadant Gærshyn meget rigtigten paa samme Maade, naar han siger: ejus rei nullam aliam causam fuisse puto, quam quod despiciatui erant severo Receptorum vernacule scriptæ animadversiones.

ja den strænge Fischer tilføier endog: *hujus editionis exemplar, quamvis facie splendidum, nollemus nobis nec quatuor denariis redimere.* Det Spalettiske Aftryk foraarfagede imidlertid, at N. Brunck med store critiske Forbedringer — i det mindste Forandringer — udgav paany (1787) de Anacreontea, som han allerede deels i Analecterne (Vol. I., 79—119. III., 13—17) deels særskilt (Straßburg 1778. 12) havde udgivet. Dog bebrejdede man ham med Grund megen Driftighed i at forandre Dialecterne, ikke noksom at have indladt sig paa disse Digtes forskjellige Forfattere (forfaavidt nemlig man ikke anseer den hele Samling for ægte) og de enkelte hist og her forekommende Interpolationer; ikke angivet Varianterne nøiagtigt nok, og endelig, uden at angive det, foretaget sig hyppige og ikke ubetydelige Forandringer i Texten.

Paa den Brunckiske Recension byggede nu den hele Række af Udgaver, som især i de sidste Decennier ere udfomne, af hvilke følgende ere de vigtigste: Briegers 1787; Joerdens 1789; Borns samme Aar og 1809; Degens 1781, 88, 1808; og med den tydske metriske Oversættelse 1787, 1821; Gails 1798, 99; Forsters 1802; Bothes 1805; van Neens 1807 og 11; *fixus* Genève 1809, og Moebii 1811. Siden den Tid er intet præsteret til Anacreon førend i forrige Aar (Glogau 1825. 8) ved Fr. Mehlhorns Udgave. Hans Recension bygger paa Levesques Collation af Palatinercodexen; Commentairen er et Udvalg af de Foregaaendes Noter, med Tilføielse af hans egne, hvorhos dog *Henrici Stephani* findes hele og holdne. Hans Fortjenester af Metriken ere ikke faa, uagtet jeg derfor ikke vil troe, at hans nye Hypothese om Anacreontisk Strophebygning i ringeste Maade holder Stik. Skulde nogen af de yngre Studerende ønske, at have under eet en meget brugbar Fortegnelse saavel paa dem, der udtryffeligen have valgt vor Lyriker til at oplyse, som paa dem, der blot isorbigaaende have bidraget til Digtene's critiske eller exegetiske Behandling, da giver Born i Indledningen (xxxv—xxxvii) til sin ret smagfulde Udgave en temmelig god Fortegnelse, som man dog maa sammenholde med den Fischerske lignende Optælling (xxxii—xxxv), paa hvilken Born bygger, og derefter selv supplere den med det, som er præsteret siden disses Tider.

Det var at vente, at saa nydelige Digte, som de Anacreontiske, maatte overalt i den nyere Tid finde Mange, som med større eller mindre Held vilde stræbe at indføre dem i de forskjellige Nationers Litteratur. Ikke mindre var det at formode, at de sydlige Folkeslags, til Iyriske Sange saa vel afskaffede, Sprog maatte, i det mindste i dette Fag, fremloffe Oversættelser, der i Harmonie og Velklang kunde vinde Prisen for de nordlige Folks, og at dette tildeels er Tilfældet, vil man see i det Efterfølgende. Det er nu mere end 200 Aar (1618) siden Esteban Villegas udgav sin spanske Anacreon, og dog maae vi endnu beundre den Frihed og livelige Aand, som viser os, at Villegas selv var Digter (hvo kjender ikke hans yndige *Eroticas*?), og at han udførte sin Oversættelse af den græske Lyriker ret *con amore*, ja med en Trofkab mod Texten, som i det mindste hos de sydlige Nationer er næsten uden Lige. Den hele Anacreon staaer i *Sedanos Parnaso español; coleccion de poesias escogidas de los mas célebres poetas castellanos; Madrid 1770 Vol. II, 67—121*; af hvilke jeg til Prøve paa hans Trofkab og Velklang vil udhæve den lille Ode til Svale (XII):

¿Qué penas, golondrina
Te daré por parlara?
¿Segaréte las alas?
¿Serraréte la lengua?
La lengua, que Teréo
Te corto con su diestra
En los tempos pasados,
Quando estavas doncella.
Tú me quitas el sueño,
Tú mi oido inquietas,
Y con voz importuna
Tú á Batilo me llavas.

Om senere Forsøg ere gjorte til at omplante Anacreons Digte paa spansk Grund, er mig ubekjendt; men det bør meget omtvibes, eftersom Sedano vel ikke isaafald havde forbigaaet dem, og det desuden synes noget vanskeligt, at overtræffe Villegas i Trofkab og Harmonie, hvorved han langt overgaaer det, som i denne Henseende er præsteret hos Italienerne, der end ikke her kunde glemme deres kjære *Nationalmetra, Sonetter, Sonettiner*

og Madrigaler. Af de mangfoldige italienske Oversættelser *) har jeg isærdeleshed sammenlignet den, af Italienerne meget yndede, Version af Greve Cesare Gaetani della Torre, som er udkommen i Syracusa 1775. Hvor meget endogsaa han maa staae tilbage, om just ikke i Harmonie, efter som ogsaa her Italiens sproget hævder sin søde Belklang mod det mere stive og ubjærlige Spanske, saa dog i Trostkaab mod Originalen, vil man see af den samme Ode om Eovalen, som jeg for en beqvemmere Sammenlignings Skyld med Villie har udkaaeret:

Ma di pur, per far, che taccia
 Quella lingua maledetta,
 Insolente rondinetta
 Di, che vuoi, che vuoi, ch'io faccia?
 Già con te non val minaccia.
 Vnoi, che à far la mia vendetta,
 Quelle piume, o la linguetta
 Qual Teréo, ti strappi 'n faccia?
 Dolce sogno! a me pareo
 Con Batil di starmi unito,
 E di averlo in sen godeo.
 Or a un sogno si gradito
 Con quel empia voce rea
 Sul matin m' ai rapito.

Da man ikke altid kan hertilands overkomme de talrige italienske Versioner af Anacreon, har man Nytte af, at eftersee Schneiders Anmerkungen über den Anacreon, hvor Forfatterens ungdommeligen diffuse Maneer ogsaa har bragt den Egenhed med sig, at man af Salvini, Bari, Marchetti, Regnier (italienske), Corsini, og flere, hos os uoverkommelige, Oversættere finde betydelige Partier indflettede i hans egen Commentair.

Naar man i den engelske Litteratur nævner Anacreon, hvo tænker da ikke siebliffeligt paa den brittiske Anacreon Cowley, hvis herlige, maastee lidt vel frie, Oversættelse, skjøndt desværre ikke af samtlige Oder, let faaer os til at glemme baade

*) Fortegnelse over de italienske Oversættelser af A. findes i G. Maria Paetonis biblioteca degli antichi autori greci e latini. V. Voll. Venez. 1766, samt i Filippo Angelati biblioteca dei vulgarizzatori, Mailand 1767.

Stanleys ældre og Addison's nyere Forsøg. Uagtet den nylig som Exempel brugte Dde til Evalen er ogsaa mellem de af Cowley oversatte Stykker (Hurds Udg. af C. I. 149), har jeg dog hellere valgt den i ægte Anacreontisk Mand, skjøndt jo rigtig nok lidt vel tvangsløst, udførte Oversættelse af 19de Dde, hvori jeg især beder Læseren lægge Mærke til den geniale Idee i 15de og 16de Vers.

The thirsty earth soaks up the rain,
 And drinks, and gapes for drink again.
 The plants suck in the earth, and are,
 With constant drinking, fresh and fair.
 The sea itself, which one would think,
 Should have but little need of drink,
 Drinks eleven thousand rivers up,
 So fill'd, that they o'erflow the cup.
 The busy sun (and one would guess,
 Ry's drunken fiery face, no less)
 Drinks up the sea; and when he's done,
 The moon and stars drink up the sun.
 The drink and dance by their own light,
 The drink and revel all the night.
 Nothing in nature's sober found,
 But an eternal health goe's round.
 Fill all the glasses then, for why
 Should every creature drink, but I?

"Frit" vil man sige; "vel frit"; jeg tilstaaer det selv; men dog fuldkommen i Digterens Mand, selv der, hvor Cowley bliver utro; og ægte Troskab mod de gamle Skribenters Ord, Bendinger og ydre Form, saaledes som Germanerne vide at gjengive dem i deres Versjoner, maa man i de forhen nævnte Nationers Litteratur aldrig vente.

I den franske Litteratur havde Madame Dacier en Tidlang faaet den besynderlige Anskuelse indført, at Anacreon maatte, ligesaa vel som enhver Digter fra Oldtiden, oversættes paa Prosa, af den besynderlige Grund, "qu'il n'y a que les traductions en Prose, qui puissent être fidèles." Og dog havde man den ikke uantagelige metriske Version af Remy Belleau, men som nu blev forkastet, deels fordi den var i Vers, og folgelig (par conséquent!) ikke troe, deels fordi Sproget var blevet noget forældet. Den, som med Hensyn til vor lyriske

Digter reiste sig med Hestighed imod denne bagvendte Anskuelse, var de la Fosse, som i sin Oversættelse, som han udgav paa Vers (Paris 1706), tillige gjorde den rigtige Bemærkning, som Bedkommende i vore Dage kunne have godt af at notere sig: un poëte, à qui l'on se contente, en le traduisant, de laisser ses pensées tout seules, destituées de l'harmonie et du feu des vers, n'est plus un poëte, c'est le cadavre d'un poëte. At isvrigt endogsaa de la Fosse, med sine i hine Tider og i hiint Land indtil Forbauselse funde Begreber om rigtig Oversættelsesmaade af Oldtidens Digterværker, dog maatte tage Nimet og dets tomme Klang for Dret i Betragtning, er ikke Mandens, men Tidens Skyld. Fradrage vi altsaa dette (og hvorledes skulde Nimet kunne undværes i hvilket som helst fransk Poem), vil man indrømme efterstaaende Sang om Svalen, som jeg ligeledes for en fuldstændigere Sammenlignings Skyld har udkaaret, al den Noes, som en fransk metrisk Version kan gjøre Krav paa:

Par quelle peine assez cruelle
 Puis - je, malheureuse hirondelle!
 Te chatier, comme je dois?
 En t'arrachant l' une et l'autre aile?
 Ou bien ta langue criminelle,
 Comme fit Terée autrefois?
 Pourquoi viens - tu avant l'aurore
 Par ton aigre gémissement
 Dissiper un songe charmant,
 Où j'embrassois ce, que j'adore?

Dog synes det, som om de, i den senere Tid udfomne, franske Oversættelser have fundet det mageligere, at tye tilbage til Prosa; thi i den meest bekjendte af de nyeste Versioner, nemlig den af Anonymen Mxxx Cxx, som med megen typographisk Pragt, Robbere og Bignetter, er udfommen 1775 i Mons, og i hvilken man foruden Anacreon finder Sappho, Bion og Moschus, er denne forunderlige Form til at fremstille en lyrisk Digter i, atter bleven brugt.

Hvad der i den tydske Litteratur er i denne Henseende præferet, ligger os for nær, til at jeg behøver videre at analysere det, og findes desuden fuldstændigen og med behørig Sagkundskab bedømt i Degens Uebersetzerbibliothek. Ikke uden Grund an-

seer man Joh. Fr. Degens, til forskjællige Lieder og paa forskjællige Steder udkomne, Oversættelse for at bære Prisen, selv efter Broschs, Drexels og Overbecks. Uagtet den siden 1782 er oplagt, forandret og overhovedet udkommet under forskjællige Skikkelser, er den endnu i 1821 udgivet (Anspach 8) med en Afhandling over Anacreons Levnet og Digtning.

Paa Dansk have vi ikke af denne Forfatter noget af Betydning, uden et Par Ode af Pram, som findes i den lille Samling, som R. H. Seidelin i sin Tid begyndte at udgive, under Navn af: "Fremmede Mesterdigte." Desto flere har man af den Slags Tvetuller, hvor Noget af den gamle Græker beholdes, og som oftest just det, som characteriserer ham som Oldtidsskribent, imedens man paa samme Tid læser om "Solcondas Guld, Potosis rige Gruber"; om "Pistoler og Skjønheds Artillerie" osv., saaledes omtrent, som vi ofte i de italienske Pantomimeballetter see en ærværdig Dottore Bolognese træde frem, i sin sorte Kappe og sin ærværdige Alongeparryk; men en Flip af den første slaaes til Side, og vi see et ganske andet Bæsen, den forklædte Urlechino. Slige Difformiteter (Zwittergestalten) burde eengang for alle bandedes; og dog er det ikke fem Aar siden, man troede at berige vor Litteratur ved en heel Samling i den Smag. For dem, som kjende den græske Oldtid, og Digternes absolute Eiendommelighed, beholde slige Forsøg den samme Egenkab, som en Chimæra triformis, som Alle skynde sig bort fra; og den ulærde Dilettant faaer ved dette forvirrede Blandingsgods hverken klart Begreb om Digteren og hans eiendommelige Anskuelser, eller om hans Tidsalders Retning, eftersom han i dette Virrvar af res non bene junctæ veed hverken, hvad der tilhører Nutid eller Oldtid. Jeg indseer jo vistnok, at man paa denne eller en anden, maaskee mindre anachronistisk, Maade kan give vor Lyriker den Colorit og Yppighed i Formen, som han nu synes at mangle; men jeg veed paa den anden Side ikke, om Noget vil tilraade en Maler, der vil afcopiere en Pige med Kinder, som ere noget blege, at han skal tage hende af, som om hun blomstrede liig en Provencerose; var endogsaa Maleriet derved blevet smukt, saa var det i det mindste ikke længere hende. For at undgaae dette Skjær, som man maaskee lettere hos vor simple, uco-

Ioredede græske Lyriker kunde strande paa, tænkte jeg mig stedse Fabii rigtige Anskuelse hos Quinctilian (X. 1. 82), naar han siger: *est in eo inaffectedata iucunditas, quam nulla affectatio consequi possit.* De metriske Grundsætninger, jeg fulgte, har jeg i det Foregaaende lagt for Dagen, skjøndt jeg tillige bør gjøre opmærksom paa, at det just er ved Oversættelsen af en Lyriker, at vort hjære, bløde, uquantiterede Modersmaal lægger sin prosodiske Indifferentismus allermest for Dagen.

Hvad Texten angaaer, som jeg til nyttigt Brug for de yngre Studerende tilføiede, gif jeg en Middelvei; at følge den paa den Baxteriske byggede Fischeriske, kunde, efter de nyere prosodiske og critiske Fremskridt i Textbehandling, ikke billiges; at følge den nyeste af Mehlhorn, hvor i det mindste al brugelig Orden trædes under Fødder, om man end kunde blive enig med ham om den Anskuelse af Strophebygning, hvorpaa hans Recension bygges, fandt jeg, at være ubesindigt. Jeg valgte derfor hellere den bekjendte Critiker og Philolog J. F. Voissonades Aftryk, saaledes som han i Paris 1823 har besørget Anacreon til Lefevres Samling af *Victores*. Han viser sig som en meget forsigtig Critiker, følger, saavidt det nogenlunde er muligt, Vaticanercodexen, forlader Brunck, hvor denne efter Stik er altfor dristig, og bruger kun paa særdeles indviklede Steder enten Andres eller egen Conjectur. Af Fragmenterne udkaster han de fleste *quisquilæ*, især enkleste meningsløse Ord, som man jo desuden kan finde hos Fischer. Iøvrigt har jeg fulgt Degen deri, at jeg kun har optaget de 58 Stykker, hvoraf Samlingen bestaaer hos Constantinus Cephalas, og saaledes som de af Spaletti, efter den Heidelbergiske, siden i Vaticanerbibliotheket opbevarede, Codex ere i Kobber stukne og udgivne.

Hvad Anmærkningerne angaaer, da ere de udarbejdede med Hensyn paa de yngre Studerendes Læsning, som ved Academiet maatte ønske at læse vor Lyriker; og idet jeg udarbejdede dem, tænkte jeg mig stedse, hvad Cato siger om sine Læsere (og jeg tilføier, Fortolkere): *se ea, quæ scriberet, neque ab indoctissimis, neque ab doctissimis legi velle, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quam ipse de se.* At jeg har kjendt og brugt det Bedste, som hører til Dplysning af vor Digter, vil man letteligen see; om jeg har brugt det med Critik og Smag, maae Andre bedømme. Maatte man i Oversættelsen for en Deel finde, at Meleager havde Været til at kalde ham *Ἀνακρίοντα, τὸ γλυκὺ καίνο μέλισμα νέκταρος*, vil det indderligen glæde mig.

Ἄνακρέοντος μέλη.

Anacreon's Odes.

α'. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
 θελω δὲ Κάδμον ἄδειν·
 ἢ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
 Ἔρωτα μοῦνον ἤχει.
 ἤμειψα νεῦρα πρῶην,
 καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,
 κάγω μὲν ἦδον ἄδλους
 Ἑρακλέους· λύρη δὲ
 Ἔρωτας ἀντεφάνει.
 Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
 ἤρωες· ἢ λύρη γὰρ
 μόνους Ἔρωτας ἄδει.

β'. Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
 ὄπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις,
 ποδωκίην λαγωῖς,
 λεουσι χάσμι' ὀδόντων,
 τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτὸν,
 τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
 γυναίξιν οὐκ ἔτ' εἶχεν;
 τί οὖν δίδωσι; κάλλος·

1. Til Lyren.

Jeg vil om Atreus' Sønnen,
 Jeg vil om Cadmus synge:
 Dog Lyren og dens Strange
 Gjenlyde kun om Eskov.
 Nys greeb jeg andre Strange, 5.
 Og skiftede min Lyra:
 Og nu jeg sang om Kampen,
 Og Hercules; men Lyren
 Klang atter kun om Eskov.
 Farvel da for bestandigt, 10.
 I Helte! thi min Cithar
 Kun tone kan om Eskov.

2. Til de Skjønne.

Zeus gav til Lyren Hornet,
 Og Hesten gav han Hove;
 Den rappe Fod til Haven,
 Og tandrigt Gab til Løven.
 De Fiske gav han Finner, 5.
 De Fugle gav han Vinger,
 Og Mænd de høie Tanker.
 Men fik da Qvinden Intet?
 Hvad gav han hende? Skjønhed,

ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.
 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
 καὶ πῦρ καλή τις οὔσα.

γ'. Εἰς Ἑρωτα.

Μεσονυκτίοις ποτ' ὄραις,
 εἰσφέρεται ὄτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 μερόπων δὲ Φῦλα πάντα
 κίεται κόπῳ δαμέντα,
 τότε Ἑρως ἐπισαθεῖς μευ
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μευ σχίσεις οὐνείρους.
 ὁ δ' Ἑρως, ἀνοιγε, φησίν.
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
 βρέχομαι δὲ, κάσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας,
 ἀνέφξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ Φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰσίην καδίξας,
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέβαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 φέρε, φησί, πειράσωμεν
 τούδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Der værne kan som Skjoldet, 10.
 Og meer end alle Landsfer.
 Endog mod Jern og Luer
 Den skjønne Mæe kan seire.

3. Til Amor.

I den stille Midnatstime,
 Medens Bjørnen rundt sig dreier,
 Nærved Haanden af Bootes,
 Naar i Søvn, betrængt af Mæie,
 Mennesket er bragt til Hvile, 5.
 Stod engang den lille Eros,
 Som paa Dørens Skaader banked.
 "Hvo er der? hvo slaer paa Døren?
 "Af min Drøm hvo vil mig vække?"
 Skreeg da Eros: "Luk ei Døren: 10.
 "Est du ræd? Jeg er kun Lille.
 "Jeg er vaad, og blev forvildet,
 "Da inat ei Maanen lyser."
 Jeg blev rørt, da sigt jeg hørte,
 Tændte flux min Lampe atter, 15.
 Lukker op, og seer en Lille,
 Som en Bue har i Haanden,
 Er bevinget, og har Rogger.
 Ved Kaminen jeg ham satte:
 I min Haand de spæde Hænder 20.
 Warmed jeg, imens jeg trykked
 Af hans Haar de vaade Draaber.
 Da nu Kulden havde sat sig,
 Sagde han: "Welan! vi prøve
 "Buen selv, om ikke Strængen 25.
 "Blev i Regnen lidt fordarvet!"

τανύει δὲ, καὶ με τύπτει
 μέσον ἤπαρ, ὥσπερ οἴστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένη, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβλὲς μὲν ἐσι,
 σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίαις τερείναις,
 ἐπὶ λωτίταις τε ποίαις
 σορίσας θέλω προπίνειν.
 ὁ δ' ἔρωσ, χιτῶνα δῆσας
 ὑπὲρ ἀνχένος παπύρω,
 μέθυ μοι διακονεῖτω.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα
 βίοςτος τρέχει κυλισθεῖς·
 ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνης, ὀσέων λυθύντων.
 τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
 τί δὲ γῆ χεῖν μάταια;
 ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ε'. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἑράτων
 μίξωμεν Διονύσῳ·
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

Flux han spænder den, og borer
 Mig i Hjertet, liig en Bræmse:
 Springer derpaa op med Latter;
 "Blød dig, Vert!" han siger til mig, 30.
 "Buen — den har ingen Skade,
 "Dog vil du faae Hjerteqvide."

4. Digteren til sig selv.

Over spæde Myrthegrene
 Og paa Lotosplantens Blade
 Vil jeg hvile mig, og drikke.
 Eros selv skal Hjortlen binde
 Over Nakken med Papyrus, 5.
 For at række mig Pokalen.
 Livet løber hen, som Hjulene,
 Der paa Bognen hurtigt dreies;
 Og, naar Legemet er smuldret,
 Som en Haandfuld Støv vi ligge. 10.
 Gravens Steen hvi vil du salve?
 Og forgjaves vade Jorden?
 Heller mig, imens jeg lever,
 Salve du! omkring min Tinding
 Moser snoc, og Pigen kalde! 15.
 Førend jeg skal vandre heden
 Til de Dødes Dandseshove,
 Vil jeg splitte Livets Kummer.

5. Til en Rose.

Rosen, som er Amors egen,
 Bille vi med Bacchus blande.
 Rosen, med de smukke Blade,

κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
 πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.
 τὸ ῥόδον φέρισον ἄνθος,
 ῥόδον εἶαρος μέλημα
 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ,
 ῥόδα, τοῖς δ' πᾶσι Κυθήρης
 εἴφεται καλῆς ἰούλης
 Χαρίτεσαι συγχορεύων.
 Στέψον ἔν με καί, λυρίζων
 παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 μετὰ κούρης βαθυκόλλου,
 ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
 πεπυκασμένος, χορεύσω.

5. Κῶμος.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
 ῥοδίνους συναρμόσαντες,
 μεθύομεν ἀβρὰ γελῶντες
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα,
 κατακίσσοισι βρέμοντας
 πλοκάμοις φέρουσα δύρσους,
 χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ἄβροχαίτας δ' ἅμα κούρος,
 σομάτων ἀδδὺ πνεόντων,
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
 προχέει λίγειαν ὀμφάν.
 ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

Hænge vil vi om vor Tinding,
 Og med lystig Latter drikke. 5.
 Rosen er som Blomst den første,
 Den er Vaarens Fryd og Glæde.
 Rosen quæger selve Guder,
 Og med den Cytheres Lille
 Pynter sig de vane Lokker, 10.
 Naar han dandser med Chariten.
 Krands paa Hoved' altsaa! Bacchus!
 Ved dit Tempel vil jeg spille,
 Og med Pigen, svær om Brystet,
 Med de tykke Rosenkrandsse 15.
 Om mit Hoved, vil jeg dandse.

6. Selfabsang.

Først en Krands af Roser milde
 Maae vi hænge om vor Tinding,
 Og med lystig Latter drikke.
 Maaft en Pige ved sin Cithar,
 Som en Thyrsus bær', der bugner 5.
 Under grønne Vedbendlokker,
 Dandse med de smukke Fødder.
 Saa en Dreng med Haar saa bløde,
 Med sin Læbes søde Aande,
 Mens i Strangen blidt han griber, 10.
 Løfte høit sin klare Stemme.
 Lad saa Eros, gyldenloffet,
 Med den smukke Gud Lycaus,
 Og med dem den skjønne Cypris
 Tage Deel med Fryd i Festen, 15.
 Hvor en Olding selv maa glædes.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

Ἰακινθίνῃ με ῥάβδῳ
 χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
 ἐκέλευε συντροχάζειν.
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων,
 τροχάοντα τείρεν ἰδρώς·
 κραδίη δὲ ῥινόδ' ἄχρισ
 ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
 ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν·
 σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλήσαι.

η'. Εἰς τὸν ἑαυτῷ
ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 ἀλιπορφύροις τάπησι,
 γεγανυμένος Λυαίφ,
 ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
 δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 μετὰ παρθένων ἄδύρων.
 ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
 ἀπαλώτεροι Λυαίου,
 δακέδυμά μοι λέγοντες,
 διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 ἐθέλοντα δὲ φιλήσαι
 φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
 μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θ'. Εἰς περιζεράν.

Ἐρασμὴ πέλεια,
 πόθεν, πόθεν πέτασαι;

7. Til Eros.

Med sin Stav af Hyacinthus
 Slog mig Eros svart, i Harme,
 Og besøf mig løbe med sig.
 Gjennem Bjerges vilde Strømme,
 Gjennem Krat og Fjeldes Huler 5.
 Løb jeg under Svæd og Moie.
 Hjertet hæved sig til Laben;
 Livets Lys var næsten slukket:
 See, da med sin bløde Vinge
 Kjsled Eros mig, og sagde: 10.
 "Du har ikke Kraft at elske."

8. Digterens Drem.

Udi Midnatsstunden's Slummer
 Paa Tapeter, suakkerøde,
 Sjøleglad i Hu ved Bacchus,
 Syntes jeg at storme voldsomt
 Frem i Løb, paa Saæns Spidse, 5.
 Under venligt Spøg med Piger.
 Drengte stod mig nær og spottet,
 Fine, som Lyæus selve;
 Og med Haan de talte til mig
 Om de samme smukke Piger. 10.
 See! da vilde jeg dem kysse;
 Men med Sævnen svandt de alle.
 Eenfom laae jeg nu, jeg Stakkel—
 Ønsked kun at sove atter.

9. Til en Due.

Hvorfra, du elskte Due,
 Hvorfra er du vel flisen?

πόθεν μύρων τοσούτων,
 ἐπ' ἡέρος θέουσα,
 πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;

Ἄνακρέων μ' ἔπεμψε
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἄνακρέοντι
 διακονῶ τοσαῦτα·
 καὶ νῦν, ὄρας, ἐκείνου
 ἐπιστολᾶς κομίζω·
 καὶ φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν.
 ἐγὼ δέ, κῆν ἄφῃ με,
 δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
 καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
 φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
 τὰ νῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
 ἄφαρπάσσασα χειρῶν
 Ἄνακρέοντος αὐτοῦ·
 πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
 πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
 καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 πτεροῖσι συγκαλύψω.
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Hvorfra den megen Salve,
 Som, paa din Fart i Luften
 Du aander ud, og duster? 5.
 Hvo er du, og hvad vil du?

Anacreon mig sendte
 Hen til Bathyll, sin Yndling,
 Til ham, der nys er vorden
 Hos Alle Drot og Herre. 10.

Cythere overlod mig
 Imod en lille Dife,
 Og derfor maa jeg tjene
 Anacreon i Saadant.

Nu maa jeg bringe, seer du, 15.
 Et Brev for ham i Byen.

Vel siger han, at snarligt
 Han sætter mig i Frihed;
 Dog, om han ogsaa slap mig,
 Blev jeg dog Slave hos ham. 20.

Hvad nytter mig, at flyve
 Ud Bjerge hen og Agre?
 At sætte mig paa Græne
 Og spise vilde Frugter?

Nu nyder jeg de Krummer, 25.
 Anacreon mig vækker,
 Som jeg af Haanden snapper.

Saa snart han selv har nippet,
 Jeg faaer hans Wiin at drikke.
 Er denne drukken, danser 30.

Jeg flux, og bringer Herren
 Wild Kjøling med min Winge.
 Og, naar tilsidst jeg sover,
 Hans Lyra er mit Leie.

ἔχεις ἅπαντ' ἀπελθε.
καλιξέραν μ' ἔθηκες,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ί. Εἰς Ἐρωτα κήρινον.

Ἐρωτα κήρινόν τις
νενηίης ἐπάλει·
ἐγὼ δὲ οἱ παρασάς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχερὸν ἐκπρίωμαι;
ὃ δ' εἶπε δωριάζων·
λάβ' ἀπὸν ὀπόσου λῆς·
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·
ἀλλ' οὐ τι λῶ συνοικίην
Ἐρωτι παντορέκτα.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακίση.

ια'. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἄνακρέων, γέρων εἴ·
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας
ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα,

Der har du Alt: men gaa nu! 35.
Ehi, Wienneske! du gjør mig
Jo snakkesyg som Kragen.

10. Til en Eros af Bor.

En Eros, vorpousferet,
Tilbød mig nys en Yngling.
Jeg stilled mig ved Siden,
Og spurgte: "for hvor meget
"Astræder Du mig Stykket"? 5.
Da svared han paa Doriff:
"For hvad du selv behager.
"Dog, at du Alt kan vide,
"Er jeg ei Vorpousferer,
"Men vil ei boe i Huse 10.
"Med den saa lystne Eros." —
""Giv hid! giv mod en Drachme
""Den smukke Sovesalle""! —
Opplue mig nu, o Eros,
Det snarligt, hvis du ikke 15.
Vil smeltes selv i Luer.

11. Digteren om sig selv.

Til sigte mig de Piger:
"Anacreon! du ældes.
"Tag blot et Speil, da seer du,
"Alt Haaret er alt borte,
"Og skaldet er din Pande." 5.
""Ei! enten Haaret er der,
""Hvad heller det er borte,
""D e t veed jeg ei — dog veed jeg,

ὡς τῶ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσα πέλας τὰ Μοίρης.

ιβ'. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θελεῖς ποιήσω,
τί, κατίλη χελιδάν;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θελεῖς λαβῶν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἐνδοθέν σευ
τὴν γλωσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορρήϊαισι φωναῖς
ἀφῆρασας βάθυλλον;

ιγ'. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθην "Αττιν
ἐν οὖρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο φοίβου
λάλον πίνοντες ὕδωρ,
μεμνηότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ, τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
θελω, θελω μανῆναι.

"At Oldingen det flæder
"Just da at spørge lystigt, 10.
"Naar Døden er ham nærmest."

12. Til en Svale.

Hvad bør jeg gjøre ved dig,
Du snakkesyge Svale?
Vil du, de lette Vinger
Jeg tage skal, og klippe?
Vil du, at jeg fra Nøden, 5.
Net som den onde Tereus,
Afskjære skal din Tunge?
Hvi fra de skønne Drømme
Har ved dit aarle Qvidder
Du skræmmet mig Bathyllus? 10.

13. Digteren til sig selv.

Cybele selv, den skønne,
Har for den fine Attis,
Der, som man siger, tumled
Sig vildt paa Bjerget, sværmet.
De, som ved Clari Bredder 5.
Den Laurusbærer Phœbi
Snakksomme Bølger drikke,
De raabe selv, som Wilde.
Ehi vil jeg ogsaa, mættet
Af Bacchus og af Salve, 10.
Samt af de smukke Piger,
Ja — jeg vil ogsaa rase.

ιδ. Εἰς Ἐρωτα.

Θέλω, θέλω φιλήσαι.
 ἔπειθ' Ἐρωσ φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ', ἔχων νόημα
 ἄβουλον, οὐκ ἐπέισθην.
 ὁ δ', εὐθὺ τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 μάχη με προδικαλεῖτο.
 κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ἄμων
 δῶρην, ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δοῦρα, καὶ βοεῖην,
 ἐμάρνάμην Ἐρωτι.
 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
 ὅς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἴσοδος,
 ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
 μίσσος δὲ καρδίης μευ
 ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
 μάτην δ' ἔχω βοεῖην.
 τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

ιε. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
 τοῦ Σαρδίων ἀνακτος·
 οὐδ' αἰρεῖ με χρυσοῦς,
 οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.
 ἐμοὶ μέλει μύροισιν
 καταβρέχειν ὑπήνην·
 ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
 κατασέφειν κάρηνα.
 τὸ σήμερον μέλει μοι

14. Til Eros.

Jeg vil — nu vil jeg elske!
 Da Eros bød mig elske,
 Nedsænkt i dumme Griller,
 Jeg lod mig ikke boie.
 Da greb han flux sin Bue, 5.
 Derhos sit gyldne Rogger,
 Og afsked mig til Tvekamp.
 Selv jeg tog om min Skulder
 Et Pantser, liig Achilles,
 Greb Skjoldet og en Landse, 10.
 Og kæmped nu med Eros.
 Han slyngede — jeg vendte:
 Dog, da hans Pile minked,
 Han flammed op, og danned
 Sig selv i Form af Pilen, 15.
 Midt i mit Hjerte traf han,
 Og jeg var overvunden.
 Hvad gavnede nu Skjoldet?
 Kun lidt det Ydre hjælper,
 Naar Kampen er forinden. 20.

15. Digteren til sig selv.

Ei Gygis Skat jeg ændser,
 Den Konnings udi Sardes;
 Ei Guldet kan mig lokke,
 En Drot jeg ei misunder.
 Min Syssel er at vade 5.
 Med Salve Skjæg og Hage:
 Min Syssel er at hange
 De Roser om min Tinding.
 Kun med Idag jeg sylter,

τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;
 ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἔσιν,
 καὶ πίνε, καὶ κύβευε,
 καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
 μὴ νοῦσος, ἣν τις ἔλθῃ,
 λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

15. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 ὃ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς·
 ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις·
 οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 οὐ πέζος, οὐχὶ νῆες·
 στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
 ἀπ' ἐμμάτων με βάλλων.

16. Εἰς ποτήριον
 ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορσεύων,
 Ἥφαισέ, μοι ποίησον,
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (τί γὰρ μάχαισι κἄμοί;)·
 ποτήριον δὲ κοῖλον,
 ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
 μήτ' ἄσπρα, μήδ' ἄμαξαν,
 μὴ συγνῶν Ὀρίωνα·
 τί Πλειάδων μέλει μοι,
 τί δ' ἄσερος Βοώτεω;
 ποίητον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,

Hvad gaaer Imorgen mig an? 10.
 Mens Himlen end er skjefvic,
 Saa drik, og fast din Tærning!
 Held Offer ud til Bacchus,
 Før Sygdom, naar den kommer,
 Skal sige: "drik ei mere"! 15.

16. Digteren om sig selv.

Du synger kun om Theben,
 Hiin kun om Phrygerkampe,
 Men jeg, om hvad jeg tabte.
 Mig fælded ingen Dytter,
 Ei Godsoldat, ei Snakke; 5.
 Det var en sølsom Hjende;
 Jeg segned for — to Fine.

17. Til et Sølvbæger.

Flux danne du, Hephaistos!
 Sølvklumper her, dog ikke
 Til en fuldstændig Rustning.
 Hvad gaaer vel Krigen mig an?
 Nei, form et hullet Bæger, 5.
 Fordybet efter Evne.
 Afbild se du ikke
 De Stjerner eller Vognen,
 Og ei den vilde Skytte.
 Hvad gaae Pleiader mig an? 10.
 Og hvad Bootis Stjerne?
 Afbild mig heller Ranker,
 Og svære Klasker paa dem!

καὶ Μαινάδας τραγώσας·
 Ποίει δὲ λήνον οἶνε,
 καὶ χρυσοῦς πατοῦντας
 ὄμοῦ καλῶ Λυαίᾳ
 Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

17. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλιτέχνα τόρευσον
 ἔαρος κύπελλον ἡδύ·
 τὴν πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
 ῥόδα φέρουσαν Ὀρη·
 τὸν ἄργυρον δ' ἀπλάσας
 πότον ποίει μοι τερπνόν.
 τῶν Τελετῶν, παραινώ,
 μή μοι ξένον τορεύσης,
 μὴ φευκτὸν ἰσόριμα·
 μάλλον ποίει Διὸς τε
 γονῆν Εὐῖον ἡμῖν,
 μύσιν δ', ἅμα τε Κύπριν
 ἕμεναίοις κροτοῦσαν·
 καὶ Ἔρωτας ἀνόπλους,
 καὶ Χάριτας γελώσας,
 κ' ἄμπελον εὐπέταλον,
 εὐβότρουον, κομῶσαν,
 καὶ κούρους εὐπρεπεῖς, μοι
 ἂν μὴ φοῖβος ἀθύρη.

18. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 πίνει θάλασσα δ' αὔρας,

Manader presse Druer!
 Wiinperfer lad der være! 15.
 Medsamf den skjønne Bacchus,
 Bathyllus selv, og Eros,
 Af Guld, som trampe Druer!

18. Til det Samme.

Med heldig Kunst du danne
 Et herligt Foraarsbæger.
 Der see man Stundgudinden
 At bringe skjønne Roser.
 Saa hamre du i Sølvet 5.
 Et lystigt Drifkegilde:
 Men grav mig ei, jeg beder,
 Mysterieuse Sager,
 Og Sagn, der bringe Alvor.
 Nei, Evins du heller 10.
 Hiin Søn af Zeus skal danne,
 Og Elskovs Lederinde,
 Cythere, flink i Dandsen.
 Saa Eros uden Vaaben,
 Saa smilende Chariter, 15
 Og Ranken, breed af Blade,
 Med dygtig Lov og Druer,
 Samt skjønne Børn, om ikke
 Apollo selv kan spille.

19. Drikke maa man.

Den sorte Jord jo drikker;
 Den drikker atter Træet.
 De Bølger drikke Luften,

ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνην.
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῶ θέλοντι πίνειν;

κ'. Εἰς κόρην.

Ἡ Ταυτάλου ποτ' ἔση
λίθος φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίωνος χελιδῶν.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
ὅπως αἰεὶ βλέπης με.
ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
ὅπως αἰεὶ φορῆς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον, γύνοι, γενοίμην,
ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μασθῶν,
καὶ μάργαρος τραχήλω,
καὶ σάνδαλον γενοίμην.
μόνον ποσὶν πάτει με.

κα'. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἄμυσι·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
πυρροῖς ἀνασενάξω.
δότε δ' ἀνδρῶν ἐκείνων
σεφάνους, οἴους πυκάζω·
τῆ μίτωπά μου πικαίει.

Og Solen drikker Volgen,
Ja Naanen atter Solen. 5.
Hvi harmes J da, Venner!
Naar ogsaa jeg vil drikke?

20. Til en Pige.

Som Steen stod Tantaliden
Engang ved Phrygerbredden,
Og som en Svale fordem
Pandions Datter slagved. 5.
Gid ogsaa jeg blev Speilet,
Hvori du stedse saae mig!
Ja gid jeg blev din Kjortel,
Saa bar du mig bestandigt.
Jeg blev saa gjerne Volgen,
Der bader dine Lemmer: 10.
Jeg blev saa gjerne Myrrha,
Der salver dig, du Søde!
Et Vaand paa Varmen heftet,
En Perlesnoer om Halsen;
Ja selv Sandalen blev jeg, 15.
Naar blot du traadte paa mig.

21. Digteren til sig selv.

Giver mig, o Piger! giver
Winen, at jeg stærkt kan drikke.
Thi, af denne lumre Hede
Dækten qualt, jeg maa forsmæde.
Giver mig af hine Blomster 5.
Krandse, som jeg tæt kan flette,
Efter som min Pande gløder.

τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἑράτων
κραδίῃ, τίμη σκεπάζω;

κβ'. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
κάδιον· καλὸν τὸ δένδρον·
ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χεῖρας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκη.
παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεδίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὔν ὄρων παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

κγ'. Εἰς χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρου Φυλάσσων,
ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὔν μὴ τὸ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην ζενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ἀφελεί με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πίοντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

Åh, men Branden i mit Hjerte—
Hvad kan værne mig mod Eros?

22. Til Bathyllus.

Udi Skyggen her, Bathyllus!
Sæt dig ned; thi smukt er Træet.
See! det ryster bløde Lokker
Om den Green, som er saa smidig.
Ved dets Fod os kjærligt vinker 5.
Peitho's Strøm, der venligt rinder.
Hvo kan roligt gaae forbi det,
Naar han seer saa smuk en Volsig?

23. Til Guld og Liggendefæ.

Tilkøbte Guld og Skatte
De Dødelige Livet,
Da skræbed jeg til Vunke,
At, naar sig Døden nærmed,
Hun fik det, for at løbe. 5.
Men da nu Støvet ikke
Formaaer at købe Livet,
Hvi klager jeg forgjæves,
Og sender svare Sukke.
Naar dog mit Lod er Døden, 10.
Hvad gavner mig da Guldet?
Næi! heller vil jeg drikke;
Imellem Venner sidde,
Og nyde Wiin, den søde;
Samt paa det bløde Leie 15.
Med Aphrodite sykle.

κδ. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὀδεύειν,
χρόνον ἔγνω, ὃν παρήλθον,
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα.
μίθετέ με, Φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔσω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελᾶσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κε. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πῶ τὸν οἶνον,
εὐδουσι αἱ μέριμναι.
τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν μὲ δεῖ, κἄν μὴ θέλω.
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὐδουσι αἱ μέριμναι.

κες. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὐδουσι αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀεῖδειν·
κισσοσεφῆς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ἄπλιζ', ἐγὼ δὲ πῖνα.

24. Digteren til sig selv.

Saa som jeg til Død er baaren,
For at træde Livets Bane,
Tiden vel, som svandt, jeg kjender,
Ikke den, jeg har tilbage.
Derfor slipper mig, I Sorger! 5.
Hvad har I med mig at gjøre?
Sørend jeg ved Maalet stander,
Vil jeg spørge, I see og dansse
Med den smukke Gud, Lyæus.

25. Digteren til sig selv.

Saa snart jeg Vinen drikker,
Da sover al min Kummer.
Hvad har jeg vel med Qvide,
Med Sorg og Qval at gjøre?
Døe maa jeg dog, skjøndt nødig; 5.
Hvortil da travle Syner?
Nei! hellere den smukke
Læi Wiin vi drikke;
Thi mens vi nyde denne,
De sorte Sorger slumre. 10.

26. Digteren til sig selv.

Naar Bacchus mig begejstret,
Da sover al min Kummer;
Da er jeg riig, som Croesus,
Og er en herlig Digter:
Wiinsøvdæft jeg ligger, 5.
Og trodser Alt i Tanken.
Stjenk i! thi jeg vil drikke.

Φέρ' ἔμοι κύπελλον, ὃ παῖ·
 μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρείσσον, ἢ θανάτου.

κζ'. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 ὁ λυσιφρων, ὁ λυαῖος,
 ὅταν εἰς Φρένας τὰς ἐμὰς
 εἰσέλθῃ μεθύδοντας,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τερπνὸν
 ὃ τὰς μέδασ ἔρασάσ·
 μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

κη'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
 γράφε, ζωγράφων ἄρισε,
 Ῥοδίνης κάρανε τέχνης,
 ἀπειούσαν, ὡς ἂν εἶπω,
 γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
 γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
 ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
 ὃ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
 γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
 ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 ἐλεφάντινον μέτωπον.
 τὸ μεσόφρυον δὲ μὴ μοι

Kom, Slave! bring mit Bæger!
 Langt heller vil jeg ligge
 I Kufsen, end i Døden. 10.

27. Til Bacchus.

Naar den Søn af Zeus, Lyaus,
 Som kan mildne hver en Kummer,
 Holder Indtog i mit Hjerte,
 Og foræver mig sin Druer,
 Læver flux han mig at dandse. 5.
 Da er jeg saa sjælemunter,
 Og forliebt i sig en Tummel.
 Under Klap og under Sange
 Er jeg glad ved Aphrodite,
 Og igjen mig lyster Dandsen. 10.

28. Til Pigen.

Nu velan, du bedste Maler!
 Nu velan, du bedste Maler!
 Udi Rhodisk Kunst en Mæster!
 Mal mig, som jeg nu dicterer,
 Mal min Pige, som er borte! 5.
 Først du male hendes Lokker,
 Silkebløde, ravneforte,
 Og, om Boret har den Evne,
 Mal dem, dustende af Myrrha.
 Over Rinden, som er fyldig, 10.
 Dækket af de dunkle Lokker,
 Mal, som Elfenbenet, Panden.
 Vuen over Øiet ikke

διάκοπτε, μήτε μίσγε·
 ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 τὸ λεληθότως σύνοφρον
 βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν.
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον,
 ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
 ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
 γράφε ῥίνα καὶ παρειᾶς,
 ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
 προκαλούμενον φίλημα.
 τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
 περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ

Χάριτες πέτοινο πᾶται.
 εὐλίσον τὸ λοιπὸν αὐτήν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
 τάχα, κηρὸν, καὶ καλύψεις.

κθ'. Εἰς Βάθυλλον.

Γράψε μοι Βάθυλλον οὕτω,
 τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσον,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἠλιώσας·
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι
 πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς,
 ἄφεις, ὡς θέλῃσι, κείσθαι.

Maa du blande eller skille.
 Heller her, som hist hos hende, 15.
 Dienlaagets sorte Bue
 Worde uformærket enet.
 Blikket maa ifær du skildre,
 Som det var af klare Luer,
 Lysseblaaligt, som Athenes, 20.
 Elskovskjælent, som Ephyres.
 Næsen male du og kinden,
 Blandende med Roser Melken.
 Læben tegne du, som Peitho's,
 Hvilken selv forlanger Kysse. 25.
 Neden for den fine Hage,
 Trindt om Halsen, hvid som
 Marmor,
 Svæve samtlige Chariter.
 Hun forresten være dækket
 Med en purpurfarvet Kaabe, 30.
 Gjennem hvilken lidt af Kjødet
 Skinne, for at vise Farven.
 Det er nok — nu seer jeg hende —
 Snart, o Billed, vil du tale.

29. Til Bathyllus.

Maaf min Ven Bathyllus saadan,
 Som jeg selv dig flux dicterer.
 Skinnende maa Haaret være,
 Udi Bunden ganske sorte,
 Men paa Kanterne som Solen. 5.
 Frie maac Loffens Krøller være,
 Og, idet du frit dem ordner,
 Lad dem falde, som de vilde.

ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσᾶδες
 σεφέτω μέτωπον ὄφρὸς
 κυανωτέρῃ δρακόντων.
 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 κεκερασμένον γαλήνῃ,
 τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
 τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 χνοῖην ποιεῖ παρεῖν·
 ἐρῦθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς
 δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
 τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα
 τίμι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
 ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
 τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῆ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω
 τὸν Ἀδωνίδος παρελθὼν
 ἐλεφάντινος τράχηλος.
 μεταμάξιον δὲ ποιεῖ
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρῶς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
 Παφίην θελουσαν ἤδη.
 φθονερῆν ἔχεις δὲ τέχνην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 γὰρ με δεῖ πόδας διδάσκειν;

Blød og dugbefugtet være
 Panden selv, som Øienbrynet, 10.
 Sortere end Slangen, frandsfer.
 Stolt det sorte Øie være,
 Dog med stille No forenet:
 Hiint du hente kan fra Ares,
 Dette fra den Skønne Cypris; 15.
 At Enhver, hvem hiint har skræmmet,
 Svare maa i Haab ved dette.
 Som et Æble rosenfarvet
 Gjør de duunbedakte Kinder,
 Og, saavidt det er dig muligt, 20.
 Giv dem smuk, blufærdig Nødme.
 Laben selv — ja jeg er ikke
 Sikker paa, hvordan den tegnes —
 Gjør den blød og fuld af Peitho.
 Kort, det hele Skønne Billed 25.
 Tale venligt i sin Taushed!
 Næst hans Ansigt, lad der komme
 Halsen, hvid som Elfenbenet,
 Skjønnere end hos Adonis.
 Mal derefter selve Brystet 30.
 Og hans Hænder Hermes lige:
 Laarene som Polydeukis,
 Bugen trind, som Dionysi.
 — — — — —
 — — — — — 35.
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 Hadst er Kunsten, du besidder,
 Da du mægter ei at vise
 Ryggen, som er dog det bedste. 40.
 Guden vil jeg ei beskrive.

ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσᾶδες
 σεφέτω μέτωπον ὄφρδς
 κυανωτέρῃ δρακόντων.
 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 κεκερασμένον γαλήνῃ,
 τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
 τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 χνοίην ποίει παρεΐν·
 ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς
 δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
 τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα
 τίνοι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
 ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
 τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω
 τὸν Ἀδωνίδος παρελθῶν
 ἐλεφάντινος τρέχῃλος.
 μεταμάξιον δὲ ποίει
 δίδυμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρῶς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ,
 Παφίην φέλουσαν ἤδη.
 φθορερῆν ἔχεις δὲ τέχνην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;

Blød og dugbefugtet være
 Panden selv, som Dønbrynet, 10.
 Sortere end Slanger, frandsfer.
 Stolt det sorte Øie være,
 Dog med stille No forenet:
 Hiint du hente kan fra Ares,
 Dette fra den skønne Cypris; 15.
 At Enhver, hvem hiint har skræmmet,
 Svare maa i Haab ved dette.
 Som et Æble rosenfarvet
 Gjør de duunbedækte Kinder,
 Og, saavidt det er dig muligt, 20.
 Giv dem smuk, blufærdig Nødme.
 Laben selv — ja jeg er ikke
 Sikker paa, hvordan den tegnes —
 Gjør den blød og fuld af Peitho.
 Kort, det hele skønne Villed 25.
 Tale venligt i sin Tausshed!
 Næst hans Ansigt, lad der komme
 Halsen, hvid som Elfenbenet,
 Skjønnere end hos Adonis.
 Mal derefter selve Brystet 30.
 Og hans Hænder Hermes lige:
 Laarene som Polydeukis,
 Bugen trind, som Dionysi.
 — — — — —
 — — — — — 35.
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 Hadst er Kunsten, du besidder,
 Da du mægter ei at vise
 Ryggen, som er dog det bedste. 40.
 Foden vil jeg ei beskrive.

λάβε μισθόν, ὅσον εἶπης.
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελών, ποιεὶ Βάδυλλον.
ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
γράφε φοῖβον ἐκ Βαδύλλου.

λ'. Εἰς Ἐρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα
δήσασαι γεφάνοισι
τῶ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἢ Κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
κἂν λύση δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μινεῖ δὲ
δουλεύειν δεδίδακται.

λα'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με, τοὺς θεοὺς, σοί,
πιεῖν, πιεῖν ἄμυσί·
θελῶ, θελῶ μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
χ' ὁ λευκόπους Ὀρέσης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ, μηδένα κτᾶς,
πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θελῶ, θελῶ μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
δεινὴν κλονῶν Φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον·
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας

Der er Prisen, du bestemte.
Sag Apollo nu fra Bæggen,
At han vorde kan Bathyllus;
Kommer du engang til Samos, 45.
Mal Apollo, som Bathyllus.

30. Til Eros.

Sanggubinderne fordem
Eros bandt udi Krandsø,
Og ham fængslede hos Skjenshed.
End forsøger Cythere,
Læsningssummen at bringe, 5.
Samt sin Eros at udfrie.
Dog, om ogsaa han løses,
Gaaer han ikke, men bliver.
Her han lærte at trælle.

31. Digteren til sig selv.

Bed Himlen lad mig drikke!
Ja, Wenner! jeg vil drikke
I lange Drag, og rase.
Net som Alkmaon rasede,
Skjensfødde Drester, 5.
Som dræbte deres Mødre.
Men jeg, som dræbte Ungen,
Den røde Wiin vil drikke,
Og derhos vil jeg rase.
Endog Herakles rasede, 10.
Dengang han tømte Koggret
Paa Iphiteisk Due.
Ja Ajax selv har raset

μετ' ἀσπίδος κραδαίων
τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ', ἔχων κύπελλον,
καὶ σέμμα τοῦτο καίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

λβ'. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ
Ἑρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίσασαι κατεπιεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ἑρώτων
μόνον ποιῶ λογισήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἑρωτας εἴκοσιν θές,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θές ὄρμαθους Ἑρώτων
Ἀχαιῆς γὰρ ἔστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίου μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἴόνων,
καὶ Καρίην Ῥόδον τε,
δισχιλίου Ἑρωτας.
τί φής; — αἰεὶ κηρῶ θές.
οὐπω Σύρους ἔλεξα,
οὐπω πόθους Κανάβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσι
Ἑρως ἐποργιάζει.

Da Hektors Skjold han svinged
Tilligemed hans Landse. 15.
Men jeg, som har kun Væger
Og Krandsse om min Tinding,
Ei Sværd, ei heller Buc,
Jeg vil — ja jeg vil rase.

32. Digterens Kjærestes.

Hvis alle Træers Blade
Du grant forstaaer at tælle:
Istald du kan beregne
De Vølger udi Havet,
Est du min Regnemester, 5.
Og tæller mine Piger.
Først maa du sætte tyve,
Samt endnu femten andre,
Alene for Athenen.
Men for Corinth du sætte 10.
En Skok af elskte Piger;
Ehi den er i Achaia,
Og der er smukke Møer.
Sæt mig af Lesbierinder,
I Carien, paa Rhodus, 15.
I hele Jonerlandet,
Af Kjærestes — totusind.
"Hvordan"? — Skriv, som jeg siger.
Ei Syrien er regnet,
Ei Piger fra Canobus; 20.
Ei selve Trylleslandet,
Det Creta, hvor man feirer
I Byer Grossefeste.

τί σοι θελεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἴνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

λγ'. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδάν,
ἐτησίη μολοῦσα,
θερεῖ πλέκεις καλὴν,
χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον, ἢ πρὶ Μέμφιν.
Ἔρωσ δ' αἰεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλῆν.
Πόδος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμῆν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοῇ δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοτῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροῦς
οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γίνηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
Ἔρωτας ἐκτροφῆσαι.

λδ'. Εἰς κόρην.

Μὴ με φύγῃς, ὄρῳσα
τῶν πολλῶν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοι πάρεσιν
ἀκμαῖον ἄνδρος ὄρας,

Forlanger du at høre
De Kjæresten, jeg eier 25.
Hiinsides af Gadeira,
Hos Jnder og hos Bactrer?

33. Til Svalen.

Du bygger, kjære Svale,
Som aarligt os besøger,
Din Rede udi Vaaren,
Men drager bort om Winter
Til Nilen eller Memphis. 5.
Ach! men bestandig Erøs
Mit Hjerte har til Rede.
En Amourette duuner,
En anden er i Æget,
En ikkun halvt udruget: 10.
Og altid er der Skrigen.
Af Ungerne, som pippe.
De store Amouretter,
De avle atter andre,
Som neppe vorde mætte, 15.
Før ogsaa de har Unger.
Hvad kan da skaffe Lindring?
Saa mange Amouretter
Jeg kan umuligt nære.

34. Til en ung Pige.

Flygt ei, fordi du skuer
Mit Hovedhaar at graane:
Oval ei din Godhed for mig,
Fordi du endnu eier

τάμ᾽ φίλτρα διάξῃς.
 ὄρα κἄν σεφάνοισιν
 ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λε'. Εἰς Εὐρώπης
 εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
 δοκεῖ τις εἶναι Ζεὺς μοι.
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νάτοις
 Σιδωνίην γυναῖκα·
 περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,
 τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
 οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
 εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως
 ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
 καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 τί δέ μοι λόγων τοσούτων
 τῶν μηδὲν ὠφελοῦντων;
 μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 ἀπαλὸν πόμα Λυαίου·
 μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 μετὰ χρυσοῦς Ἀφροδίτης.
 πολιαὶ σέφουσι κάραν.
 δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
 τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.

Din Ungdoms friske Rose. 5.
 Har Du ei seet i Krandsfe,
 Hvor smukt den hvide Lilje
 Sig slynger tæt om Rosen?

35. Til Europa.

Den Tyr, min Ven! du skuer,
 Ven, troer jeg, Zeus maa være;
 Thi paa sin Ryg den bærer
 Ungmaen, født i Sidon.
 Det brede Hav den skjærer 5.
 Og slaer med Hov i Volgen.
 Stig mig, om Tyren ellers,
 Just som den kom fra Plougen,
 Har Evne til at svømme,
 Undtagen den alene? 10.

36. Uafhængigt Liv.

Hvorfor vil Du, jeg skal lære
 Rhetorik og Landets Love?
 Kjende grant saa mange Sager,
 Som ei gavne mig det mindste?
 Lær mig hellere at drikke 5.
 Af Lyai milde Wadske;
 Lær mig hellere at spørge
 Med den skønne Aphrodite.
 Graaligt Haar alt dækker Isfen.
 Bring da Vin og Vand, min Slave! 10.
 Bug min Sjæl i venlig Slummer!

βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανάτων οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς, ἔαρος φανέντος,
Χάριτες ῥόδα βρούουσιν.
Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κλυμβαῖ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὀδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει
Βρομίου εἴσφεται νᾶμα·
κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθέλων ἤνθισε καρπός.

λη'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκηπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν δέλων μάχεσθαι
παρέσω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ᾧ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φέρησον.
ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,
Σειληνὸν δ' ἐν μέσσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

Snart Du stæder mig til Jorden,
Og, som Død, jeg kræver Intet.

37. Til Vaaren.

Seer du, medens Vaaren lysrer,
Kosser ved Chariten skyde?
Seer du Havets stolte Vølge
Jævnes til en rolig Glade?
Seer du nu, hvor Anden dukker? 5.
Seer du nu, hvor Tranen kommer?
Medens Solen straalr venligt,
Og de dunkle Skyer svinde,
Synse Alle flinkt paa Marken.
Olietræet Frugter skyder; 10.
Vinens Vædske svulmer atter.
Gjennem Ranker, gjennem Blade
Sitter frem den blanke Druc.

38. Digteren til sig selv.

Jeg er tilaars, men drikker
Langt mere, end de Unge.
Og vil man, jeg skal dandse —
Vel! Glasfen er min Stætte;
Ehi Kjøppen duer ikke. 5.
Den, som har Lyst at klamres,
Velan — han kan jo klamres.
Men mig, min Dreng! du blande
Et Væger af den milde
Og søde Wiin, og bring mig! 10.
Vel er tilaars jeg bleven,
Dog jeg Silenus ligner,
Og dandser med Jer Alle.

λθ'. Εἰς ἑαυτόν.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδες τε βουλαι
ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει, μέθῃ γανώσας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
σεφάνους ἀνθεσι πλέξας,
ἐπίθεις δὲ τῷ καρῆνῳ,
βίτου μέλπω γαλήνην.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
μύρω εὐώδει τέγξας
δίμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμδν νόον ἀπλάσας,
διάσω τέρπομαι κούρων.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
τόδ' ἐμοὶ μόνον τὸ κέρδος,
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

39. Digteren til sig selv.

Allestund jeg Winen drikker,
Wederqvæger sig mit Hjerte,
Og paaftand min Sang begynder.

Allestund jeg Winen drikker,
Da forjages hver en Rummer 5.
Og enhver bekymret Tanke
Vort til Stormene paa Søen.

Allestund jeg Winen drikker,
Da min Sørgbefrier Bacchus,
Udi Baarens Blomstertime, 10.
Tumler mig i høi Vegeistring.

Allestund jeg Winen drikker,
Da jeg fletter Blomsterkrandsc:
Dem jeg hænger paa mit Hoved,
Og besynger Livets Glæder. 15.

Allestund jeg Winen drikker,
Da mit Legeme jeg salver
Udi Myrrha, mens jeg holder
Pigen kjær i mine Arme,
Og besynger høit Cythere.

Allestund jeg Winen drikker, 20.
Under svulmende Pokaler
Hæver Anden sig i Fylde,
Og de Pigers Sværm mig fryder.

Allestund jeg Winen drikker,
Da er det den bedste Nytte, 25.
Som jeg saaer og kan erholde;
Thi at døe — det maae jo Alle.

μ'. Εἰς Ἔρωτα.

"Ἔρωσ ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρόβη
τὸν δάκτυλον. πατάξας
τὰς χεῖρας, ἀλόλυξε·
δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
ὄλωλα, μήτηρ, εἶπεν,
ὄλωλα, ἀποθνήσκω.
ἔφρις μ' ἔτυψε μικρὸς,
πτερωτὸς, ἐν καλοῦσι
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἃ δ' εἶπεν εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
"Ἔρωσ, ὅσους σὺ βάλλεις;

μα'. Εἰς συμπόσιον.

Ἴλαροὶ πῖωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὄλας ποθοῦντα μολιπᾶς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐράμενον Κυθήρης,
δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθέν
ἄπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφυγε μυχθὲν

40. Til Eros.

Engang ei Eros mærked
En Vie, der sov i Koser,
Og stak ham i hans Finger.
Da slog han sine Hænder
Med Strik imod hverandre. 5.
Halvt løb han og halvt fløi han
Hen til den skønne Cypris,
Og skreeg: "Du er det ude!
"Det er forbi, nu døer jeg.
"En lille vinget Slange 10.
"Har saaret mig — de Bønder,
"Jeg troer, den falske Vien."
Hun svared: "Der som Braadden
"Blot af en Vie dig smerter,
"Hvad troer Du, hine lide, 15.
"Hvem du, o Eros! rammer?"

41. Selfabssang.

Lad os muntre drikke Vinen,
Og i Qvad opløste Bacchus,
Som har lært os først at dandse,
Og hvis største Lyst er Sange.
Udi Sind han ligner Eros; 5.
Han er elsket af Cythere:
Glad Begjæstning har han avlet,
Og ved ham Chariten fødtes;
Kun ved ham Bekymring hviler,
Medens hver en Rummer sover. 10.
Lad en yndig Dreng os bringe
En Pokal med milde Druer;
Da vil Sorgen hurtigt fare

ἀνεμοτρόπα θυέλλη.

τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος
ὄδυνωμένα μερίμναις;
πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἀδηλος.
μεθύων θελω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θελοῦσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

μβ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω.
σεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά.
συγέω μάχας παρόνους
πολυκάμους κατὰ δαΐτας.
νεοδηλές' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Id i Storm og vilde Vinde.

Vagret altsaa flux i Haanden! 15.
Hver en Qual paa Døren jages:
Hvilken Fordeel kan man vinde
Med at quæles under Smerten?
Hveden kjende vi vor Fremtid?
Livet er jo Alles Gaade. 20.
Derfor vil jeg muntert dandse;
Salvet vil jeg derfor spøge
Lystigt med de smukke Piger.
Lad saa dem, hvem sligt behager,
Finde deres Lyst i Rummer: 25.
Vi vil heller drikke Vinen,
Og i Sang berømme Bacchus.

42. Digteren til sig selv.

Kun til Bacchi Dandschore,
Glædens Guds, min Længsel stander.
Jeg er froe, naar jeg kan synge
Med en Ven, som drikker med mig.
Krandse smaae af Hyacinter 5.
Vil jeg om min Tinding synge;
Tsi med Pigerne at spøge,
Glæder mig, langt meer end Alting.
Ei til Had mit Hjerte kjender;
Ei til Had, som nager Sindet; 10.
Og den skjeldelystne Tunges
Stumpe Pile er' mig lede.
Kjævlerie ved Wiin jeg hader
I et Lag, hvor Glæden hersker.
Nei! med nysubsprungne Piger 15.
Vil jeg til min Lyre dandse.
Fredeligt bør Livet vinde.

1 μγ'. Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀεΐδεις.
σὰ γὰρ ἐσι κείνα πάντα,
χ' ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὅποσα φέρουσιν ὕλαι.
σὺ δὲ φίλια γεωργῶν,
ἄπο μηδένος τι βλάπτων
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
δέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
φιλείε δὲ φοῖβος αὐτός,
λιγυρήν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει.
σοφὴ, γηγενής, φίλυμνε,
ἄπαθής, ἀναιμόσαρκε,
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὁμοῖος.

μδ'. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ
ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων
ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
τί θίλει τὸδ' ὄναρ εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἐρωσί με πλακέντα
διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

43. Til en Cicade.

Dig vi prise, o Cicade!
Hvilken høit i Træets Toppe,
Naar du har til Duggen nippet,
Synger herligt, som en Mester.
Dig tilhører jo det Hele, 5.
Hvad du seer omkring paa Marken,
Og hvad Stundgudinden bringer.
Du er kjær for hver en Bonde,
Da du skader ham i Jntet:
Kiær du est for Støvets Sønnar, 10.
Da du mildt bebuder Vaaren.
Sanggudinderne dig elske,
Phoebus selv dig hører gjerne,
Som dig gav den klare Stemme.
Alderdom dig ikke skader, 15.
Nuædelystne Varn af Jorden!
Fri for Blod og Legemsmerte
Himlens Guder fast du ligner.

44. Digterens Drøm.

Engang drømte jeg at løbe,
Medens Binger sad paa Dyggen.
Eros havde Blye saa vægtigt
Bundet til de skønne Fodder:
Dog han hented mig paa Flugten. 5.
Hvad kan Drømmen vel betyde?
Jeg formoder, at jeg, hildet
Udi mangan Elskovshandel,
Slap med Ære fra de andre,
Men er knyttet fast i de nne. 10

μέ'. Εἰς τὰ τοῦ
"Ερωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθῆρης
παρὰ Λημνίαις καμίνους
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑράτων
ἐπόει, λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρωσ χολῆν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ', ἐξ αὐτῆς
σιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος εὐτέλις Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρωσ, τὸδ' ἐστίν, εἶπεν,
βαρὺ πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμον Ἄρης·
ὑπεμείδασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
βαρὺ, Φησὶν ἄρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρωσ, ἔχ' αὐτό, Φησὶν.

μς'. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι·
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς·

45. Eros' Pile.

Aphrodites Egtemage
Tog sit Jern, hvoraf han danner
Udi Dvnene paa Lemnos
Pile til de smaa Eroter.
Cypris Honning tog, den søde, 5.
For at væde Pilens Spidse,
Medens Eros blanded Galde.
Ares kom just da fra Kampen,
Og, i det han svinged Sværet,
Saae han haant til Eros' Pile. 10.
Svared Eros: "den er vægtig:
"Proov engang, og du skal føle."
Tog da Mars den Piiil, saa lille,
Medens Cypris listig smilede,
Drog et sorgfuldt Suk og sagde: 15.
"Den er tung — der har du Pilen!"
"Nei, behold den!" smilede Eros.

46. Til Eros.

Det er vanskeligt at elske,
Vanskeligt at lade være;
Vanskeligst af Alt, at elske,
Naar man ei kan Gjengjæld møde.
Fornem Stand ei Eros ændser, 5.
Ædelsind og Kløgt han trodsrer;
Guldet kun — ja det vurderes.
Gid han Pesten fik paa Halsen,
Som har først sat Priis paa Penge;
Thi ved ham er ingen Broder, 10.
Og ved ham Forældre ikke;

πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλόμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

μζ'. Εἰς γέροντα.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
Φιλῶ νέον χορευτήν.
γέρων δ', ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μὲν ἔσιν,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη'. Εἰς Διόνυσον.

Ὅ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτήν
τελέων θεὸς κατήλθεν,
ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πότον ἄξονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπάραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἴν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θηγνόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

μθ'. Εἰς δίσκον ἔχοντα
Ἄφροδίτην.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον;
Ἄρα τις μανείσα τέχνα

Kun ved ham er Mord og Kamp;
Og ved ham (det er det værste)
Gaaer en Elsker plad tilgrunde.

47. Den muntre Olding.

Jeg lider muntre Gamle,
Samt Ynglingen i Dandsen:
Men naar den Gamle dandsfer,
Af Haar han vel er gammel,
Men han er ung i Nanden.

48. Til Bacchus.

Han, som yder Kraft i Kampen,
Og forlehner Mod i Elskov,
Gjør en Dandsfer smuk ved Gildet,
Han er kommen, guddomsvaldig, 5.
Og det milde Elskovsbæger,
Drikken, som kan Sorgen stille,
Bringer han til Jordens Søner.
Vinen, som er Rankens Pøde,
Endnu stædt i Druens Fængsel,
Den bevogter han paa Træet, 10.
At, naar Wiinhøsttiden kommer,
Frie for Sygdom Alle vorde,
Friske i det skjønne Legem,
Friske i det muntre Hjerte,
Indtil Høsten atter kommer. 15.

49. Til en Discus, hvorpaa var
affbildet en Venus.

Hvo har dannet denne Vølge?
Hvilken Guddomskraft har udbredt

ἀνέχευε κῦμα δίσκη
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
ἄρα τις ὑπὲρ θαλάσσαν

ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν,
νόος ἐς θεοὺς ἀερθεῖς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
ὅσα μὴ δέμις δ' ὄρασθαι,
μόνα κῦμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ,
βρύον ὡς ὑπερθε θευκὸν
ἀπαλοχρόους γαλήνας,
δέμας ἐς πλόον φέρουσα,
ρόδιον πάροιδεν ἔλκει.
ρόδεων δ' ὑπερθε μαζῶν,
ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὡς ἰοῖς ἐλιχθὲν,
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρω δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφίσι χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
"Ἐρως, "Ἴμερος, γελῶντες"
χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ν'. Ἐπιλήνιος ὠδή.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυ
ταλάροις φέροντες ἄνδρες

Woven her paa denne Discus
Over Rygningen af Havet?
Hvilken Mand, med Kraft som
Guders, 5.

Dannet har paa Søens Glade
Svævende den blide Cypriis,
Selve Guders Stammemoder?
Nøgen har han formet hende,
Og, hvad Pict ei bør skee, 10.
Dakked han med Havets Vølge.

See hun svæver ind mod Stranden,
Lig den hvide Blomst ved Søen,
Over Havets milde Glade;
Og, med Legemet i Havet, 15.

Woven selv hun skyder fra sig.
Over Varmens fine Rødme,
Neden for den bløde Nakke,
Skjære sig de store Bølger.
Som en Lilje, tæt omslynget 20.

Af Violer, skinner Cypriis
I de stille Woverss Jure.
Over Sølvfladen ride
Lystigt paa Delfinier, muntre,
Himeros og Eros sammen, 25.

Smilende ad Støvet's Planer.
Chor af Fiske, som sig bugte,
Voldtigere frem i Bølgen,
Gjæglende omkring Cythere,
Hvor hun svømmer hen og smiler. 30.

50. Wiinhøstfang.

Nu den dunkelforte Druer
Væres udi Kurv paa Skuldren

μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
σαφυλὴν, λύντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὄρωντες
νεὸν ἐς ζέοντα Βάκχον,
ὅν ὅταν πῆγ γεραῖος,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
πολιάς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἔλυσθεις,
ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σιειρῶν ὑπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
προδότιν γάμων γενέσθαι.
ὁ δὲ μὴ λόγισι πείθων,
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἅπαντα παίξει.

να'. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τὸ τέρεν'
οὐν ἐταίρα δεῖ μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν χάρισμα,
Χάρισίν τ' ἀγαλμ' ἐν ὄραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

Alf de unge Mand og Qvinder.
Disse man i Persen ryster,
Hvor kun Mand alene træde 5.
Druen, for at løse Vinen;
Under Vifaldslarm til Guden,
Lyde høit de Wiinhøstfange,
Mens de see den unge Bacchus
Kraftigt bruse udi Fadet. 10.
Maar en Olding nyder denne,
Maac hans svage Fædder dandse,
Mens de hvide Lokker bæve.

—	—	—	—	
—	—	—	—	15.
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	20.
—	—	—	—	
—	—	—	—	

51. Til Rosen.

Waaren med de smukke Kraandse,
Og den Rose væn jeg synger:
Ovæde vil jeg med min Pige.
Eod den er, som Guders Mande,
Den er Støvet's Fryd og Glæde. 5.
I den hulde Waar den pryder
Blomstersmykkede Eroter.
Aphrodite leger med den,

τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 χαρίεν Φυτὸν τε Μουσῶν.
 γλυκὸ καὶ ποιοῦντι πείραν
 ἐν ἀκανθίναις ἀταρπῶσι·
 γλυκὸ δ' αὖ λαβόντι δάλπειν
 μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
 προσάγουτ' Ἐρωτος ἄνδρος.
 ὡς σοφῶ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
 θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις δ' ἑορταῖς.
 τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
 ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι·
 ῥοδόχρους δὲ καὶ Ἀφροδίτα
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 τόδε καὶ νόσοισιν ἀρκεῖ,
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔσχευ ὁδμήν.
 φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν.
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
 δεδρωσμένην Κυθήρην
 ἐλόχευε Πόντος ἀφρῶ,
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
 κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 φροβερὴν θεῶν Ὀλύμπῳ,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγνητῶν
 νέον ἔρνος ἤνθισε Χθῶν,
 πολυδαίδαλον λόχευμα·
 μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
 ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν

Og, som Musens Yndlingsplante,
 Er den kjær for hver en Digter. 10.
 Sød den er for den, som sagte
 Plukker den paa Tornestien:
 Sød den er for den, som gnider
 Lempeligt dens Blad i Haanden:
 Sød er Lugt af Erosblomsten. 15.
 Hvor dens milde Glæds er herlig
 I det muntre Lag, om Wordet,
 Ved den glade Bacchi Feste!
 Hvad er til foruden Roser?
 eos er jo rosenfingeret, ——— 20.
 Nymphens Hals har Rosenkimmer,
 Cypris er, saa sigte Digtre,
 Skjær i Huden, som en Rose.
 Udi Sygdom kan den hjælpe,
 Om de Døde kan den værne: 25.
 Trodsig selv mod Tidens Vælde,
 Skjøn endogsaa i sin Alder,
 Ungdomsdusten den beholder.
 Lad os synge om dens Fødsel!
 Dengang fra de dunkle Bølger 30.
 Pontus avled frem af Skummet
 Den med Dug bedækte Cypris;
 Dengang Zeus Olympen viste,
 Født af Panden, Skrækjudinden
 Pallas, Krigenes vilde Guddom: 35.
 See! da lod til smukke Roser
 Jorden unge Spirer vore,
 Alle Blomsters Mæsterstykke.
 Himmelsguderne i Skare
 Drypped Nectar ned i Rosen, 40.
 Da den fødtes; og befæled

ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτὸν ἀμβροτον Λυαίου.

νβ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὄμιλον
 ἔσορῶ, πάρεσιν ἦβα.
 τότε δὴ, τότε' ἐς χορείην
 ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
 περίμεινόν με, Κυβήβα,
 παράδος, θέλω σέφρασθαι.
 πολὺν ἐκάς δὲ γῆρας·
 νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δὲ μοί τις
 φερέτω ῥοὰν ὀπάρης,
 ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν,
 δεδαηκός μὲν εἶπεῖν,
 δεδαηκός δὲ πίνειν,
 χαριέντως τε μανῆναι.

νγ'. Εἰς ἐρῶντας.

Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι
 πυρὸς χάραγμα' ἔχουσιν,
 καὶ Παρθίους τις ἀνδρας
 ἐγνώρισεν τιάραις·
 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
 ἴδῶν ἐπίσταμ' εὐθύς.
 ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

νδ'.

Πολλοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 κρέταφοι, κάρη δὲ λευκάν·

Alf en Torn den evig unge
 Bacchi Guddomsblomst at skyde.

Σ 52. Digteren til sig selv.

Naar jeg seer de Unges Skare,
 Er jeg selv, som Ung, tilstede,
 Og ihast til deres Dandsse
 Saaer jeg Vinger, skjøndt en Olding.
 Bliv, Cybebe! ved min Side! 5.
 Ræk mig Alt, jeg vil bekrandses.
 Vort med dig, graasældig Alder!
 Ung jeg vil blandt Unge dandsse.
 Vil nu Een mig række Bædsse,
 Som man saacr af Bacchusfrugten: 10.
 See man skal en Oldings Styrke,
 Som har grundigt lært at digte,
 Som har grundigt lært at drikke,
 Og paa lystig Wiis kan sværme.

53. Sang til de Elskende.

Den Ganger har paa Boven
 Et Mærke, brændt ved Ilden:
 En Parthermand erkjendes
 Flux paa sin spidse Huc.
 Men jeg forstaaer at kjende 5.
 Blot ved et Blik en Elsker —
 Et Mærke, ganske lidet,
 Mig røber flux hans Hjerte.

54. Digteren til sig selv.

Graa er alt min Tinding vorden,
 Sølvethvid er alt min Jæse:

χαρίεσσα δ' οὐκ ἔσ' ἤβη
 πάρα γηραλέοι δ' ὀδόντες·
 γλυκεροῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
 βίотου χρόνος λείπεται.
 διὰ ταῦτ' ἀνασαλύξω
 Φαμά, Τάρταρον δεδοικώς.
 Αἶδεω γάρ ἐσι δεινὸς
 μυχθὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
 κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
 καταβάντι μὴ ἴναβῆναι.

νε΄.

"Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ᾧ παῖ,
 μελίβην, ὅπως ἄμυσιν
 προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
 κυάθους, ὡς ἀνυβριεῖ
 ἀναδείων βασσαρήσω.
 ἄγε δῶτε, μηκέδ' οὔτω
 πατάγω τὸ κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιμ παρ' οἴνω
 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοισι.

νε΄.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρδον
 μέλομαι βρούντα μίτραϊς
 πολυανθέμοις, αἰείδων.
 ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης·
 ὅδε καὶ βροτοῦς δαμάζει.

Hver en Tand affældig sidder ;
 Thi min Ungdomsbaar er svunden ;
 Og af Livet selv, det søde , 5.
 Er der kun en Nest tilbage.
 Hyppigt maa jeg derfor sukke ;
 Thi for Tartarus jeg gyser.
 Orci Dyb er saare rædsomt ,
 Og vor Nedgang til den qualfuld : 10.
 Den, som eengang did er vandret ,
 Kommer aldrig meer tilbage.

55. Opmuntring til at drikke.

Nu, min Dreng! nu maa du bringe
 En Pokal, at jeg kan drikke
 Ket tilbunds. Af Vand ti Øser,
 Men af Minen fem du helde,
 At jeg vel kan lystig vorde, 5.
 Men foruden Frækhed sværme.
 Giv Pokalen hid, dog ikke
 Under Larm og rædsom Skrigen
 Vilde vi, paa Scythers Maade,
 Nyde Winen, men i munter 10.
 Hymnesang lovprise Bacchus.

56. Til Eros.

Elskovs Gud, den milde Eros,
 Tat behængt med Blomsterkrandse,
 Vil i Qvad jeg nu besyngte ;
 Han er alle Gunders Herre,
 Og har Valde over Støvet. 5.

13'.

Γουνοῦμαί σ', ἔλαφῆβόλε,
 ξανθῆ παῖ Διὸς, ἀγρίων
 δέσποιν', Ἄρτεμι, θήρων.
 ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
 δίνησι, θρασυκαρδίων
 ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
 χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολιήτας.

14'.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δὴ με
 λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
 νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
 μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
 ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι
 τὸν χαλινὸν ἐμβάλοισι
 ἡνίας δ' ἔχων εὐρέφοισι
 ἀμφὶ τέρματα ὄρομου.
 νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι,
 κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
 δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρην
 οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

57. Til Artemis.

Dig anraabe vi, Hjortenes
 Kammer, mægtig blandt Dyrene,
 Zeus' guldhaarede Datter!
 Til Lethaus, som hvirvler dybt,
 Kom nu, for at du naaderig
 Kan besæue de djærve Mænds
 Hjemstavn; neppe tildeler du
 Blot Uværdige Vistand.

58.

—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	5.
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	
—	—	—	—	10.
—	—	—	—	

Numærkninger til Anacreons Ode.

I. Denne Ode fandtes i Stephani Codex at staae foran, og jeg seer ikke, hvorfor Mehlhorn (paa Palatinercodexens Auctoritet) kaster den tilbage i Midten af Samlingen, da den just indeholder en Prolog til det Øvrige. Ideen ligner Dvids i Indledningen til Libri Amorum, med den ringe Forskjæl, at den romerske Digter giver Cupido Skyld for det, som A. tillægger Lyren. Efter som A. ikke vel kan tale om tragisk Digtning, staaer Cadmus paa samme Maade som Uriden istedetfor ethvert brugbart Stof for en objectiv Digter.

3. Om Dpfinderen af Barbiton (us-um) er man saa uenig, at dens Indførelse tillægges hos Athenæus (175 Casaub.) selve A. Rimeligviis er det hele Musikbasen, samt de meest brugte Instrumenter, kommen fra Thracien; hvilket Neanthes hos samme Athenæus troer at kunne bevise af de barbariske Navne, som man tildelede de fleste Instrumenter; *σαμβύκη*, *βάγβιτος*, *μάγαdis*. *Βάγβιτος* kalder Peshchius *είδος κιθάρας*, og gjør den synonym med Lyren.

II. 1. Den mellemste Stabelse i *μέγαρα* er oprindelig lang (Euripid. Bacchæ 919. Lithica 238) og blev derfor af de tidligere Epiker udbragen til *μεγάρα*.

7. Det er nok ikke let, at tillægge Striden om Betydningen af *Φρόνημα*. Stephanus (og ham følge Brunck og Schneider) gjør det til prudentia; Barnes og Baxter til virtus bellica; Fischer forener begge Betydninger; Hefkin og Moebius forstaae det som animi celsitudo. Mig er det altid forekommet, som om det udtrykte *σεμνότης*, gravitas, Betænkksomhed, modsat temeritas.

8. Pauw savner her et fuldstændigt fysisk Register, for Exempel Noget om Ravens List, o. s. v.; men Schneider mener, at han kunde ligesaa godt savne sig selv i Fortegnelsen af Gale i den 3te Ode. — Det undrer mig, at baade Schneider og Mehlhorn kunne taale den matte Læsemaade *γυναιξίν δ' α' ε'τ' ε'ίχεν*. — hvilken ogsaa Boisfonade har, men som jeg saavel i dette, som i det næste Vers har forladt. Den giver en kummerlig Mening, ihvorledes man end vender den; enten man saa med Stephanus underforstaaer *δύναι Φρόνημα* (∵ han kunde ikke give Spinbesiden Betænkksomhed, efter som Sværdsiden allerede havde faaet den),

eller man med Schneider vil lægge ἔτι til Φρόνημα. Bedre altsaa at sætte, som Hestiu, Spørgsmaalstegn baade efter εἶχεν og efter δίδωσι, især da det sidste Spørgsmaal jo meget naturligt forudsætter et andet, som er gaaet forud.

III. Denne Døes Ækjonhed har Degen (über die Philosophie d. A. 34—44) udviklet paa hele 10 Sider, og selve Corn. Pauw, som just intet godt Die har til vore Anacreontea, finder den at være mellita et vere elegans.

1. Μεσονυκτίοις er, som Lexicographerne bemærke, et aldeles poetisk Ord. Attikerne bruge ellers μεσούσης νυκτός.

3. Bootes α: Arctophylax (Ἀρκτόφυλαξ, τόν ὅ' ἀνδρες ἐπικλείουσι Βωώτην: som det hedder i Arati Phænomena 92) er en klar Stjerne ved Bjørnen.

7. ὄχῆς troer Salmasius (til Solin. 636) at være ῥόπτρον α: en Hammer, hvormed man bankede paa Døren; men derimod mener Peerikamp, at det er en Rem, som hængte udenfor Døren, som en Art Klokkestreng. Fischer troer endog, at denne Omstændighed tyder hen paa en uheldig Efterligner af Homer (Odys. XXI, 47 cfr. Theocr. XXIV, 49), hos hvem Slaaen (obex, repagulum, pessulus) sab indendør, og paa hvilken Amor altsaa ikke udenfra kunde banke. Jeg tænker, at Sligt er Spidsfindighed, og at Digteren har brugt ὄχεις θυρέων istedetfor θύρας. — Κόπτειν α: ἀράσσειν, κρᾶειν, φοφείν.

26. βλάβεται α: βλάπτεται. — οἴστρος α: μύωψ, tabanus, asilus.

29. Af καχάζω dannes cachinnor, eftersom det ofte skeer, at α i Obergangen til Latinen bliver til i, saasom μηχανή, machina, τρουάνη, trutina, κάναςτρον, canistrum.

IV. 2. Lotus forekommer baade som Urt og som Træ. Som hiin er det Lotuskløver (Steinklee; Virgil. Georgic. III. 394); men som dette forskellige Arter frugt bærende Træer, især Rhamnus Lotus α: Zizyphus (Jujube) med Frugter, saa søde, som Dabter.

5. Om den ægyptiske Sumpvært Papyrus — som dog ogsaa fandtes ved Syracusa, efter Plinii udsigende XIII, 11 — og som brugtes til forskellige Arter Løis Forsærdigelse, har Grev Caylus en fuldstændig Undersøgelse i sine Abhandl. zur Kunst u. Litterat. I. p. 214. Just paa hiin anførte Grund er det ikke fornødent at gjøre Forsk. til en Ægypter, som Dorville (i Vannus critica 243) troer, at have Grund til at formene. Paa dette Sted sigtes naturligviis til den indre og finere Hud af denne Plante, som brugtes af de Gamle, foruden til Andet, ogsaa især til Baand.

8. κυλισθείς henføres bedst til τροχός.

11. 12. Disse χοαί α: θυσαί, som anstillebes med Melk, Mlie, Wiin, Honning — ja stundom frembødes under Form af Kager, som i Æschyli Choephor. 90 — forekomme hyppigen, og offredes gjerne

paa de Dødes Grave til manes og dii inferi. Steberne findes hos Kirchmann de funcribus veterum Romanor. IV. c. 2.

16. Vil man under Et oversee den hele Samling af critiske Formeninger, Gissninger og Corrupteler til dette Sted, da tilbyder Mæthorn sin Tjeneste. Jeg har fulgt Brunckes πῶλον ἐκέισε δει μ' ἀπελαθεῖν.

V. 13. σῆκός forklarer Hesychius: 1) μάνδρα, ovile, 2) ναός templum, 3) ἐντότερος τῷ ἱερῷ τόπος. Tøvrigt maae denne og den følgende Dde finde sig i, af Wolper at kaldes ob sensus tenuitatem (!) et metri pravitatem Anacreonte indignissimæ.

VI. 7. χλιδανόσφυρος ο: εὐσφυρος, καλλίσφυρος — Hesiodi λευκόσφυρος; altsaa efter Reglen pars pro toto, καλή. Tøvrigt mærker man let, at Dverfkriften κῶμος — et Indbegreb af Sang, Dands, Lyshighed, ja endog Drukkenskab — hidrører fra en Grammas tikker; hvorhos jeg troer, at Digtet er beregnet paa en Bacchusfest, hvor Pigerne danser til Gudens Ære. Da Dverfkriften κῶμος er saa almindelig, har jeg ikke fulgt Boissonade, som efter Baxter og Barnes har ἐρωτικόν.

4. ὑπό (XXXIX, 24. XLII. 16) er bekjendt nok i Betydningen af ad, paa hvilken Brug Gravius (lection. Hesiodd. 95) har samlet Exempler. Derfor kunde rigtignok Barnes have sparet sig sin Bemærkning: ὑπό, quod in editiore loco sederet tibicen, som skaffer ham den Gjenbemærkning af Schneider, at han maa have abstraheret denne Stedsfordeling i et engelst Dhius. Jeg mener derfor, at det er en Latiniemus, naar Lucian i Prometheus §. 6. siger ἐν ῥυθμῷ βραίνειν πρὸς αὐλόν, da Grækerne sige ὑπ' αὐλῷ eller ὑπ' αὐλῷ.

10. πηκτίς (μάγαδης) synes at have hørt til de mangeskrængede Instrumenter (πολύχορδα ἢ πολυαζμόνια). Man angiver 20 Strænge (Athenæus XIV. 9); og dette er rimeligt nok, da den ellers ikke vilde have haft Kraft til at antyde den rigtige Tact v.d en Fæst, som denne, hvor Mangden var baade stor og sværmende.

VII. 1. Hvorfor en Φηακινθία? "Fordi denne Blomst var indviet til Cupido", svarer man og viser hen til Horaz (Ob. III. 10. 14), hvor intet Mærke findes. Jeg tænker derimod, at den smukke, lille Cupido ikke kunde have nogen mere passende Stav, end en Φηακινθίσταγγel; thi han kom jo ikke frem som en Podagrif (χαλεπῶς βραδίρων er en yderst slet Ekssemaade), men som en Iethenslyvende, bevinget Gud.

4. ἄναυρος have Nogle gjort til Navnet paa en Flod, og ledt om den, snart i Phrygien, snart i Thessalien. Men hverken Strabo, Ptolomæus, Stephanus eller Mela kjende nogen saadan Flod, og derfor bør man følge Scholiasten til Apollonius Rhodius til I. 9, som siger ἄναυροι, οἱ ἐξ ὑετῶν συνεισμένοι ποταμοί. Dog troer jeg,

at man paa samme Tid ikke saa ganske bør oversee, hvad F. Wossius har om Erica, som Datter af Anaurusfloden, og hans Forklaring deraf, i hans egen Udgave af Catull, Pag. 232.

9. *σειων* antyder ikke her, som Pterikamp naragtigen nok paa-
staer, at Amor ryster med sit eget Hoved, og baster med Vingen af
Harne, fordi Anacreon ikke vil bruge Venene; eftersom *σειειν* er *ὑπιζειν*,
ἀναψύχειν ∴ han tjoledede min Pande og sagde o. s. v.

VIII. 2. *ἀλιπόρφουρα* ∴ *ἀλιθργῆ ἐκ θαλασσίας πορφύρας*, in-
fectum succo conchæ marinæ. — *τάπησι, ποικίλοις σρώμασιν*, Uldma-
dragter, som ere farvede med Purpur. cf. Cicero's Philippic. II. 27.

3. *γεγαυμένος, χαίρων, εὐφραϊνόμενος*. Dog synes Ordet
meest at bruges om den, ved Vinen bevirkede, Glæde, eftersom i det
mindste *γάμος* forefindes som eensbetydende med *οἶνος*. Mesthorn troer,
at begge Versene (2 og 3) bør udkastes som slæbende, af den meget be-
synderlige Grund, at det af ham opførte Strophesystem ikke derved skal
modbevises. Forkastes nemlig disse tvende Vers, faaer man rigtignok
tre Stanzer ud, hver paa fire Vers; men det er dog uforvarsligt, at
udslette Vers, som ere smukke, høre til Idæens Gang, samt findes i
alle Codices, blot for at drive en Anskuelsesmaade igjennem, der burde
vise sin Rigtighed just derved, at den var almeengjeldende og ikke be-
høvede slige voldsomme Operationer, for at holde sig.

13. Dette hele særdeles smukke Natstykke synes mig at have
Eiighed med Martials dybtsofte (I. 72):

Naviās Skaal vil jeg drikke med sex, og Justina's med syv Glas;

Lyca's i fire, med fem Lyde's, og Ida's i tre:

Alt som jeg skjenker Kalernerer i, vil jeg nævne min Pige;

Kommer da Ungen — nu vel! kom da, du ventlige Søvn!

Eigeledes synes Oven mig at have nogen Eiighed med Sapphos beilige
Fragment hos Pseudhæstio, med sin vemodige Slutningstlinie *ἐγὼ δὲ
μόνα καθεύδω*.

IX. Angaaende Fork. til denne Dde, som Alle have været
enige om at tillægge den største Roes (Namlers Bateau II. 41. Her-
der über die neuere deut. Litt. II. 343), har man været noget uenig.
Pauw, og, hvad der især har forundret mig, understøttet af Schneider,
forkaster den som Æ Arbeide paa den lustige Grund, at A. selv bliver
roest i Digtets 12te Vers. Saaofold veed jeg ikke, hvad man skal sige
om Oderne II, xx, III, xxx. hos Horaz, eller om den næsten altfor be-
fædne Virgils Ytringer om sig selv i Nilus- og Euryalus- Epifoden.
Følgestutningen af *πέτασθαι*, som af yngre Alder end *πέτεσθαι*, kan dog
neppe tillægges betydelig Kraft, især da *πέτεσθαι* forekommer (21de V.)
i Stephani Codex; og hvad Uoverensstemmelsen mellem *ἐλευθέρη* og
λαλιέραν angaaer, da maa man dog erindre sig, hvormegret af slige
Discrepanzer gaaer paa librariorum Regning. Disles Forvansninger

Kan man jo endog deraf indsee, at de stundom med en roseværdig Engelsk-
 stielighed — men som de desværre ikke altid iagttage — skrive i Soberen
 α over η, og η over α. Desuden turde denne Selvroes, om man endelig
 vil tage Forargelse af den, ikke være ilde indlagt i Quens Character,
 som just ved sin stolte Maade at gaae paa synes at understøtte den;
 ligesom man overhovedet bør erindre sig, at Digtet jo er en Samtale
 mellem Duen og en Fremmed (maaskee Bathyllus), hvilket ogsaa
 kan bidrage til at bortrydde denne formeentlige Anstødssteen.

6. Vil Nogen see, hvorledes dette lidet Vers har været i
 Criticorum Hænder, da efterslaae man Fischer, hvor Citere af flige
 Apparater finde 17 forskjellige Lesemaader. Naaget δέ er kastet til Enden
 af Verset — hvilket ikke godt kan forsvares med, at δέ i længere Perioder
 ofte sættes efter to eller flere Ord — synes Bruncks τὴς εἶ; τί σοι μέλει
 δέ; at være det klogeste.

27. αὐτός staaer hos Attikerne istedet for Herren eller Høf-
 bonden selv. Forresten har man troet om Bathyllus i denne Dde, at
 det er et Diminutiv af Bathycles, omtrent som Latincernes homullus
 af homo, lenullus af leno; men isaafald maatte det vel blive Βαθύλος.

30. Nogle læse χορεύω, i Betydning af "jeg pleier at dans",
 hvilket αν, lagt til Præsentia, antyder; men Grævius har i lection.
 Hesiod. til det 185 V. i Erga viist, at ogsaa Futurum har ofte Betyd-
 ning af Vane eller Vebdarenhed s. Gr. B. 174 i Aristophans Plutus;
 derfor kan man ogsaa læse χορεύσω.

31. Regnier er en herlig Parodie paa de selvskabte Critici,
 naar han emenderer dette Vers paa følgende smagfulde Maade: καὶ
 δεσπότην Ἀνακρέ || Οὐτα πτεροῖς καλύψω; men at Nehhorn er meget
 klogere, som vil jage 31 og 32 ud, blot for at faae sin Strophebygning
 ud, skal jeg ikke kunne sige.

X. Man maa erindre sig, at det ikke faldt i Enhvers Lod,
 at kunne gie Gudebilleder af kostbare Metaller, og at det derfor var na-
 turligt, at man kom Andagten til Hjælp, ved at danne bestige af Bor.
 Ja i Athenen havde man Folk (ναοποιοί), der gjorde saavel disse, som
 tilhørende smaa Capeller af Træ, ja rimeligviis ogsaa af Bor. Den
 høie Priis, som græske Malere ansatte for deres Arbeide, var vel
 ogsaa Skyld i, at man i Rom saa hyppigt lod sig peusfere i Bor,
 istedetfor afcontrafeie i Materie.

5. Om den hyppige Afværling med ευ og υ i Verser handler
 Lobek til Phrynichus 726. Dog synes τὸ τυχερὸν at være mere i Brug
 hos de bedre Skribenter end τὸ τευχρὸν. Cfr. Iliad. II. 155.
 Od. IV. 212.

6. Enkelte Navne, som hentes fra Lande, gaae i Verser over
 til ἴζειν, som Περγίς, Περγίσειν; andre til ἰαζειν, som Αἰγύπτιος, Βοιω-
 τία; andre forekomme under begge Former, sem Λυδία, λυδιάζειν og

Kan man jo endog deraf indsee, at de skundom med en roesværdig Ængstelig-
 heds — men som de desværre ikke altid iagttage — skrive i Codexen
 α over η , og η over α . Deuden turde denne Selvros, om man endelig
 vil tage Forargelse af den, ikke være ilde indlagt i Quens Character,
 som just ved sin stolte Maade at gaae paa synes at understøtte den;
 ligesom man overhovedet bør erindre sig, at Digtet jo er en Samtale
 mellem Duen og en Fremmed (maaffee Bathyllus), hvilket ogsaa
 kan bidrage til at bortrydde denne formeentlige Anstødssteen.

6. Vil Nogen see, hvorledes dette libet Vers har været i
 Criticorum Hænder, da efterlaae man Fischer, hvor Elskere af slige
 Apparater finde 17 forskjellige Væsm.aaeder. Uagtet $\delta\acute{\epsilon}$ er fastet til Enden
 af Verset — hvilket ikke godt kan forsvares med, at $\delta\acute{\epsilon}$ i længere Perioder
 ofte sættes efter to eller flere Ord — synes Bruncks $\tau\acute{\iota}\varsigma\ \epsilon\acute{\iota}$; $\tau\acute{\iota}\ \sigma\omicron\iota\ \mu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$
 $\delta\acute{\epsilon}$; at være det klogeste.

27. $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$ skaer hos Attikerne istedetfor Herren eller Høsbonden selv.
 Forresten har man troet om Bathyllus i denne Dde, at det er et Diminutiv af Bathycles, omtrent som Latincnes homullus af homo,
 lenullus af leno; men isaafald maatte det vel blive Βαθύλος.

30. Nogle læse $\chi\omicron\rho\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\omega$, i Betydning af "jeg pleier at danser",
 hvilket $\acute{\alpha}\nu$, lagt til Præsentia, antyder; men Grævius har i lection.
 Hesiod. til det 185 V. i Erga viist, at ogsaa Futurum har ofte Betydning
 af Vane eller Vedvarende s. Gr. B. 174 i Aristophans Plutus; derfor kan man ogsaa læse $\chi\omicron\rho\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\omega$.

31. Regnier er en herlig Parodie paa de selvskabte Critici, naat han emenderer dette Vers paa følgende smagsfulde Maade: $\chi\omicron\theta\acute{\iota}$
 $\delta\epsilon\sigma\acute{\rho}\omicron\tau\eta\nu\ \acute{\alpha}\nu\alpha\kappa\rho\acute{\epsilon}$ || $\omicron\nu\tau\alpha\ \pi\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\varsigma\ \kappa\alpha\lambda\upsilon\psi\omega$; men at Meihorn er meget
 klogere, som vil jage 31 og 32 ud, blot for at faae sin Strophebygning
 ud, skal jeg ikke kunne sige.

X. Man maa erindre sig, at det ikke faldt i Enhvers Lod, at kunne gie
 Gudebilleder af kostbare Metaller, og at det derfor var naturligt, at man kom
 Andagten til Hjælp, ved at banne deslige af Wor. Ja i Athenen havde man
 Gølk ($\nu\alpha\sigma\pi\omicron\iota\omicron\iota$), der gjorde saavel disse, som tilhørende smaae Capeller af Træ,
 ja rimeligviis ogsaa af Wor. Den høie Priis, som græske Malere ansatte for
 deres Arbeide, var vel ogsaa Skyld i, at man i Rom saa hyppigt lod sig
 vuselere i Wor, istedetfor afcontrafeie i Materie.

5. Om den hyppige Afveertling med $\epsilon\upsilon$ og υ i Verser handler
 Eobert til Phrynichus 726. Dog synes $\tau\acute{o}\ \tau\upsilon\chi\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\nu$ at være mere i Brug
 hos de bedre Skribenter end $\tau\acute{o}\ \tau\epsilon\upsilon\chi\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\nu$. Cfr. Iliad. II. 155. 3
 Od. IV. 212.

6. Enkelte Navne, som hentes fra Lande, gaae i Verser over til
 $\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, som $\Pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota\varsigma$, $\Pi\epsilon\rho\acute{\sigma}\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$; andre til $\acute{\iota}\alpha\zeta\epsilon\iota\nu$, som Αἰγύπτιος , Βοιωτία ;
 andre forekomme under begge Former, som Λυδία , $\text{λυδίαζ\acute{\iota}\epsilon\iota\nu}$ og

λοδίζειν. Da imidlertid hos Theocrit (XV., 93) bruges δωρίζειν, for dorice loqui, og συρίζειν for syrice loqui, troer Mehlhorn, at det ikke er uden Analogie med Sproget, at δωριάζειν betyder, at han ikke ganske δωρίζει, men har kun en Deint deraf, og at det derfor er urigtigt af Pauw og Barnes, at pakke saa mange, selvformede, Dorismer ind i Dben som ἐμμι, συνοικῆν, καροτέχνας, ὀππόσω κ.τ.λ. Schneider troer ogsaa, at Digteren har tænkt sig en ubannet Attiker, som lod en lille Dorismus løbe med i sit Sprog. Alligevel har jeg deri fulgt Boissonade.

15. En Drachme regnes vel bedst som $\frac{1}{100}$ Mine, og den $\frac{1}{10}$ Talent. At iøvigt Mehlhorn i denne Stanze, som han kalder det, kommer til at faae et Vers for meget, forvirrer ham ikke; thi eet maa ha gjerne bøde, og dertil udkaares det gde; fordi, efter hans Sigende, sententia est inepta (!), et stropharum ratio hoc importuno versu turbata est. — παντορέκτης udtæde Nogle af ὀρέγομαι (omnium appetens); men i Analogie med καταρέκτης, som af Pelysius forklæres δρατήριος, ὀρημητικός, kan det ogsaa betyde omnia efficiens.

XI. 3. ἔσοπτρον, skjønt et mere sjældent Ord, bruges ligesaa vel som κατόπτρον (Æschyl. Agamemn. 839 Pors.) og ἔνοπτρον (Euripid. Hecub. 913 Pors.). Iøvrigt handler Spanheim til Callimachus (Hymne til Pallas v. 17, 21. p. 544, 48-49) om de Gamles Speite, som vare gjerne af slebne Guld-, Sølv- eller Kobber-Plader, skjønt ogsaa af Glas.

9. Ligefom Latinerne — især de tidligere — bruge quanto eller quo for quanto magis, quo magis, saaledes er her udeladt τούτω foran μάλλον, ligesom ogsaa μάλλον mangler efter ὄσω.

11. Udtryk som τὰ τῆς εἰρήνης for εἰρήνη (Demosth. pro Corona c. 8), τὰ τῆς ὄρας for ὄρα (Ælian. Var. Histor. XII. 1) ere hyppige, idet Artiklen i Neutr. Plur. forbunden med et Substantiv i Genitiv staaer istedetfor Subst. Nominat. Dog kan jeg ikke antage, at Exemplet τὰ Γύγω i 15de Dbe hører herunder, uagtet man vil paastaae det.

XII. 6. Historien om Tereus, Thraciens Konge (gift med Procne, den Attiske Konge Pandions Datter), som skjændede sin Svingerinde Philomele, er bekjendt, og udførligen behandlet af Ovid i Metam. VI, 426 sqq. Dog fortælles den paa forskjellige Maader, og A. synes her at have afserget fra Ovid.

XIII. En besynderlig Uenighed hersker mellem Fortolkerne paa dette Sted, idet Nogle sige, at det var Attis og ikke Cybele, som blev vanvittig; Andre, at det var Cybele og ikke Attis. Men af talrige Steder (Theocrit XX, 40., Lucians 12te Subdialog, Catulls 63de Digt og Ovids Fasti IV, 223) seer man jo tydeligen, at det var den forelskede, men forsmaaede, Cybele, som rasede. Bentleis βώσαν turde derfor ikke vare ilde, endskjønt jeg har fulgt Boissonade. — I andet Vers har jeg

fulgt Bentleis Forklaring af *ἡμιθῆλος* — uagtet det jo et noksom bekendt, at Attis evirerede sig, da han betraadte hendes Lund — at det betyder en spado, med sine Fruentimmerlemmer, omtrent som Aufonii: dum dubitat natura, marem faceretne puellam, || factus es, o pulcher! pæne puella puer. — Clarus — hvoraf Apollo kaldes Clarius — laa ved Cotophon i Jonien, i hvis Nærhed løb en Kilde, hvoraf Præsterne troedes at blive begejstrede (*Æneid.* III, 360., *Taciti Annal.* II, 54). Kildens Historie findes hos Olearius til *Philostrati vita Apollonii IV*, c. 1 pag. 140, ligesom *Jamblichus* (*de mysteriis Egypt. sect.* III, xi, 72) angiver Grunden til Kildens miraculeuse Virkning.

XIV. Godt er det, at man dog eengang støder paa et Digt, om hvilket selv de strengeste Critiker, der med despotisk Myndighed udparellere en Digtets poetiske Eiendom til saa Mange, at den oprindelige Eier beholder det mindste tilbage, maae tilstaae, at det formedelst de fløjne Ibcer, sikke Metrum, og ægte joniske Dialect, tilhører ganske Anacreon.

XV. Saa heldigt gaar det derimod ikke med denne Dde. Ikke at tale om, at Pauw, der ikke kan finde sig i, at Digteten vil salve sit Skjæg, og som paa den Grund heller vil tildele Dden til en Klosterbroder, qui barbam curabat bene, saa har man især taget megen Forargelse af første Vers, hvor Syges staaer som Rigdoms Repræsentant, da man, som de sige, burde vente sig Croesus. Virkelig en fortræffelig Slutning! Just fordi Anacreon lever under Croesus — men Digtet kan jo være forfattet baade i Athenen og paa Samos — saa bør han nødvendigvis anføre just ham! Hvorfor da ikke ogsaa den af Croesi Formand, som vi af Herodot vide, var yderst splendid mod Delphi, og om hvem der jo fortælles, at han, just paa Grund af sine Rigdomme, forespurgte Oraclet, om noget Mennecke var saa lykkeligt, som han. Uheldigvis kommer nu den Omstændighed til, at *Plutarch* (*περὶ εὐδουμίας* Vol. X. pag. 14. ed. Hutten) har opbevaret et Fragment af *Archilochus*, som har nogen Lighed med vort Digt; og altsaa, flutter man (uden at erindre sig, at den almindelige Idee "Jeg spørger ei om Gode og Guld, naar jeg er veltidsfreds" maa klinge eensartet hos Enhver, især naar den skal udføres i 4 à 6 korte Vers), er Dden ikke af Anacreon, men i det høieste en Senerees Efterligning af *Archilochus*! Ja ikke uden Grund maa man her tænke paa *Lesings* (*Laocoon* 93): "Was sollen wir mit dergleichen Erläuterungen, die aus der klarsten Stelle den Dichter verdrängen, um eine frostige Nachahmung durchschimmern zu lassen?" At *Mehhorn* antager meget af den for uagte, forsaavidt som Et og Andet strider mod hans *Strophebygning*, var let at formode. Som et løiertigt Beviis paa, at mangan *Commentator* staaer i den besynderlige Formening, at Intet kan være håndtes i en Digtets Liv, uden just det, vi have Kundskab om, og at vi af disse saa Data kunne drage følgerige Slutninger, tjener, at

Barnes — som forresten Iader *U.* beholde sin Dde — bestemmer os endog den Anledning, i hvilken *U.* digtede vor Sang, nemlig dengang han fik de fortrivselde fem Talenter af Polycrates, som holdt ham vaagen den ubslagne Nat. Hvor han er vel underrettet!

3. Jeg følger Stephani *χρυσός* istedetfor Boissonades *ζῆλος*.

XVI. Ved *αὐτὰν Φρυγῶν* forstaaes Trojanerkrigen, ligesom Theben (*Θήβη* og *Θήβαι*) nævnes istedetfor Debips Sønners Successionskrig. — *άλώσεις* passive for *αἷς ἐγὼ ἐάλων*.

XVII. *τορεύειν* (cælare) er at udarbejde Metaller i ophøiet Arbejde. At forresten Digteren, ved at omtale Vulcan, som den der skal danne hans Bager, har virkelig tænkt paa Iliadens Kunstruening, vise især det 7de og 8de Vers, som peges hen til den Homeriske Skjoldbeskrivelse.

14. 15. Jeg indseer aldeles ikke, hvorfor man har villet udelade disse tvende Vers, som fuldstændiggjøre Biinhøstens Beskrivelse, især da de dog findes i den Vaticanske Codex. Brunck har ogsaa med Rette optaget dem; derimod var det i sin Orden, at de af Mehlhorn maatte forkastes, eftersom han, ved at slippe for disse to, faaer kun femten Vers ud, som pafseligen kunne divideres med tre. Boissonades mange Forandringer, især i Slutningen, har jeg ikke troet at burde optage.

XVIII. Wolper (de antiquitate carm. Anacr. Lips. 1825. pag. 12) characteriserer meget smagsfuldt og velklingende dette lille Digt saaledes: "pessima atque metro, verbis et sensu homine stupidissimo dignissima imitatio suavissimi carminis decimi septimi, quam recensere piget pudetque." I Oversættelsen har jeg fulgt det af Fischer angivne Metrum, uagtet man let seer, at det ikke kan passe til alle Vers. Derfor turde Mehlhorn have Ret, naar han henfører Metret til de saakaldte versus politici, som brugtes af de allersæneste Versemagere, som Thebes, Pselus &c. Disse Vers yttrede sig i en fuldstændig Indifferentismus, toge aldeles intet Hensyn til den, af de ældre Digtere fulgte, Prosodie, bestode gjerne af 15 Staveller, med jambisk Rhythmus, og havde, især hos de Digtere, der vare lidt strengere, et Indsnit efter 8de, samt Accent paa næstsidste Stavelse af sidste Fod; s. Gr. *καλλιτέχνα τόρευσον ἔ || αργος κύπελλον ἤδη*. — v. 2. Et Joraarsbager er et Bager, bestemt til Joraarsgilder og Dffringer.

5. *ἀπλώσας* forekommer ogsaa hos Orpheus (Argonaut. 280, 362, 627) om at udhamre Metal (argentum deducere et in laminas tenuare). Smidtertid støder mig dog denne Betydning, som jo staaer i aabenbar Modsigelse til *τορεύειν* i første Vers.

7. Hvorfor kan han ikke lide Mysterier? Dette turde, siger Mehlhorn, Clemens Alexandrinus besvare, naar han ender sin Beskrivelse af Mysterierne saaledes: *ἀλλ' ταῦτ' ἐστὶ τὰ μυστήρια, συνελούσι πάντα, φύνοι καὶ τὰφοι*.

9. Maaskee turde det være et ringe, dog ikke aldeles sikkert, Heviis paa en senere Digter, at *ισόσημα* efter Du Fresne's Udsagn (Glossar. græc. 523. 24) først af de Senere bruges i Betydning af Materie.

12. *μύσις, μεμυημένη* Hesych. Her muligens iledning for *μυσγωγός*, quæ sacro laticæ initial.

XIX. Selv dette lille berømte Digt har ikke kunnet undgaae Criticorum Hænder, i hvor correct det endogsaa synes at være. Ikke at tale om, at man fandt, at *ή* ikke var godt Græs foran *γη*, saa saandede man især et Object for *πίνει*. Med andre Ord, man kunde ikke tillade *Α.* at sige: den sorte Jord drikker; men der forlangtes endog, at han, i sit lille og stakkede Vers, skulde sige os, hvad den drak. Paa denne Forleghed har Zeune troet at burde hjælpe, og forandret det hele Vers til *ή γη μὲν ὕδα πίνει*, hvorved vi faae at vide, at Jorden drikker Vand; men af Frygt for, at dette ikke vilde forslaae, gav han os en anden Conjectur til behageligt Valg, det smagløseste af *Α*tt: *ή γη μὲν αἷμα πίνει*. Her kunde Kilian nok ligeledes være Criticus, der hos Holberg vil kysse Jorden, men springer ligesaa hurtigt op igjen, da han med critisk Skarpsindighed mærker, hvad Jorden har nylig drukket.

4. Om de Gamles Mening, at Solen trak sin Hæring (*πίνειν*) fra Havets fugtige Uddunstninger, have Schneider (Num. lib. d. Anatr. Pag. 332) og Mehlhorn (Pag. 96) samlet Endeel. Overhovedet erindre man, at *πίνειν* i denne Dde er *καταπίνειν*.

XX. Jeg begriber ikke Grunden til, at næsten alle Fortolkerne, ikke blot Born, Degen &c., men endogsaa den smagfulde Schneider beklage sig over det formeentligen afbrudte i de fire første Vers. Det er jo fuldkommen logisk, at Digteren ved at omtale to saa mærkbare Forvændlinger, som Niobe's til en Steen, og Procne's til en Svale, har motiveret Overgangen til de efterfølgende diistige Duffer om lignende, men af ham selv betingede, Forvændlinger. At disse skulde være "die abgeschmackteste Wünsche eines verliebten Becken in einer spielenden und läppischen Manier", som den æsthetiske Degen finder, skal jeg ikke kunde sige; i det mindste vilde mangt interessant lille Etfovalsæg — som Dionysii Sophista i Anthologiens V. 83; Ovids Amores II. 15. 9. — falde for den samme Kniv, som ødelagde hiin.

2. *ὄχθαι* ere Flodbredder, især temmelig bratte, hvorimod *ὄχθαι* ere Høie eller Bjerge. At dette imidlertid af Skribenterne ikke altid overholdes, og at det derfor ikke er let, at bestemme, hvilken Læsemaade bør foretrækkes, viser baade Glosfen i Timæi Platoniske Lexicon *ὄχθαι γῆς ἀνστήματα*, og Suidæ *ὁ κρημνός*. Korreften erinde man sig, at Thyrgernes Territorium, før Jouce og Wolter kom derover, strækkede sig meget vidt, lige inde fra Hellepont og op til Cappas-

doelen. Uagtet altsaa Bjerget Sipylus, hvor Niobe blev forvandlet, laa i Lydien, kan Digteren dog gjerne tale om ὄρος Ἰνδίας , efter som Lyderne i ældre Tid indbefattedes under, eller i det mindste hørte til, Phrygia minor.

13 Det var vel mere for at erholde en flant Vært, end for at holde Barmen ind, at Grækerinderne ombandt denne med en *ταβία* (strophium, tænia, fascia), som ikke sjelden endog af Fortolkerne sammenblandes med det jomfruelige Vælte. Imellem Gemmerne i Museum Florentinum findes det afbitet paa 9de Plade No. 6. Af Guys litterairiske Reise nach Griech. I. 74 seer man, at Nygrækerne digter bruge et lignende (*μακράμα*).

XXI. Hvilke sølsomme Ideer en Criticus dog kan falde paa, blot for at drive en Grille igjennem! Efter som han kan faae fire Stanser (Stropher) ud, hør paa fire Linier, (vel at mærke, ved at bryde Staven over denne Ddes sjette Vers) tager Mehlhorn ikke i Betænkning, at smelte det smukke Impromptu, som i alle Udgaver udgjør den XXIIde Dde, og saa overmaade vel kan existere selvstændigt, sammen med denne Dde. Og hvad Idee faaer man da af det Hele? I det mindste maa jeg tilstaae, at paa denne Maade bliver den hele Tankegang mig uforstaaelig. Tilførn klagede Brunck og Degen heel uretteligen over, at de ikke forstode Dden, uagtet Mødsætningen mellem den lumre Middagsghede, som han dog ved Midlet kan forebygge, og Elskovsbranden, som ikke lader sig slukke, var tydelig nok; men nu — ere ikke begge Dder blevne spolerede, bør Læseren opgive Paastand, saavel paa Icgiff som æsthetisk Dømmekraft. Hvad er dog mere forstaaeligt, og mere smukt anti:heist end følgende: "Middagsgheden er tung; kommer da hid med en vragende Wiindriif og med kjolende Blomster til min Tinding! din Hæde, mit elskovslyge Hjerte! kan jeg, desværrer! ikke dæmpe"! Endvidere — hvad er mere naturligt og yndigere end den XXIIde Dde, dette dybtisalte Impromptu til Bathyl, skrevet paa en Sommervandring under et Træ? Men hvad bliver af dem begge, naar de skulle sammensmeltes til Et? At de følge efter hinanden i Codices, betyder intet, og denne Omstændighed, naar den blev misbrugt, har afstedkommet mangen Forvirring i de gamle Skribenters Text. Skulde vi altsaa i denne Dde savne noget, med Hensyn til Overgangen fra 7de til 8de Vers, da maatte det være lidt mere poetisk Sands hos Fortolkerne, og lidt dybere Indsigt i det lyriske Digtarts Natur, efter som just denne ynderlige bratte Overgange, hvor Læseren rapitur in medias res.

2. $\alpha\mu\upsilon\sigma\iota\ \delta\iota\ \alpha\pi\upsilon\epsilon\upsilon\sigma\iota\ \pi\iota\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, $\alpha\delta\theta\acute{o}\omega\varsigma\ \pi\iota\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, var en Art selvfabelig Spøg, som bestod i at drikke en stor Pokal ud, uden at tage Munden derfra; og en saadan haustus kaldtes $\alpha\mu\upsilon\sigma\iota\varsigma$ eller $\alpha\gamma\upsilon\sigma\iota\varsigma$. Efter Callimachus (Athenæus p. 477 ed. Casaub.) og Horaz (Od. I, xxxvi. 14)

synes denne Skik at skrive sig fra Thracien. Alberti til Heshchius under *ἀμυστις* har samlet Estederne derom.

4. Jeg kan aldeles ikke antage Læsemaaden *προδοθεῖς*, som Vaticanercoderen har, som en Glosse over Vulgaten *πυρωθεῖς*, uagtet denne sidste Læsemaade skrider mod Metret. Glosfen, skjøndt optagen af Andre, indfører jo en Idee i Digtet, som ikke ligger deri, nemlig, at Digteren, i beruset Tilstand, skulde være ladet i Stikken af sine sodales. Fisker's *προποθεῖς* (ab aliis largiter poculis invitatus ο: madidus) passer hverken i linguistisk eller i logisk Henseende. I ethvert Tilfælde indseer jeg ikke, hvorfor Fortolkerne eenstemmigen tænke paa Heden af en Ruus, eftersom Digteren taler udelukkende om den sommertlige Middagsheide; drøuden kan kun imellem denne Naturens Hede — ikke den selvbevirkede — og Kjærlighedsluen være Modsatning. Jeg vilde derfor bifalde enten Zeunes *φλογόεις* eller Bothe's *πυρόεις*; og har endog troet at burde optage det Sidste.

XXII. Det er dog en kostelig Idee, blot for at redde Læsemaaden *Βαδύλλω*, at lade denne Yngling forestille et Træ, i hvis Skygge N. sætter sig ned; og Brunck's Bifaldsklap tager sig snurrigt ud, naar han udbryder: "venusta imago, Anacreon in umbra Bathylli sedens, quem arbori comparat", hvorved man let kommer til at tænke paa Nestor i Dicks Terzino, naar han udbryder sjæleglad: Erstaunlicher Ausbruch in dem Stücke! je öfter man's hört, je mehr es gefällt, medens Violinen udsæder under hans Hænder de sørgeligste Toner. Læser man *κάθισον*, maa man naturligviis have *Βαδύλλω*; da imidlertid *σκιή* forklæres af Heshchius ved *σκιην ὠροφωμένην* (Lysthuus, Løshytte), kan, ved at læse *καθίσω*, Læsemaaden *Βαδύλλω* gjerne gaae an. Jøns rigt iagttages Reglen, at *παρά* med Dativ betyder Nærhed til Levende, med Accusativ til livløse Ting, ikke altid.

5. *ἐρεθίζειν* bruges i forskjellige Sammensætninger om at lokke til, bevæge, saasom *εἰς ὄργην, ὕπνον, ἔρωτα*; her susurro invitare. I denne dobbelte Betydning ligner Ordet noget irritare.

XXIII. 1. *πλῆτος χρυσῶ* turde have nogen Eighed med det hebraiske *כֶּסֶף וְזָהָב* ο: *σωρός χρημάτων*; men af Exempler seer man, at *πλῆτος* betyder kun Overflødighed i Almindelighed. Dog tage Andre *χρυσῶ* som Værdiens Genitiv saaledes: "dersom Rigdom ved sit Guld kunde o. s. v."

XXIV. Hvad dette Digts Metrum angaaer, da har Barnes gjort sig saa megen Umage med at rette og pynte paa det, at det under hans Hænder er blevet aldeles omkastet. Barter beholder det sædvanlige Metrum, og udsjinder endog af den fremstillende Tanke Grunden, hvorfor Digteren har brugt de enkelte Pædes; en Molossus f. Ex. for at vise, at han dvæler længe ved Tanken om det Forbigaaende; en Tri-

brachys for at antyde Livets Korthed, en Amphimacer, for at antyde det vakkende i hans Tanker. Men Mehlhorn gjør kort Proccs, og erklærer, at Digtet har aldeles ingen Prosodie, eftersom Digteren blot har tallet Stavelserne.

XXV. 6. τὸν βίον maa man forklare ved et underforstaact κατά, og πλανᾶσθαι om Gen, som distraheres ved mange urolige Tanker og Synser. Forresten forkastes baade denne og de to næste Oder af Wolper, fordi de ligne hinanden; en magelig Grund til at bryde Staven over mange Horaziske Oder, som handle om Rigdom, eller om Romernes moralske Forsald paa en Maade, som gjør, at de meget ligne hinanden.

XXVI. ὀπλιζειν (her Vinum parare) er særdeles hyppigt om i enhver Hensende at lave sig til. Naar man altsaa her tager det om en Dvsforbring til Slaven, slipper man for at forklare ὀπλις som et Medium (arma capesse), som man ellers maa, og tillige for at misforstaae Digteren, som om han talte i militair Betydning, og tiltraabte en Ven — der forresten er nok falden fra Skyerne — tu arma capessas et militiam colas, ego bibam. Denne Idee synes mig at tage sig ligesaa ilde ud, som en Generalmarsch vilde tone i et Drifkegilde, midt imellem lystige Wiser. Etersom nu denne Betydning af ὀπλιζειν ikke kan nægtes — Slaven omtales i næste Vers, og sliq Apostrophering til en Dvsarter er hos Digteren gjængse — saa vil det være høist urigtigt at følge Hermann (Elementa rei metricæ 475), der forkaster de tre sidste Vers, og lader dem være Begyndelsen til et nyt Digt, uagtet de særdeles vel udgjøre Slutningen af det nærværende.

XXVII. Et en Efterligning af den foregaaende Ode, og synes ved enkelte udtryk at tyde hen paa en yngre Tidssatir, hvortil især hører Ordet μεθυστάς.

XXVIII. Den virkeligen usle Maade, hvorpaa Wolper bedømmer disse tvende Maler-Oder i sin nyligen udkomne Afhandling de antiquitate carm. Anacr. p. 13, vil jeg til næste Ode emtale; denne hans Anskuelse, uendelig feilagtig i sig selv, stikker saa meget mere af, som Alle have erkjendt dem for de yndigste Frembringelser af Grækenlands lyriske Muse. Ja selve Mehlhorn, der deler de nyeste Philologers Lyft til at brænde og fjære, maa tilstaae, at det er et odarium præstantissimum, quod laudem omnium, qui illud attigerunt, expertum est. Ja vilde man blot tillade ham at fjære det første og 27de Vers bort (hvilket han dog selv godmodigen tilstaaer nimis esse audacia), hvorved han fik 4 Stropher ud, hver paa 8 Vers, vilde han finde Oden aldeles uforlignelig. — W. 3. Vulgaten hedder ῥοδῆς, som Stephanus med sin Tact for det Rigtige emenderede til ῥοδῆς, eftersom man af Pindar (Olymp. VII. 97) og Plinius (VII, 38. XXV, 10) jo noksom

kan lære at kjende Rhodiernes Dygtighed i Malerkunsten (cf. Schumacher Commentationes II. de Rhodo litterata p. 13). Egetedes strider Vulgarens κοίρανε mod Metrum, hvorfor man har villet forbedre det til τύρανε, hvilken Læsemaade dog ikke kan maale sig med Venneps κάρανε ∴ κοίρανε, af κάρα (caput).

10. ἐξ ὄλης forklarer Mæthorn rigtigen: inde ab ea parte, ubi integra depicta gena desinit; ligesom han ogsaa oplyser det omtvistede Sted (13—17) saaledes: quum v. 13. 14. τὸ μεσόφρυον quomodo non faciendum dixisset, nunc præcipit, quomodo fieri illud velit: habeat, inquit, τὸ μεσόφρυον nigricantem arcum, qui palpebras ex parte ambiens furtim quasi coeat.

21. ὕρδον βλέμμα ∴ θηλυκόν, ἄνανδρον, udi, tremuli, lascivi.

27. Lygdus, en Bye paa nivea Paros, bekjendt for sit hvide Marmor.

33. Ved ἀπέχει forstod Stephanus μίσθον; men dette behøves ei, da Hesychius forklarer ἀπέχει ved ἐξαρχεῖ, ἀπόρρη. Andre beholde ἀπέχει i den Betydning af abstinere manum; hvilken Forklaring, uagtet Dorville (vannus critica 575) heftigen forkaster den, jeg i Oversættelsen har fulgt.

XXVIII. Jeg indseer aldeles ikke, hvorfor Digteren ei kan have forfattet denne Ode, som et Modstykke til den foregaaende. Poemet har ogsaa beholdt i saa mangen critisk Eigtelse sin digteriske Reputations, og været roest, som et smukt Materie af mandlig Skjønhed, ligesom hiint var en Skildring af den qvindelige. Først i vore Dage er det blevet anholdt, beset for og bag, og befundet at være en forfæstelig Copie af den foregaaende Ode; uagtet jeg dog skulde troe, at naar begge Digtene skulde være Pindars, den poetiske Form og Runding just maatte føre denne antastede Eiendommelighed med sig. Ikke i Enden alene, men overalt, opdager man Plagiat, og Mæthorn gjør endelig den tænkelige Læser den Compliment, at han vist selv vil komme paa Spor efter det Stjaalne. For at give et Exempel paa nogle af de nyeste Philologers oprørende Fremgangsmaade mod de Gamles Værker, vil jeg anføre Wolpers æsthetisk-critiske Anskuelse af disse tvende Oder, med det simple Tilføiende, at det er i 1825, man saaledes nyttre sig om Digtidsarbejder, og ved hvilken Bedømmelse vi tillige lære, at hvad man hidtil beundrede, som Forbilleder i det Skjønne, er i Grunden det elendigste Braggods. "Offendor odarii illis, hedder denne Kjendelse, vigesimo octavo et nono. Nam nihil aliud sibi poeta vult, quam ut pulchrum puerum, a vertice ad pedes usque, secundum exemplar formosissimæ puellæ, quam od. 28 depingit, pulchritudinis juvenilis quidem habita ratione, describat. Hæc oda cum antecedente concidat, necesse est, quippe quam ob verba in ea occurrentia dam-

nare debeamus. Og hvilke verba da? Det vides ikke. Det er desuden meget logisk, at lade en formeentlig uheldig Copie trække en god Original med sig; ligesom det vel heller ikke vil falde Zliaden, om man faldt paa, at characterisere den i Wolpers Maneer saaledes, "at den indholder ikke Andet end Rjævlerie mellem tvende Fyrstier, og nogle Følger, som deraf ere udsprungne."

4. τὰ ἔνδοθεν οἰ: κατὰ τὰ μέρη ἔνδοθεν ὄντα, intrinsecus, a radicibus, i Bunden. ἐς ἄκρον ἠλιώσας comæ extrinsecus slavescentes: omtrent som Ramlers: Doch von außen laß sie gleich dem Golde schimmern, eller Brosfes: Im Innern schwarz, am Rande Sonnenflimmer.

11. κυανωτέρη. I denne Anledning bemærker Schneider (247), at κύανος var en Edelsteen af Sapphirernes Art, blaa, indsprængt med Hvidt og Guldt, omtrent som Lapis Lazuli; deraf opstod siden Betydningen af lyseblaae Farve (Ultramarin). Dog gik det med denne Couleur, som med Purpur, at den ved flere Tilfælgte gik stundom over i det Sorte.

20. Tanken er: ruborem, quantum poteris, illum, qui est pudoris (injicere, βαλεῖν, som gjerne kunde være borte), exprime.

31. Efter som Ingen veed noget om Mercuri smukke Hænder, mener Schneider, og det med Rette, at man skal holde sig til Brystet, saasom dette og Armene (χεῖρες) antyde de Athleternes kraftigt byggede Eftersgub.

35. At Anapæsten (υυ —), som udgjør her i Digtet første Fod, er contraheret, støder Stephanus; men Mehlhorn godtgjør, at den anapæstiske Fortact (anacrusis) ofte bliver sammendragen.

44. κατελών har ikke den stærke Betydning, som Degen vil tillægge det, forkast den, men blot λαβών, og sigter til det Willede af en Apollo, som man maa tænke sig at hange i Malcrens Stue. Imidlertid kunde der være noget rigtigt i det, som Mehlhorn bemærker, at Digteren skaber sin Idee selv ved den Omstændighed, at han jo ikke har skildret Bathyls Figur ganske som en Apollo.

XXX. Ideen til dette Digt har været opfattet heel forskjælligt, uagtet den af Alle er bleven roest. Især synes det mig, at Schneider og Degen misforstaae Den, naar de troe, at finde den blotte Eftersgubets Magt udtrykt deri, og i denne Formening fremdrage til Sammenligning Pauli Silentiarii Digt om Doris' Haar, eller vel endog Petrarca's Sonet om Laura's Lok. Ogsaa Mehlhorn, som siger, at Ingen har hidtil ret forstaaet den, giver en Forklaring, som, jeg maa tilstaae, forekommer mig ligesaa urigtig, naar han siger, at Ideen er: Amorem, ab initio rerum rudem, et obvia quæque appetentem, postea, cultiore facta litteris hominum vita, pulchritudinis vim cognovisse et, hujus regno velut coercitum, pulchra tantum sectari. Jeg derimod tænker, at Ideen

er den: Opfattelsen af det Skønne, og den deraf udspringende Sands for Kjærlighed, kan hos Ingen findes i en høiere Grad, end hos Digteren, hvem Naturen just har forlehnet et aabent Hjerter derfor. Kun Digteren (*Μῦσαι*) har dyb Følelse for Skønhed og Kjærlighed, og hos ham ville begge helst finde deres Hjem. Dden bliver altsaa en adelig, men simpel Lovsang over den høie Harmonie mellem Skønhed, Kjærlighed og Poesie. Iøvrigt har jeg i min Overfattelse anseet Digtets Profodie, som bestaaende af bare Pherrecreatier med spondæisf Fortact, Choriambus, og vægtløs Følgestavelse.

XXXI. 1. Man har fremsført en Mængde Emendationer til dette Sted; men de ere overflødige, eftersom Gataker har til Antonin (hans Udg. Pag. 213) anført Exempler paa, at *ἐπόμνυμι* ofte bliver underforstaaet, men ikke udtrykt.

5. Om den hvidfodebe Drestes vil Ingen vide noget, og Emendationerne ere derfor saa talrige, at Een har endog foreslaaet *λαγώπης*, hvorved den modige Drestes bliver harefodet. Man har gennemløgt Tragikerne, men uden Fordel, hvilket desuden kun lidet kunde nytte, da Tragobdien paa Anacreons Tid laae ubi Evob. Det er imidlertid altid forekommet mig, som om *λευκόπης* maatte betyde det samme, som det Homeriske *ἀργυρόπεζος*, hvilket Hesychius jo ogsaa forklarer ved *καλίπης*, efter Reglen pars pro toto, *καλός*. Ogsaa synes mig, at et Sted hos Horaz om den skønne Nearchus (III. 20. 10—12) kan bidrage til at forklare vort Udtryk. Bruncks Forklaring holder slet ikke Stik, at *λευκόπης* skulde være *ἀργίπης*, og sigte til Drestes Omvandringer, da han dreves af Furierne. Endnu mindre begriber jeg, hvorfor man skal tye til en Tragiker, for at opsøge Kilden til et Udtryk, som ligesaa vel kan tilhøre en Epiker eller Lyriker, eller hvorfor man endog, ved en *petitio principii*, vil berøve Anacreon sin Korfatterret, idet man bygger paa det, som skulde bevise, at Udtrykket er hentet fra en Tragiker.

12. Ved denne Bue forstaaes vel retteligt den Bue, hvormed Hercules dræbte Kongen i Elis, Iphitus, (*κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ*, som det hedder i *Odys.* 4, 27) efter hvilket han blev saa rasende, at han dræbte ogsaa sine egne Børn dermed (sfr. *Moschi Megara*).

17. 18. Af disse to Vers udbedet Mehlhorn sig den Tillæbelse, at maatte udstlette "alterum utrum"; eftersom han paa den Maade kan faae 6 smukke Stropher ud. Ingen har havt noget mod Versene, uden den bristige Bothe, som gif med det 17de Vers; mere scrupuleux er dog M., som tilstaaer "intacta esse relinquenda, cum nesciamus, quid in liberiori poesi sibi permiserint poetæ."

XXXII. Om det skulde være den behagelige Idreforbindelse, som opstaaer ved dette Digt's Lighed med Mozarts deilige *Madamina!* *il catalogo é questo*, hvor dog muligen den herlige Musik ikke tillader

og at være stränge Dommere over Texten, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at jeg aldrig har kunnet underskrive den Forkastelsesdom, som ikke alene Faber og Degen, men endogsaa Schneider udtale over det. Saa meget kan jeg imidlertid forsikre, at man maa være meget pedantisk tilmode, naar man kan billige, at Degen kalder dette, i en Buttlerswiftig hyperbolisk Maneer udførte, Digt det fletteste Stykke, som vi i denne Art besidde fra Oldtiden. Skal dette Digt forkastes, da gaar Catulls deilige Rysfedigt: *Vivamus mea Lesbia! atque amemus*, og Martials smukke Epigram til Diadumenus (VI. 34) samme Veie. Paa denne Maade kommer Arithmetiken til at spille en betydelig Rolle i Æsthetiken, og da blev nok denne Videnskabs Hovedregel den, at vi skulle bestræbe os for *boni ratiocinatores pulchri esse*, et *addendo deducendoque anxie videre*, quæ *reliqua summa fiat*, ex quo, quantum cuique carmini debeatur laudis, intelligamus.

11. *ὄρματός* er egentlig en Række af Æg eller anden Frugt, som er trukken paa Snore, men siden overhovedet en Mængde, f. Ex. *ὄρματός ἀμαζών* (i Cyropadien VI, 3. 2).

18. *κηρός* Wortavlen, til at regne ud paa i en Hast. — *Β. 20. Κάνωστος* en By i Ægypten ved den derefter kaldte Canobiske Munding af Nilen. Byens Fruentimmer vare ikke i bedste Ry for deres Kyndighed. (Jablonski Panth. Ægyptiac. V. 4).

XXXIII. Den smukke Idee, som ligger til Grund for denne Dde, er denne: Sid Amor dog ikke bestandigen vilde staae sin Bolig (bygge sin Rebe) i mit Hjerte! Sid han dog, som Svalen, engang vilde drage bort imellem; men, desværre! Amor og hans mange smaae Brødre have for stedse taget mit Hjerte i Besiddelse.

8. *πόδος* maa naturligviis tages her i en ganske anden Betydning, end ellers, f. Ex. i den sidste Section af Lucians *judicium Paridis*, efter som det her betyder *ἔργω*. Et lignende Udtryk er Horazes (Epod. XVII, 80) *poculum desiderii*.

19. Af Varianternes Mængde (*ἐκποῆσαι*, *ἐκποιῆσαι*, *ἐκτροφῆσαι*, *ἐν φορῆσαι*, *ἐκτροβῆσαι*) bemærker man nok, at det maa være noget ilde bestædt med Vulgatens *ἐκβοῆσαι*. Jeg har fulgt *ἐκτροφῆσαι* (Trillers Emendation): er Ordet end noget usædvanligt, da er Forandringen i alle Maader bedre end Meithorns nyeste, som beholder *ἐκβοῆσαι*, men retter *σθένω* til *τέγω*, og lægger den Bemærkning til, som stempler ret den nyemodens Critik: *τέγω* (hans egen Emendation) hac significatione *apud seniores maxime occurrit; ita ut* (god Logik!), *si vera est hæc conjectura, nec hoc quidem Odarium Anacreontæ ætati convenire videatur*. Men er det dog ikke utilgiveligt, at emendere (corrumper) med Udtryk, som man selv vedgaaer, at være fra en senere Alder, og saaledes selv indlægge indre Criterier paa, at Dden ikke er fra Digterens Tid?

XXXIV. 5. *Φίλτρα* (poculum amoris, illecebræ amatoriæ, amor) forfæstes af Hermann og Mehlhorn, som et antiquum interpretamentum til den formeentlige oprindelige Læsemaade *δῶρα*. Dog synes mig ingen Nødvendighed at forandre enten dette Ord eller det følgende *διώξης* til *διώσης*, efter som Pigen jo rimeligviis har søiet virkelig haanende Handling (*διώκειν*) til Afslaget af sin Kjærlighed.

XXXV. Mig undres, at Born kan saa aldeles misforstaae Digterens Udtryk *Ζεὺς τις*, at han forklarer det ved Juppiter aliquis, nescio quis, i det han lader *Α.* sige til, at han ikke veed, hvilken Zeus det er, efter som der efter Sagnet vare flere (Cf. Cic. de natura Deor. 3, 16). Udtrykket svarer snarere til vort Danste "en Zeus" i Modsatning til flere Guder. Baxters opdagede *ἀεισμός* har derfor intet at betyde, efter som det alene er med Adjectiver, at man siger *καλός τις* (en smuk een). Søvrigt er Digtet en let henkastet digterisk Skizze efter et forhaanden værende Malerie. Degen og Mehlhorn ansee det for et Fragment, hvilket ogsaa er ikke urimeligt.

XXXVI. At denne Dde turde vare fra en tidligere Tid, er vel ikke saa umuligt; i det mindste gøre de *ἡπόρων ἀνάγκαι*, som findes i første Vers, ingen god Virkning; efter som de i Berybning af almindelig Jurisprudenz, i Forbindelse med kraftig Weltalenhed, ikke paafe ganste vel paa *Α.* Tid.

10. Man havde forskjællige Blandingsmaader af Vand og Wiin: *κεκραμένον τρία καὶ δύο ο*: to Sfer af Wiin og tre af Vand (Scholiasten til Aristophans *Equites* v. 1184): *ἴσον ἴσῳ κεκραμένον* var sjeldnere og bestod af lige meget Vand og Wiin. (Aristophans *Plutus* 1132).

XXXVII. Dette smukke lille Foraarsdigt have Udskillige troet at vare en Cento af forskjælligartede Stykker, og at især de fire sidste Linier skulle vare et mislykket Anhang til den ægte-anacreontiske Besyngelse; men jeg troer alligevel ikke, at man bor miskjende deres Værdie, om de end ere noget vanskelige, da de jo desuden have været underkastede Criticorum Bestræbelser.

2. *βρύω* forklarer Hesychius blandt Andet ved *ἀνίημι*, som paafer godt, da det er noksom bekjendt, at Meget af det, som ret skulde vare smukt, fuldførtes af Grazierne, saafom Veneris Kjortel i Iliadens Vte Sang v. 338. (Anthol. VI, 8, 13). Verbet construeres her med Accusativ, sædvanligere med Dativ. Søvrigt udbeder Mehlhorn sig den Tillægsdel af Læseren, at han maa flette det gde, og Schneider, at han maa strege det 10de Vers ud: denne finder, at Verset (hvis Tanke er: Jorden lugner under Frugter) er "überflüssig und ekel"; hiin fik derved reddet sin Strophebygning!

12. *κατὰ φύλλον*, in pampinis; *κατὰ κλώνα*, in palmitibus. Maafee Mehlhorns Forklaring angaaende disse Liniers Mening turde

være rigtig: *redeuntem Bromii succum per folia et palmites concipiens* (vel *cohibens*, *κατελών*) *effloruit vitis*; hvis der ikke dermed, især i 11te Vers, blev brugt for megen Vold imod Terten.

XXXVIII. Om de Dmsætninger af Bersene, som C. Bachmann (i *Systema chor. tragic. Græcor.* p. 5) og efter ham Mehlhorn have foretaget, den sidste alene paa den Grund, at han vil ende sin Strophebygning med en Glyconicus (eller rettere Logaoedicus), og ifølge hvilket det sidste Vers bliver enten, som E. forlanger, fastet bort, eller, som Mehlhorn afstrykker Terten, sat som en fragmentarisk Begyndelse til en tabt Strophe, vil jeg ikke engang tale. Den Idee, at tvinge ved vilkaarlige Dmsætninger et heelt Digt til at blive et Fragment, ligner Behandlingen af den 33te Dde. Forresten har Moebius Ret, naar han til fjerde Vers forkaster den ideligen gjentagne Paastand, at N. taler om den saakaldte *Uscoliasmus*, en bekjendt Leeg ved Festen *Antheateria*, at man drak meget, og derpaa lagde en med Olie overgneten Wiinflaske af Læder frem, og tildeelte ham Prisen, som, uden at glide, kunde blive staaende paa den. La Cerba og Wols til Virgils *Georgic. II*, 381. og Perizonius til *Ælian* (*Var. histor. II*, 41.) have samlet derom.

XXXIX. Dette Digt ansees vel bedst for en Duet, til afværende at synges af tvende. Det tredje Vers, som jo vistnok synes at burde udgjøre tvende, har Mehlhorn forbeelt saaledes, at han sætter Asteriscer foran *Μύσας*, og lignende foran *ἀρχεταί λυγαίνειν*; dog ved jeg ikke, om Rogen vil fortrække dette mutilerede Væsen for Butgaten.

XL. Man maatte nok besidde Pauvs Smagløshed, for at finde Amors naturlige Simpeltid i denne fortræffelige Dde "overdreven og ækel." Som bekjendt har man en Efterligning af Ideen hos Theocrit (hvis den ikke snarere skulde tilhøre Bion). Den transitive Betydning af *πανεῖ* (i 14de V.), som har stødt Nogle, forsvares ved Pindars Sted i *Pythia IV*, 268. Om Ddens Idee og Efterligninger har Schneider samlet, Pag 40—50.

XLI. Mehlhorn mener, at de to første og de to sidste Vers have været sjungne som Chorus, de mellemste Stanser som solo. Hvorfor Brunck forkaster denne muntre Driftesang med det spydige *auctori hujus carminis sua sibi relinqui poterant*, har han vel neppe selv tydeliggjort sig, og Deagen har Ret til at ville opofre mere end et Douzin af mange tydske Driftesanger for den alene.

4. *ὄλας* er noget dunkelt; det betyder vel Sange, som udtryffeligen ere digtede og componerede til et lystigt Bilde. Dog kunde man maaskee med Faber antage, at Ordet indeholder en Feil, som turde være at rette. Tøvrigt turde Dden, med Hensyn til *Metrum*, here til *versus politici*, og i den Antebning opstiller Mehlhorn den ret interessante, men

vanstelige Opgave, at undersøge, i de forskellige Digtearters Gang, hvorledes de senere Digtere (thi antager man med M., at Metret er versus politici, maa Digtet naturligtvis være af en yngre Fork.) hærne sig saa aldeles fra de gamle prosodiske Regler, at de tilsidst endte med saa regellose Vers. Som Exempler paa dette findes i denne Dde (v. 9) baade Diphthongforkortelse foran en Consonant, hvilket især i jambiske Metra er sjældent; Stavelseforlængelse ved Arsis, som er Kun Epikerne vanligt (v. 5 og 8), ligeledes Forkortelse af den næstsidste i Coniunctiver (v. 2), og endelig en ubetinget Frihed i at bruge α , ϵ og υ overalt som ancipites.

XLII. 1. ποθεῖν οἰ ἀγαπᾶν, εὐγυειν, delectari, gauderé.

Uf B. 9 eller 10 maatte efter Mehlhorns Anskuelse eet gaae bort, og han valgte det 10de, da, expulso alterutro horum versuum, quatuor elegantissimæ strophæ existunt. Verset beholdes imidlertid ellers i alle Udgaver, og Mehlhorns dristige Paastand "δακτύλου nullo modo active usurpari potest" modbevises allerede af ἀλέατος i Xenophons Memorabilia II, 1. 31.

13. δαίτες πολύκωμοι ere convivia lauta, hvor der ikke spares paa Vinen.

Det 17de Vers, troe Stephanus, Degen og Schneider, antyder, at noget maa mangle; Degen især mener, at Verset er tilføjet som en Randbemærkning, der passede til det hele Digt.

XLIII: Man skjæmmer gjerne mellem η ἀγλῆς og η τέττιξ, hiin locusta, denne cicada. Begge tillægges Sang (μέλπειν), dog især den sidste en mere gjennemtrængende Lyd (τεγετίσειν); hiin sidder gjerne i en Marksfure, denne derimod paa Træet. Estederne om disse er saa mangfoldige, at man blot behøver at anføre Fortolkerne til Iliadens III. 151., Theocrit. IV, 16 og Jacobs til Meleagers IIIde Epigram. Iøvrigt finder Mehlhorn, som vil klippe 7de og 11te Vers bort, for at faae fire Stropher, hver paa fire Linier, ud, at Dden ikke er af \mathcal{A} , fordi — den ligner for meget en Hymne (paulo altius assurgit spiritus, quam pro aliorum Anacreonteorum simplicitate, ita ut ad Hymni similitudinem accedat). Hvor de Germanere nu have sikket udsundet, hvad, og hvor meget, en Digteraand kan producere! og dog kan den ufleste Versemager, ved uhercnelige ydre Omstændigheder, producere Enkeltheder, som synes at ligge aldeles uden for hans Evne; og nu med geometrisk Maalestok at ville udmaale og beregne Omfanget af det, som den sande Digter kan frembringe! Hvor høit derimod Schneider og Degen have sat dette deilige lille Digt, seer man i hiins Anm. über d. \mathcal{A} . 61. 70. og i dennes Udg. 261.

XLIV. Pauws og Mehlhorns Forandring i 10de Vers af Bulgatens ἐνὶ τῷ δὲ til ἐνὶ τῷ δὲ er saa uheldig som muligt, efterdi

kalder den "die einzige in ihrer Art aus dem Alterthume"; hvorimod Brunck anseer den og de fire følgende haabe for uagte, og tillige Anacreon aldeles uarbtige. — v. 4. τελεῖν er her reddere, efficere.

XLIX. 2. Efter det hyppige Tilfælde af abstractum pro concreto, hvorpaa ogsaa i XVIII. 1 forekom et Exempel, da καλλιτεχνα stod istedetfor den vakkre Kunstner, staaer *μανείσα τέχνα* istedetfor den begejstrede Kunstner.

12. De seneste Emendationer til dette Sted forvirre mere end de oplyse. Jeg construerer: αὐτῇ (dor. αὐτᾶ) ἐπαλαλημένη (ved en inverteret *Emeiss*) ὡς βρύου (alga, muscus, lana marina) λευκόν, ὕπερθε ἀπαλ. γαλ. κ. τ. λ.

25. Hvorledes jeg har forstaaet dette foremenderede Vers, viser min Oversættelse, og jeg haaber den vil bifalbes.

L. 10. νέος Βάκχος, recens merum, mustum, Most. Søvrigt badler Schneider (l. c. 179) denne Brug af Metonymie, og mener, at det skulde være Tegn paa en senere Tidsalder, uagtet man kunde opvise ham takrige Steder af de Homeriske Digte, hvor ligeledes Guds Navn staaer istedetfor det, han er Gud for. Hvad endelig den mere frie Retning angaaer, da beviser det ikke saa meget en anden Digter, som den bygger paa den gamle Bemærkning, at een og samme Digtets Selskabsfange til gamle adstribige Mænd og til lystige Ynglinge maae, hvis de begge skulde hævde deres Plads, være ligesaa forstjallige, som en adstribig og betænkfuld Sang er modsat en Dithyrambe.

14. λοχῶν, φηρέειν, λεληθότως ἐνεδρεύειν, insidiari. Søvrigt har jeg troet at burde standse i min Oversættelse ved det 13de Vers, uagtet de tydske Oversættere give os hele Oden; jeg har derfor givet Digtets øvrige Vers, uagtet af høi Værdie fra den digteriske Side, blot i den græske Text.

LI. Møhlhorn kan nok ikke ret faae sin Strophedbygning ud af denne Ode, eftersom han aldeles intet taler om den her, ja ikke engang anfører Daciers (ikke, som Degen siger, Madame Ds.) Tzee, at ansee Oden for en Duet mellem *U.* og en Veninde, efter hvilken Anskuelse den ogsaa findes fordeelt i den Dacierske Udgave. Forresten indbeholde nok alle Nationers Rosendigte saa megen Pynt, at man paa Grund af, hvad Degen noget smagløst kalder "Gezier und Schändkelwerk", som man ikke vil have let ved at opdage, neppe kan frabømme *U.* Oden.

4. ἄημα, πνεῦμα, Aande; bedst troer jeg det er, at forbinde *τεῶν ἄημα* sammen som *θεῶν ἄημα*, udmærket Duft. — ὄρα: Ἐρ. er Baaren, Kjerlighedens Tid.

8. ἄθυρμα, παίγνιον (lusus puerilis) h. l. ἀγαλμα, Fryd. μέλημα ὄτινος ἂν τις φροντίσοι, ἀγάπημα, deliciae.

11. πείραν ποιεῖν (mindre sædvanligt end πείραν λαβεῖν) betyder her aldeles intet uden at plukke.

25. De Gamle brugte Rosenolie saavel i Sygdomstilfælde, som ogsaa til at salve de Døde med, saasom i Iliadens 23de C. v. 186.

32. λοχεύειν τίκτειν, γεννᾶν.

37. ἔρν. ὄδ. Mosenstok.

LII. 5. Κυβίβα gjør Moebius til Rhea, mater deorum; Børn til en Slavinde, og Mølhorn til en Dreng; og Sandheden synes ogsaa her at ligge i Midten.

15. Efter dette Vers sætter Mølhorn Stjerner; for at antyde, at et Vers, efter hans Mening, er gaaet tabt, paa det at han der ved kan erlange 3 Stropher, hver paa fem Vers. Overhovedet er M. en agte kritisk Procrustes: er Digtet ham for langt til hans Strophenparadeseng, snittes nogle Vers bort; er det for kort, spiles det ud, ved Hjælp af et Par Linier, som da udfyldes med betydningsfulde Stjerner, og alt dette uden Codicum auctoritas, uden at Tankegangen — saasom her — antyder den mindste Lacuna, blot for at kunne dele Djerne κατά σχέσιν.

LIII. 4. τιάρα (pileus turritus) en spidst opløbende Hat, som kun de Persiske Konger turde bære. Baade af denne spidse Hat og af Navnet Parther (et Navn, som N. formeentligen ikke endnu kunde kjende) have flere (saasom Winkelmanns Geschicht. d. Kunst Pag. 15) villet fradømme N. sin Glendomsæret. Men Partherne omtales jo allerede af Herodot (III, 95), skjøndt rigtignok som en af de mange Stammer, som vare Perserne underordnede. Digteren taler jo heller ikke om Partherne, som om de havde opnaaet nogen Glands eller Magt, og jeg tager derfor ikke i Betænkning at holde med Barnes og Schneider, og antage om de agte, hvilket ogsaa Degen paastaar. Forresten handles om de Mærker, som indbrændtes Hestenes Døve (hvorefter nogle kaldtes κοπιταίαι, andre σαμφοραί, og af hvilket ogsaa Bucephalus har sit Navn) af Scholiasten til Kristophanis Nubes v. 23; ogsaa har Cl. Salmasius Endeel derom i Exercitationes Plinianæ p. 626.

LIV. Denne herlige Dde, som indeholder en kostelig Skildring af en vlieblikkelig dyb melancholisk Stemning, har Stobæus opbevaret os i hans Florilegium p. 487 ed. Grotii, og den gjør en fortræffelig Virkning imellem disse Glædens Sange, ved at erindre os, med sin dunkle og vemodige Klage, om Livets Skyggeside.

7. ἀνασαλῦσειν λύσειν μετὰ κλαυθμῶ, lachrymari.

LV. 2. κελέβη ποτήριον ξύλινον κυλικώδες, en temmelig stor Kumme, hvori han vil have fem κύαδοι med Biiin og 10 med Vand sammenblandede. κύαδος er et μικρὸν μέτρον. ἢ ἀντλιγήριον, trulla (Fein-

derf til Horazii Satirer II, 3. 144) og udgjorde som Maal $\frac{1}{2}$ af en $\xi\sigma\upsilon\eta\varsigma$ σ : sextarius, som igjen indeholbt 20 (eller 18) uncia.

6. $\beta\alpha\sigma\sigma\alpha\gamma\acute{\epsilon}\omega$ σ : $\beta\alpha\chi\chi\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\omega$, hvoraf Bacchi Tilnavn $\beta\alpha\sigma\sigma\alpha\gamma\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$, som igjen udtæles af et Thracisk Ord $\beta\alpha\sigma\sigma\alpha\gamma\acute{\iota}\varsigma$ eller $\beta\acute{\alpha}\sigma\sigma\alpha\gamma\omicron\varsigma$, vulpes, eftersom man ved Bacchanalerne der i Landet brugte hyppigen Skindet af dette Dyr til Klæder.

11. $\iota\pi\omicron\tau\iota\upsilon\epsilon\iota\upsilon$ forklare Nogle largius hibere, Andre "drikke dertil", en Betydning, som $\iota\pi\omicron$ i Composita ofte har (Christophanis Aves 494. Xenophon. Cyropæd. VIII, 4. 9).

LVII. Om denne Dbe, og Læsemaaderne i det 5te Bets er allerede talt i Indledningen Pag. 7; ligesom man let vil indsee og billige Grunden, hvorfor jeg har givet den 58de Dbe blot i den græske Text, naagtet man i Skolerne læser Dber, som synes aldeles overfatte derfra, saasom den 23de Horaziske Dbe i den første Bog.
